

Džefri Kuper prema scenarijima
Vesa Krevena, Dejvida Českina
i Brusa Vagnera

STRAN

U ULICI
BRESTOVA

KRVNIK IZ SPRINGVUDA
FREDIJEVA OSVETA

15
DINARA

Džefri Kuper
prema scenarijima Vesa Krevena, Dejvida Českina
i Brusa Vagnera

KRVNIK IZ SPRINGVUDA
FREDIJEVA OSVETA

Naslov originala

THE NIGHTMARES ON ELM STREET

Parts 1 and 2

A novel by Jeffrey Cooper based on the screenplays by Wes
Craven, David
Chakin and Wes Craven and Bruce Wagner

Copyright © 1987 by The Second Elm Street Venture. Objavljeno
u Jugoslaviji uz saglasnost agencije Permissions and rights, Lon-
don-München

Džefri Kuper

STRAH U ULICI BRESTOVA

1. Krvnik iz Springvuda

2. Fredijeva osveta

1 izdanje

Prevod s engleskog: Marija An

ПОЛИТИКА

BIBLIOTEKA PIP 13

»Strah u Ulici Brestova« i izdanje , Izdaje NIP »Politika« – Izdavačka delatnost Cetinjska 1 /IV Telefon redakcije: (011) 320-645, Generalni direktor NIP »Politika«: dr Živorad Minović, Glavni i odgovorni urednik: Milorad Daničić, Urednik: Valerija Por, Likovno rešenje korica: Dragan Anđelkovi

Prolog

Fredi je bio mrtav.

Dobri ljudi iz Ulice brestova pobrinuli su se da Springvudski kasapin više nikada nikome ne smeta.

Otada je prošlo deset godina i tek sada su dobri ljudi u Ulici brestova počeli mirno da spavaju noću, ušuškani i bezbedni u svojim prijatnim spavaćim sobama u predgrađu.

Fredi je bio mrtav i više ga nije bilo.

Ali, najstrašniji košmari tek je trebalo da počnu.

1.Krvnik iz Springvuda

1

Tina se probudi vrišteći. Čvrsto je stezala krevetske čaršave drhtavim rukama.

– Šta ti je? – upita majka s praga.

– Sve je u redu, mama – Šapnu Tina – samo sam loše sanjala.

»Samo sam loše sanjala« – ponovila je Tina samoj sebi, pokušavajući na svaki način da veruje sopstvenim rečima. Za svojih petnaest godina Tina je u nekoliko navrata imala košmare, ali ovo noćas je bilo nešto Šio nikada ranije u životu nije iskusila.

Bilo je nečeg zlog u lom snu.

San je

kom trenu, Tini se učini da je bezbedna. »Možda« – mislila je – »možda ipak postoji način na koji bih mogla da pobegnem odavde«.

Baš tada se iza nje pojavi čovek s čeličnim sečivima nalik na brijače na prstima. Podigavši visoko ruku on je spusti i zapara njenu laku spavaćicu uz urlik besa, a onda je zagrlj i privuče u smrtonosan zagrljaj.

Tina je kriknula i to ju je probudilo. Probudilo je i njenu majku koja je došla iz svoje spavaće sobe.

– Jesi li sigurna da je sve u redu? – pitala je ponovo majka, još uvek držeći ruku na bravi.

– Samo sam loše sanjala – ponovila je Tina.

– To mora da je bio strašan san – reče gospođa Grej i odmahnu glavom zagledajući kćerkinu spavaćicu.

Tina pogleda i sama, i odjednom vide duge proreze posred prednjeg dela svoje omiljene spavaćice.

– Biće bolje da što pre otsečeš nokte ili prestaneš da sanjaš tako strašne snove – reče joj majka. – Moraš odlučiti, jedno ili drugo. – Pogledala je još jednom kćerku, a onda je tiho zatvorila vrata za sobom.

Instiktivno, Tina posegnu iznad

svoje glave i uhvati raspeće koje je visilo na zidu njene spavaće sobe. Pritisnu ga uz srce, a u mislima joj odjeknu stara pesmica koju su pevali kad su preskakali konopac.

»One, two, Freddie's coming for you.

Three, four, better lock your door.

Five, six, grab your crucifix.

Seven, eight, gonna stay up late.

Nine, ten, never sleep again!«

»Jedan, dva, Fredi dolazi po tebe.

Tri, četiri, bolje zaključaj vrata.

Pet, šest, šćepaj raspeće.

Sedam, osam, bdećeš do kasno.

Devet, deset, nikada više nećeš zaspati!«

* * * * *

– Setila sam se stare pesmice – pričala je ujutro Tina svojoj najboljoj prijateljici Nensi Tompson. – Znaš one što smo pevale dok smo preskakale konopac. Bio je to najgori košmar u mom životu.

Devojke su iskočile iz starog, crvenog automobila Glena Lanca. On je nosio Nensine knjige i njih

U ovom delu prikazani su svi
izdaci koji su bili u
poslednjem stanju na
dnevu 31. decembra 1912.
U ovom delu prikazani su
svi izdaci koji su bili u
poslednjem stanju na
dnevu 31. decembra 1912.
U ovom delu prikazani su
svi izdaci koji su bili u
poslednjem stanju na
dnevu 31. decembra 1912.

troje je išlo prema školskoj zgradi.

– Pravo da ti kažem – reče Nensi – i ja sam prošle noći imala košmar.

Tina je baš htela da pita Nensi šta je ona sanjala, kad se iza njih stvori Rod Stjuart i zagrlji je oko ramena.

– A ja sam imao strašnu erekciju kad sam se jutros probudio, Tina – reče on bezobrazno – a njegovom celom dužinom bilo je ispisano tvoje ime.

Tina pogleda mladića i zbacila njegovu ruku s ramena.

– U mom imenu su četiri slova, Rode – reče – kako bi sve to stalo na tvoj opušak?

Nensi i Glen vrisnuše od smeha. Uprkos Tininom drskom ponašanju prema mladiću, Nensi je znala da se on njenoj prijateljici ustvari dopada. Uvek je mogla da se oseti velika seksualna napetost u vazduhu kad bi Tina i Rod bili zajedno. Činjenica da Tinina majka nije mogla da smisli mladića, samo je doprinosila njegovoj privlačnosti. Rod nikada nije izgledao kao ostali. Nosio je čizme i crnu kožnu jaknu i govorio bezobrazne re

– Hej! – viknu Tina za njim dok je nestajao kroz ulazna vrata. – Jesi li i ti imao košmar?

Ali, Glen je više nije čuo.

Tina se okrete Nensi i duboko uzdahnu.

– Možda će nas zadesiti zemljotres – reče – ljudi govore da se pred zemljotres događaju čudne stvari.

Ali, nije se desio zemljotres, a Tina je još uvek razmišljala o svom snu kad se vratila kući iz škole tog popodneva. Ni najmanje joj se nije dopalo kad je čula da će njena majka provesti nekoliko noći van grada sa svojim najnovijim prijateljem. Prvo što je Tina uradila bilo je da pozove Nensi Tompson da provede noć s njom u kući. Nijedna devojka nije imala ništa protiv kad se i Glen ponudio da im pravi društvo.

– Baš mi je drago što možete da ostanete sa mnom – rekla je Tina kad su došli njeni prijatelji – kad je mama rekla da odlazi na dva dana skoro sam umrla.

– Nema problema – reče Nensi stegnuvši Tinu za mišicu – Nensi i Glen su tu da te spasu.

Devojke su se smestile na kauč, a Glen reče da mora da se javi kući.

– Ne mogu da verujem da mu je mama dopustila da provede noć

van kuć – reče Tina.

– Pa, i nije mu dopustila – osmehnu se lukavo Nensi.

Devojke su posmatrale kako Glen ubacuje kasetu u ogroman magnetofon koji je postavio na sto pored telefona.

– Imam rođaka koji živi kraj aerodroma – objasnio je dok je čekao da mu se majka javi – pozajmio sam ovu traku sa zvučnim efektima... Alo, mama? – pritisnuo je dugme na magnetofonu i zvuk Boinga koji se spušta na aerodrom ispuni sobu. – Da, kod Barija sam – reče on i isceri se devojčkama. Nensi stavi ruku na Tinina usta da bi je sprečila da se kikoće.

– Da, bučno je kao i uvek. Sva sreća što mi ne živimo ovde... Šta? Ah, tetka Junis te pozdravlja.

Buka aviona je sada bila neizdrživa, kao da je Glen stajao na sred piste.

– Nazvaću te ujutro – vikao je Glen s usnama uz slušalicu. – Nemoj da brineš, ja...

Odjednom sa trake se više ništa nije čulo. Mrtva tišina. A, onda sve eksplodira od zvukova kao da su neka kola punom brzinom udarila u ogroman kamion.

– Šta je to? – zabrinula se Glenova majka.

– Ne znam – zbunio se Glen –

izgleda da se deca igraju napolju.

A, onda se začuo užasan zvuk škripanja kočnica, krik od kojeg se ledila krv, zvuk sudara. Nensi je skočila s kauča i pokušala je da ugasi magnetofon, ali prstima dotaknu dugme za pojačavanje zvuka.

– Moram sada da idem, mama – reče Glen buljeći u Tinu koja se valjala od smeha po kauču. – Mislim da se dogodila saobraćajna nesreća pred kućom.

U međuvremenu je Nensi uspe-
la da utiša zvuk, ali sada su se, prema zvucima, našli usred uličnih borbi u nekom krvavom ratu. Meci su fijukali na sve stane, a mitraljezi su štekali i ručne granate su eksplodirale.

– U redu – vikao je Glen – odmah ću nazvati policiju. Ne, nije to što ti misliš, izgleda da se komšije tuku. Mama, ja sam dobro, sve je u redu. Nazvaću te sutra u jutro!

Nensi najzad pogodi dugme za zaustavljanje trake i kućom zavla-
da tišina.

– Ovo je moralo da ti uspe, sada je tvoja majka više nego izbezumljena – reče Nensi, a onda ona i Tina počеше da urlaju od smeha.

Jedan sat kasnije Tina, Nensi i Glen sedeli su ispred kamina i slušali tihu muziku sa sterea.

– Možda bismo mogli da pozovemo Roda da dođe ovamo – reče Nensi i približi se Glenu na kauču.

– Sa mnom i s Rodom je gotovo – reče Tina. Ona se zavalila unazad na kauč i podiže noge na sto

*

stvari, ti nokti su bili više nalik na brijalice ili nešto slično, kao da ih je sam načinio. U svakom slučaju stvarali su nepodnošljiv zvuk – Nensi je pokušavala da imitira jeziv zvuk iz svog sna kad metal dotiče metal. Tina odjednom sede i ispravi se.

– Sanjala si istog kretena kao i ja – reče ona.

– To je nemoguće – reče Glen dok su dve devojke buljile jedna u drugu – dve osobe ne mogu...

Zastao je i pogledao kroz prozor.

– Šta je? – šapnu Tina.

– Ništa – reče Glen.

– Nisam ništa čula – reče Nensi.

Ali, onda su svi čuli ono što nisu želeli da čuju – tanak, oštar zvuk kao grebanje, baš ispod prozora.

– Isuse – šapnu Tina.

Glen se prvi pokrenuo. Otključao je vrata i izašao u tamu.

– Naučiću te pameti ma ko da si – zaurlao je u mrak, ali jedini odgovor bilo je pomicanje žbunja. Glen se odmah okrenuo i hteo da uđe u kuću, ali devojke ga ohrabriše da zađe dublje u tamu.

– Bila je to samo neka blesava mačka – reče Glen nešto glasnije nego što je bilo potrebno dok je išao prema žbunju. Zastao je kao ukopan kad onaj užasni zvuk

ponovo odjeknu kroz vazduh, sada mnogo jasniji.

– Mac, mac – reče Glen i načini nekoliko koraka – dođi da papaš.

Ništa se nije čulo. Tišina je bila zastrašujuća. Glen se okrete prema devojkaama i sleže ramenima. Baš je hteo nešto da kaže kad se odjednom ogromna figura pojavi iza žbunja i baci ga svom silinom na tlo. Pri tom je monstrum tako strašno kriknuo da se Glenu učinilo da se svet ruši na njega.

Tina se okrete da beži i potraži pomoć kad odjednom u monstrumu prepozna snažnu figuru Roda Lejna.

Glen se s olakšanjem diže sa zemlje i počeo da otresa prašinu s odeće.

Rod se divlje cerio dok je grlio Tinu oko ramena.

– Šta ćeš ti ovde, dođavola? – upita Tina.

– Došao sam da se nađem na usluzi – reče Rod i baci pogled prema kući. – Je li ti mama kod kuće?

– Jeste – šlaga devojka. Primećila je metalni predmet u Rodovoj ruci. – Šta ti je to?

Rod podiže komad starih grabulja koje je našao u travi i kojima je malopre vukao po zidu kuće. Tina zadrhta kad je opet čula taj strašan zvuk koji je najpre bio

privukao Glenovu pažnju.

– Grozno, a? – reče Rod i odbaci grabulje. – Dakle, šta se zbiva? Pripremate orgiju ili nešto slično?

– Možda pogreb, budalo! – reče Glen i pogleda besno mladića koji ga je preplašio i ponizio pred dvema devojkama.

Rod se oštro okrete prema Glenu i u njegovim rukama pojavi se opasna »sedmica«. Nensi bez oklevanja stade između dva mladića.

– Trebalo je da ja spavam kod Tine – reče ona Rodu – Glen je baš krenuo kući.

Rod se zagleda u Glenu, a onda polako sklopi nož i vrati ga u džep. Glen odahnu s olakšanjem kad se Rod nasmeja i zagrlji Tinu.

– Vidiš li mu lice? – reče on i isceri se kao da je načinio dobru šalu. Onda opet baci pogled na kuću i proceni situaciju. – Mama ti nije kod kuće, je li? – Ne čekajući na odgovor, on ščepa Tinu za ruku i poče da je vuče prema kući. – Tina i ja treba da porazgovaramo o nečemu – reče on. – Uzećemo mamin krevet, a vas dvoje imate ostatak kuće.

Nensi je čekala nekoliko trenutaka, a onda se okrenula Glenu.

– Treba da odemo odavde – reče.

Pre nego što je Glen mogao bilo šta da odgovori, Tina se pojavi na ulazu. Prva dugmeta njene bluze već su bila otkopčana.

– Deco, nemojte da odete – zavapila je – ne ostavljajte me samu s ovim manijakom.

Nensi je gledala kako joj prijateljica nestaje u kući... Ona je znala da je Tina odavno resila da provede noć s Rodom, ali ipak...

– Čuvaćemo je zajedno – reče Glen prekinuvši njene misli. – Ostaćemo čitavu noć uz nju.

Nensi pogleda Glenu i klimnu glavom.

– Ovde smo zbog Tine, a ne zbog nas, tako je – reče ona. – Da li se i ti slažeš s tim?

»Drugim rečima« – pomisli tužno Glen dok je klimao glavom – »ja ću spavati na kauču«. Ponekad je zažalio što Nensi nije slobodnija, kao njena prijateljica Tina.

– Zašto je bila toliko izbezumljena tim glupim košmarom? – pitao je dok su išli prema kući.

– Zato što to nije bio običan košmar, bio je to pravi užas. Zar ne misliš da je čudno što smo i ona i ja sanjale o istom lu

Glen sleže ramenima.

– Ne sećam se nikada svojih snova – reče on – jedino što znam to je da će me majka sigurno ubiti kad bude videla šta sam uradio sa posteljinom. Razderao sam čaršav na pola.

Nensi je želela da nastavi da razgovara, ali je odjednom osetila užasan umor. Ušla je u kuću i poljubila Glenu za laku noć.

Nensi požuri prema Ti ni noj spavaćoj sobi i zaključa vrata za sobom. Glen je ostao u dnevnoj sobi gde se potrudio da se što udobnije smesti na kauču. Bio je isto strahovito umoran, i odmah bi zaspao da ga u tome nisu ometali

divlji zvuci koji su dolazili iz spavaće sobe. Bilo je sasvim jasno da su se Rod i Tina prepustili divljem vođenju ljubavi i da to nisu hteli da kriju ni od koga. Glen je zamišljao kako se Tina i Rod vole, video je sasvim jasno njihova naga, prepletena tela i sasvim otvoreno im je zavideo. Eto, dok njih dvoje uživaju, on se grči na kauču u dnevnoj sobi, a Nensi spava sama u Tininoj sobi.

– Lepo vaspitanje je ponekad grozno, a moral mi je odvratn – reče on samom sebi, navuče pokrivače preko glave i pokuša da utone u san.

2

Tina je imala reputaciju »lake ženske«.

Nije to bilo nešto na šta je bila ponosna, ali nije ni izgubila san zbog toga. Tina je znala da ona u stvari ne zaslužuje tu reputaciju. Tačno, spavala je sa nekoliko mladića, ali to ne znaci da je ona bila neka kurvica. Ona je uživala u seksu i znala je kako da se zaštiti. Ako je ponekad želela da se zabavi Tina je smatrala da je to njena lična stvar i da o tome ne treba niko da brine.

– Znala sam da ima nešto kod tebe što mi se sviđa – rekla je dok se pribijala uz Roda te noći u velikom krevetu svoje majke.

– Sada to što si želela valjda i osećaš? – pitao je i zadovoljno se iscerio ponosan na svoj mladi, nabrekli ud.

– Divljak tuca Džejn – rekla je Tina.

Rod je bio grubijan, ali u dubini duše bio je veoma osetljiv i ranjiv. To je bilo ono što je privuklo Tinu.

– Nema više svađe? – reče Rod a njegova šaka pokri Tininu čvrstu, malu dojkicu.

– Nema više svađe – reče ona i odjednom oseti užasnu pospanost. Bila je zadovoljna.

Odjednom se seti Nensi koja je spavala sasvim sama na drugom kraju hodnika. Tina nije mogla da razume kako je njena prijateljica mogla toliko dugo da se zabavlja sa tako privlačnim dečakom kao što je Glen, a da mu ne dopusti ništa više od poljupca.

– Laku noć – reče Rod, zevnuvši jako i povukavši pokrivače preko glave. – Neće više biti košmara za nas dvoje.

Tina odjednom oseti jezu kako joj se spušta niz kičmu.

– Kad si imao košmar? – upita iznenada.

– Znaš i momci imaju košmare – reče Rod – nije to privilegija samo vas devojaka.

Tina se zagleda u mladića kraj sebe, a onda duboko uzdahnu. Bila je zadovoljna što je tu, sa Rodom i neće dopustiti da joj neki glupi košmar pokvari uživanje. Sem toga osećala se bezbednom s Rodom kraj sebe. Posmatrala ga je neko vreme kako spava, a onda je

zveckao ispred Tininog lica.

Tina poče da beži. Pojma nije imala kako je uspela da se provuče pored čoveka u prljavom crveno-zelenom džemperu. Nije imala vremena da zastane i razmisli o tome. Tina je jurila da bi spasla život, brže nego što je trčala ikada u životu. Ali bez obzira koliko je jurila, čovek s metalnim brijačima na prstima bio je stalno na samo nekoliko koraka iza nje. Tina je gubila dah, obarala je kante sa đubretom i bacala ih iza sebe, ne bi li onemogućila progonitelja. Ali njemu to kao da nije smetalo. Kad god bi bacila pogled preko ramena, on je bio iza nje, a njegovo grozno lice bi joj se cerilo ispod trulog šešira, dok bi metalni brijači jezivo sijali na mesečini.

Onda odjednom, Tina više nije bila na gradskim ulicama, umesto toga jurila je preko negovanih travnjaka u predgrađu. Tina je počela da zove u pomoć. Nadala se da će je neko čuti i da će joj priskočiti u pomoć i spasti je od manijaka koji ju je progonio sa sasvim očiglednom namerom da je ubije. Nije bilo odgovora na njene očajničke krike i jedino što je Tina mogla da čuje bilo je sopstveno teško disanje i udaranje sopstvenog srca.

Zastala je na tren da povрати dah

i osvrne se oko sebe.

Iza nje nije nikoga bilo.

»Hvala bogu« – pomislila je, a pluća su je bolela od dugog trčanja. Pogledala je još jednom malo bolje oko sebe i odjednom je shvatila da je opet u svom kraju. Stara, dosadna Ulica brestova nikada joj nije izgledala privlačnijom. Tina duboko uzdahnu i zagleda se s ljubavlju u stari, ogroman brest koji je stajao na uglu ulice otkako se ona sećala.

A ispod tog starog, dragog drveta stajao je čovek u prljavom džemperu s licem koje je slavodobitno sijalo. Tina nije znala kako je uspeo da se sakrije iza drveta kad je ona gledala u tom pravcu, ali u svakom slučaju on je bio tamo, ogroman kao život i hiljadu puta strasniji. Tina se okrete i poče da beži, nesigurna koja je od kuća njena jer su sve bile skoro identične. Tada ugleda nizak zid od opeke, koji je njen otac sazidao neposredno pre nego što će se razvesti s njenom majkom. Jurila je prema kući, osećajući ludakov vreli dah na vratu. Činilo joj se da nikada neće preći put do ulaznih vrata, ali je najzad stigla i dočepala se brave. Zaključano!

Vrata su bila zaključana.

– Nensi! – urlikala je setivši se odjednom da joj je prijateljica u

kući. – Nensi! Otvori mi vrata!

– Nensi ne može da ti pomogne – reče monstrum, koji je sada stajao iza nje i cerio se jezivim osmehom na deformisanom licu – Nensi je još budna.

»Još je budna?« – pomisli Tina i oseti kako joj brijači seku tanku spavaćicu i dodiruju meku kožu.

I odjednom je bila u kući, ležala je bezbedno uz Roda u udobnom maminom krevetu.

»Bio je to samo san« – rekla je samoj sebi osmehujući se dok joj je glava tonula u mek jastuk. – »Sada će sve biti u redu«.

Tada ga je ugledala i shvatila da ništa nikada više neće biti u redu.

Rod je osetio kako se krevet trese. Otvorio je oči.

– Tina? – reče on polako se prisećajući gde je i sa kim je. Međutim, čuo je samo prigušene krike i ječanje koji kao da su dolazili od negde duboko iz dušeka. Dok mu je srce tuklo kao ludo, Rod strže pokrivače s kreveta. S užasom se zagleda u Tinu koja se divlje izvijala i tresla u snu. A onda joj se telo smiri kao da ju je neko prikovao za krevet, a njena spavaćica se razdera. Rod je bespomoćno posmatrao kako se na beloj koži Tininog trbuha pojavljuju četiri krvave štrafte, za kojima su usledile još četiri sve dok

Tina nije bila oblivena krvlju. Krv je počela da natapa krevet.

Rod kriknu i posegnu prema noćnoj lampi da je upali. Odjednom, Tinino telo se podiže s kreveta kao da ga podižu nevidljive ruke i počeo da leti kroz vazduh nalik na ljudsku polugu koja obori Roda na pod. On je ležao na podu i užasnuto posmatrao kako Tinino okrvavljeno telo klizi s nogama u vis po zidu ostavljajući za sobom krvavi trag.

– Šta se to događa? – zaurlao je Rod trudeći se da ne povrati i ne zajeca dok je posmatrao krvavu masu koja je nekada bila Tina Grej, a koja je sada visila s plafona, kao prikovana nekom sadističkom i ludom snagom. Njegovi krici postadoše još jači kad devojčini krvavi ostaci padoše s užasnim zvukom na krevet kao krvav džak i poprskашe krvlju Roda i sve predmete u sobi.

Nensi je sela u krevetu u trenutku kad je Tinino telo palo na krevet. Stigla je do vrata od spavaće sobe nekoliko trenutaka pre Glena.

– Šta je bilo? – pitao je Glen.

– Pojma nemam – reče Nensi i htela da otvori vrata ali shvati da su zaključana. Mogla je da čuje kako Rod očajnički jeca s druge strane vrata.

– Ko je to uradio? – vrištao je Rod osvrćući se bespomoćno oko sebe tražeći ko je ili šta je to ubilo Tinu. – Kunem se da ću vas dokrajčiti zbog ovoga...

– Rode? – viknu Nensi i zakuca na vrata. – Nemoj da diraš Tinu!

Tada su se čuli grozni zvuci iz sobe koje Nensi nikada neće zaboraviti. Njoj nije bilo jasno da li to Rod plače ili se kida od sme-ha. Glen, ne oklevajući, zaletе se i svom snagom ragbi igrača zvezde tima, kakav je bio, udari o vrata i izvali ih iz šarki. Vrata se širom otvoriše i Nensi jurnu u sobu.

Tada ugleda krv.

Tininu krv.

Krv je natopila svaki deo u sobi. Krevet je bio crn od krvi, zidovi su bili krvavi, plafon. Krv se slivala niz zavese kraj otvorenog prozora kroz koji je Rod pobegao.

Tada Nensi ugleda raskomadane, krvave ostatke tela svoje prijateljice.

Htela je da zaplače, ali nije mogla. Njene suze neće vratiti Tinu natrag u život, ni ti će pomoći da se uhvati sadista koji je ovo učinio.

»Neko će platiti za ovo« – zaklela se Nensi i oseti kako joj je muka. Znala je da će povratiti. Ovaj užasni prizor bio je nešto što

nije mogla da podnese.

3

Don Tompson nije nikada ništa drugo želeo nego da bude policajac.

Dok su njegovi drugari prolazili kroz razne faze sanjajući o tome da postanu vatrogasci ili igrači ragbija, zadovoljavajući se kasnije u zrelim godinama mnogo običnijim karijerama službenika i profesora, Don Tomson je sledio svoj san iz detinjstva. Priključio se Policiji Springvuda čim je diplomirao u srednjoj školi i brzo se uspinjao lestvicama uspeha. U trenutku kad je postao narednik, Don Tompson je bio srećno oženjen svojom devojkom iz Škole i otac lepe devojčice. Na žalost, Mardž Tompson je uskoro otkrila da život žene policijskog narednika nije tako uzbudljiv ni sjajan kako je ona zamišljala. Kad je Tompson postao poručnik, bio je razveden od žene koja se opijala, a svoju lepu devojčicu, koja je sad bila tinejdžerka, nije viđao onoliko često koliko je želeo.

Tompson je baš razmišljao o danima kad su on i Mardž još bili sposobni da vode pristojan razgo-

vor, kad ga trže telefon. Brzo se obukao, srknuo na brzinu kafu i odvezao se u policijsku stanicu. Na vratima ga je sačekao Džeri Parker, jedan od novih policajaca.

– Šta je bilo? – pitao je Tompson prelazeći odmah na posao. Nikada to ne bi priznao ali ovo je bio slučaj o kome je sanjao još iz dečaćkih dana.

Ubistva se ne događaju svakog dana u mirnim predgrađima kakav je Springvud. Tu se najčešće posvađaju muž i žena zbog nekakvog izmišljenog neverstva. Sve se završi sa nekoliko šamara.

– Ubistvo je izvršeno brijačem – reče Parker bacivši pogled na izveštaj koji je držao u ruci – ili brijačima, više bi odgovarao taj izraz, izgleda da je žrtvu isekao mladić s kojim je spavala i koji je inače bio njen dečko. Preziva se Lejn.

– Lejn – ponovi Tompson kao odjek, a kao da nije bio baš mnogo iznenađen.

– Tip muzičara. Već je bilo nekoliko prijava protiv njega zbog pića i stvaranja nereda. Pravi

izazivač nevolja. Nema roditelja koje bismo obavestili o nesreći. Prema izjavama dece, otac je otišao pre nekoliko godina, a majka je negde u Las Vegasu. Pokušavamo da stupimo u vezu s njom.

– Sjajno – reče poručnik ulazeći u sobu za ispitivanje – šta radi ova tamo?

– Ona tamo živi – reče policajac pomalo zbunjen.

– Ne mislim na majku ubijene devojke – reče poručnik a u glasu mu se oseti dosada, a onda se okrete prema devojci koja je sedela uz majku – mislio sam na ovu ovde.

Nensi Tompson pogleda svog oca.

– Šta će ona ovde? – zapita poručnik i besno se zagleda u svoju bivšu ženu.

– Dobro jutro, Donalde – reče Mardž Tompson dok joj je cigareta podrhtavala u ruci.

– Mardž – odgovori on trudeći se da obuzda bes, a onda duboko udahnu vazduh i pogleda Nensi. – Kako si, dušo? – prisili samog sebe na osmeh.

– Ja sam dobro, tata – reče Nensi uznemirena zbog ovakvog očevoeg reagovanja. Pitala se da li izgleda tako loše kao što se osećala.

– Dobro – reče poručnik i razmeni zabrinut pogled sa svojim bivšom ženom. A onda se zagleda duboko u Nensine oči i ponovo duboko uzdahnu. Kao policajac, znao je da mora da bude taktičan i obazriv da bi uspeo da izvuče ključne informacije od devojke. Ali, kao otac, želeo je da dobije odgovore na neka druga pitanja.

Nensi ga je posmatrala pitajući se kako će se otac dalje ponašati. Međutim, on mirno reče:

– Ne želim sada da se upuštam u sve to – počeo je mirno – znam da ti je potrebno vremena da se smiriš i sve to shvatiš... – zastao je na tren, a onda njegov bes i strah preplašenog oca izbiše punom silinom i probiše mirni oklop policajca – ali dođavola, voleo bih da znam šta si radila s tri druga deteta usred noći. Naročito kad se zna da je jedno od njih delikvent po imenu Rod Lejn.

Nensi se zanese kao da ju je ošamario.

– Rod nije delikvent – reče ona a shvatila je koliko apsurdno zvuče njene re

ruku na kćerkino uzdrhtalo rame – ispričaj im o tome kako su se svađali.

– Nije to bilo previše ozbiljno – reče tiho Nensi i potonu dublje u stolicu dok je pokušavala da nađe neko razumno objašnjenje za užas koji se dogodio prošle noći.

– Nije bilo ozbiljno! – iznenadi se njena majka. – Zar ti smatraš da ubistvo nije ozbiljno?

Nensi se odjednom uspravi u stolici, a oči su joj sevale od neodobravanja.

– Tina mi je bila najbolja prijateljica na čitavom svetu! – viknula je. – Kako možeš da kažeš da njenu smrt ne shvatam ozbiljno?

Mardž klimnu glavom, tražeći da joj oprost. Nensi vide ovaj gest pa nastavi blažim tonom.

– Htela sam samo da kažem da nisu njihove svađe bile toliko ozbiljne – ćutala je neko vreme, a onda se iznenada setila zašto ju je Tina u stvari pozvala da provede noć sa njom. – Tina je sanjala da će se to dogoditi – šapnula je više sebi nego sa željom da je čuju majka i otac.

– Šta?

– Imala je košmar u kome je neko pokušavao da je ubije. Zato smo i došli kod nje, kući. Bila je preplašena, plašila se da spava sama.

– Zašto baš ti od sve dece... – počeo poručnik ali ga Mardž preseče u pola rečenice.

– Nensi je dosta preživela za jednu noć – rekla je – imaš njenu izjavu.

A onda, ne obazirući se na bunjenje svog bivšeg muža, uze kćerku za ruku i ustade. Tompson htela da im naredi da sednu, ali kad je razmislio odlučio je da to ne radi.

Moraće da porazgovara sa Mardž o tome kako vaspitava njihovu kćerku, ali jasno je bilo da ovo nije ni vreme ni mesto za diskusiju.

*

Don Tompson je razgovarao telefonom sa svojom bivšom ženom, rano u jutro narednog dana kad Nensi zastade skamenjena ispred televizora. Upravo su emitovali lokalne vesti.

– Glavna vest dana je ubistvo tinejdžerke u Springvudu – javljao je spiker – devojka je brutalno ubijena za vreme celonoćne žurke. Policija kaže da se 15-godišnja Tina posvađala sa svojim dečkom neposredno pre krvavog ubistva. Rod Lejn je u bekstvu i svi ga traže. Prema rečima policajaca

ubistvo je izvršeno briačem ili sličnim predmetom...

– Moram da idem – reče Mardž, spusti slušalicu i jurnu prema televizoru da ga ugasi.

Međutim, stigla je prekasno. Nensi je videla snimak kako iznose vreću s telom njene drugarice i unose je u ambulantna kola. Mardž se pitala koliko se njen muž založio da zadrži novinare dalje od njihove kuće i da se na vestima ne pojavi Nensino ime.

– Nemoj da ideš danas u školu, bebo – rekla je Mardž i zagrlila Nensi. – Moraš da se naspavaš. Čula sam te kako se prevrćeš čitavu noć.

– Moram da idem u školu, mama – reče Nensi i oslobodi se nežno iz majčinog zagrljaja. – Ako ostanem ovde načisto ću poludeti.

– Da li si bar malo spavala?

– Odspavaću malo u pauzi – obećala je Nensi – više volim da budem zaposlena.

Mardž klimnu glavom i poljubi Nensi u čelo. Ponekad je poželela da bude čvrsta kao njena kćerka kad su u pitanju teškoće. Ali, Mardž je mislila da je alkohol prava stvar i da on jedino pomaže da nestanu sve nedaće.

– Doći ćeš pravo kući posle škole? – pitala je.

– Pravo kući – obećala je Nensi,

zagrlila je majku još jednom, a onda je uzela knjige i krenula prema školi.

Nensi je prošla tek nekoliko blokova zgrada kad joj se učini da je neko posmatra.

Okrenula se i primetila visokog čoveka s tamnim naočarama. Stajao je s druge strane ulice. Na tren joj se učini da čovek bulji u nju.

»Ubijena mi je najbolja prijateljica« – pomislila je – »čini mi se da mi je dopušteno da budem pomalo hysterična«.

Načinila je nekoliko koraka i opet se osvrnula preko ramena.

Čovek s tamnim naočarima je nestao.

»Ne budi paranoična« – rekla je samoj sebi, mada nije mogla da objasni kako je čovek tako brzo nestao. Onda je udahnula svež jutarnji vazduh i krenula je malo brže prema Srednjoj školi Springvuda.

Bila je jedan blok udaljena od škole kad se jedna snažna ruka spusti na njena usta i neko je povuče u žbunje.

Tek što je počela da se opire shvatila je da ju je u žbunje uvukao Rod Lejn.

– Nemoj da vrištiš – šapnuo je on – neću da te povredim.

Sačekao je da Nensi prestane da se otima pa je tek onda sklonio ruku s njenih usta.

– Tvoj stari misli da sam to ja uradio, je li?

– Jesi li? pitala je Nensi što je mirnije mogla dok joj je srce udaralo kao ludo.

– Naravno da nisam – reče Rod mirno – nisam je ni dotakao.

– Ti si urlao kao da si poludeo.

– Neko je još bio u sobi s nama – reče on i dok je izgovarao pomislilo je kako to mora blesavo da izgleda.

Nensi pogleda Roda, zadrži dugo pogled na njemu i odmahnu glavom. Instiktivno je osetila da govori istinu. Pa ipak...

– Ulazna vrata su bila zaključana kad je došla policija – reče Nensi trudeći se da shvati Rodovu priču – a vrata spavaće sobe bila su zaključana s unutrašnje strane.

– Ne gledaj me kao lu

samo jednostavno okrenula i oštro zakoračila prema Školskoj zgradi.

– Hej, Nensi! – viknuo je poručnik, ali njegova kćerka ne obrati pažnju na njega i nastavi da hoda.

On je stajao nepomično i buljio

za njom ne shvatajući šta se događa.

»Mislim da nikada neću razumeti žene« – pomislio je Don Tompson dok se okrenuo i pošao polako prema kolima.

4

Teško je bilo ne zadremati na času engleske književnosti koji je držala gospođa Solomon. Posle dve besane noći i ubistva najbolje prijateljice, Nensi je jedva držala otvorene oči.

Gospođa Solomon je čitala odlomak iz »Juliusa Cezara«. Nensi se trudila da obuzda zevanje. Ona je volela englesku književnost i imala je dobru ocenu, ali nekako nikada nije umela da se naloži na Šekspira. Da je samo pisao običnim engleskim i zaboravio na sve ukrase.

– »U najlepšoj i najotmenijoj ulici Rima« čitala je profesorka a glas joj se dramatično dizao i spuštao kao da je želela da podseti razred da slušaju velikog pesnika – »pomalo jezivo veliki se moćni Julius osećao...

»mogao bih da budem zatočen u
Orahovoj ljusci i da sebe smatram
kraljem beskrajnog prostora samo
da nemam košmare...

još tako dobro sećala iz svog poslednjeg košmara.

– Ko si ti? – pitala je okrećući se licem prema čoveku u prljavom džemperu s brijačima na prstima.

Ali čovek nije odgovorio. On se samo osmehnuo i povukao svojim metalnim oštrim noktima po sopstvenim grudima. Nensi je skoro povratila kad se koža polako razdvojila i kad je žuta tečnost počela da curi, a da ispod kože izlaze na stotine sićušnih crva i ličinki.

A onda je počeo lov. Nensi je jurila što je brže mogla kroz spletove hodnika, ali čovek s brijačima na prstima bio je uvek samo nekoliko koraka iza nje. Nensi se probijala kroz lavirint, a prolazi kao da su postajali sve už i už. Čula je svoje teško disanje i udaranje sopstvenog srca. Znala je da ne može više da trči. Ispred nje je bio zid od cigala, a iza nje manijak sa brijačima na prstima koji su mogli da je iseku na komade. Nensi očajnički pogleda na levo pa onda na desno, ali kao da nigde nije bilo izlaza. Zastala je, leđima je udarila o zid i sada više nije imala kuda da juri. Manijak je stajao ispred nje, na njegovim usnama je titrao osmeh pobede. Grozna usta su mu bila iskreveljena dok je mahao brijačima ispred Nensinog lica.

»Mora da postoji izlaz iz ovog

sna« – mislila je Nensi, odbijajući da se preda i da napusti nadu čak i u ovom strašnom trenu.

– Ne! – viknu devojka mnogo glasnije nego što je nameravala. – Dobro mi je, samo ću otići kući.

Ščepala je knjige od zaprepašćene učiteljice i jurnula prema vratima.

– Trebaće ti propusnica! – viknula je gospođa Solomon, ali Nensi je više čula.

Nije se zaustavila sve dok nije izašla iz školske zgrade. Kad je stigle do žbunja iz kojeg je tog jutra Rod iskočio da bi joj se zakleo daje nevin, Nensi je zastala. Spustila je knjige i naslonila glavu na stablo drveta.

– Neću da plaćem – rekla je glasno. Duboko je uzdahnula i prisilila je sebe da razmisli o košmaru koji je nedavno imala. Nije se plašila kad je pokušala da zamisli onu ogromnu ložionicu s velikom peći zato što je sada stajala na svežem vazduhu i jer je sunce sijalo. Ipak, san je bio tako neverovatno stvaran. I nije li to bio baš san sličan onom koji je Tina opisala prethodnog dana? Sve je bilo tako jezivo, ali Nensi je odlučila da nađe neko logično objašnjenje.

– Nemam čega da se plašim – šapnula je samoj sebi – košmarni san ne može nikome da naudi, zar ne?

Tek kad je posegnula za svojim knjigama Nensi je primetila krva-

vu ranu na svom dlanu!

*

– Da li mi je tu otac? – pitala je Nensi krupnog dežurnog narednika u policijskoj stanici.

Uprkos tome što je rekla profesorki, Nensi nije otišla pravo kući. Umesto toga odvezla se autobusom direktno do policijske stanice u kojoj je bio pritvoren Rod Lejn pod sumnjom da je ubio Tinu.

Narednik pogleda Nensi, a onda klimnu glavom prepoznavši ozbiljan ton u njenom glasu koji je tako često čuo od njenog oca. Narednik podiže telefon i trenutak kasnije Don Tompson izađe iz svoje kancelarije.

– Ipak si odlučila da uzmeš slobodan dan? – upita on osmehnuvši se Nensi. Prestao je da se osmehuje kad je video čvrst izraz odlučnosti na devojčinom licu.

– Tata, želela bih da vidim Roda Lejna.

– Samo je članovima porodice dopušteno da razgovaraju s njim. Ti znaš kakva su pravila ovde.

– Hoću da sa njim porazgovaram samo na tren.

– Momak je opasan – reče Tompson.

– Ti nisi siguran da je on to

učinio.

– Nisam, ne znam zaista da li je to učinio – složi se poručnik – jedino što znam to je da je on bio u zaključanoj sobi prošle noći sa devojkom koja je u tu sobu ušla živa, a iz koje su je izneli u plastičnoj kesi.

Nensi se trže kao da ju je neko udario.

– Želim samo da razgovaram sa njim – reče ona, a glas joj je bio nežan i molećiv – molim te tata.

Poručnik Tompson baci pogled na narednika. Čovek iza ogromnog hrastovog pulta samo sleže ramenima i onda brzo pogleda u stranu.

»Ne možeš se uvek držati pravila« – opomenu samog sebe Tompson. Bio je to princip koji je Često potrzala Mardž tokom burnih godina njihovog braka.

– Ali neka to bude brzo, ne zadržavaj se kod njega – reče Tompson i pozva policajca da je povede prema ćeliji.

Kad je ostala nasamo sa Rodom, Nensi reče:

– Ispričaj mi potanko sve šta se sinoć dogodilo.

Rod joj je sve ispričao do naj-sitnijih detalja u nekoliko narednih minuta.

– To je ludilo – rekla je Nensi kad je on završio svoju priču.

– Ti misliš da ja to ne znam? –

reče on pa nervozno skoči na noge i poče da korača po maloj ćeliji.

Nensi pomisli da on izgleda kao uhvaćena zver, nije ni malo ličio na ljudsko biće.

– Kako je mogao da se neko uvuče pod pokrivače s vama, a da vi to ne vidite? – pitala je Nensi.

– Otkuda bih ja to dođavola mogao da znam? – bilo je to očigledno pitanje o kome je i Rod strašno dugo razmišljao. – Ja ionako ne očekujem da mi veruješ.

– Da li si video monstruma?

– Nisam.

– Otkuda onda znaš da je neko bio u sobi?

– Jer sam video kako je se

blistaju suze. – I onda ju je samo pustio i na sve strane je bilo krvi. Krv je bila posvuda. – Opet je zastao i pogledao Nensi dok su njegove oči preklinjale da mu veruje.

– Reci mi o tim posekotinama – reče Nensi trudeći se svim silama da smanji drhtanje svog glasa.

– Kao što sam ti rekao, posekotine su se pojavljivale same od sebe. Kao da ju je neko sekao sa četiri oštra brijanja. Samo što ja nisam video oštrice brijanja. Ona se samo... otvarala i krv je liptala iz posekotina...

Iznenada je ustao i udario pesnicom o zid dok su mu se oči ispunile suzama.

– Mogao sam da je spasem – reče on trudeći se da uhvati što više vazduha.

– Trebalo je da se krećem brže. Samo, ja sam bio siguran da je to još jedan košmar.

– Košmar? – ponovi Nensi kao eho.

– Da. Kao onaj koji sam imao ranije. Sanjao sam tog tipa s brijanjima na prstima...

Nensi se okrete, uhvati se obeima rukama za rešetke, steže ih čvrsto tako da su joj članci pobeleli. Jedva se uzdržala da ne zajeca glasno. Vladala je duga tišina pre nego što je Rod opet progovorio.

– Misliš da sam ja to uradio? – pitao je tiho.

– Ne – reče ona sada sasvim ubeđena u svoje re

5

Nensi Tompson je uživala u kadi punoj tople vode. Držala je zatvorene oči i želela da topla voda otkloni sve njene brige.

Poslednjih nekoliko dana bili su najduži i najčudniji dani u njenom životu. Nije mogla da spava, a to joj je uticalo na živce. Bila je napeta i do kraja razdražena.

Bilo je prijatno ležati u kadi. Nensi se činilo kao da bi mogla da zaboravi na Tinu i Roda i na čoveka iz svog košmara samo kad bi mogla da se dobro ispava. Već je počinjala da oseća kako se polako gubi dok je klizila u blažen, lak san...

– Nensi?

Nensi širom otvori oči na zvuk majčinog glasa. Majka je stajala na pragu kupatila i zvala je.

– Šta je? – pitala je pomalo nezadovoljna što je tako iznenada probuđena.

– Nemoj da zaspíš u kadi – reče majka – ljudi se stalno dave u kupatilima. To bar znaš.

– O, mama! – reče Nensi. – »Nisam zaspala« – ubeđivala je samu sebe. – »Velika je razlika

između spavanja i odmaranja očiju«.

– Imam toplo mleko za tebe – nastavila je majka – zašto ne izađeš iz te kade i ne uskočiš u krevet?

– Ostaću još nekoliko minuta – reče Nensi. Sačekala je da majka ode, a onda se stresla i dodala. – Toplo mleko! Grozno.

»Mislim da bi trebalo da izađem« – pomisli Nensi dok se udobnije zavaljivala unazad ne bi li se još malo odmorila u kadi. Ponovo je zatvorila oči i počela tiho da peva pesmicu koju su deca iz komšiluka pevala kad su bila mala:

– »Jedan, dva, Fredi dolazi po tebe. Tri, četiri, bolje zaključaj vrata« – ustala je iz kade i zevnula. Bilo je tako ugodno u toploj vodi.

Odjednom, nešto ju je uvuklo pod vodu. Pokušala je da se uhvati za strane kade, ali sada to kao da nije bila kada nego neki zdenac bez dna. Spuštala se sve niže i niže sve dok više nije mogla da vidi ivice kade. Spuštala se i dalje u dubinu. Udarajući divlje nogama,

trudila se da se oslobodi od đavolske sile koja je vukla u dubinu, koja je očigledno želela da je udavi u hladnim, tamnim vodama. Želela je da krikne, da zove u pomoć, ali znala je da joj je jedina šansa da zadrži dah što duže može i da se na neki način vrati na svetlost. Pluća su je bolela, izvila je leđa, povila ramena u napred, odlučna da se spase po svaku cenu.

»Ovo se ne događa« – rekla je samoj sebi – »ovo ne može da bude stvarnost«.

Bila je ubeđena da će samo njeno verovanje da je ovo samo san pomoći da se spasi iz vrtloga.

Onda je čula majčin glas. Zvala ju je po imenu. Glas je bio prigušen i udaljen, ali bio je ipak dovoljno čujan da načini vezu između Nensi i spoljnog sveta, da je iščupa iz njenog košmara. Poslednjom snagom volje, Nensi izvuče glavu i ramena iznad površine vode i širom otvori oči.

– Mama! – kriknula je dok je grcala i kašljala puneći bolna pluća vazduhom. Mama je klečala kraj kade, milovala je kćerku po glavi i istovremeno je uvijala ogromnim peškirom.

– Šta ti je? – pitala je Mardž nežno brišući kćerku peškirom.

Nensi je odmahivala glavom, s užasom i nevericom je gledala u

kadu koja joj se samo trenutak ranije činila da je zdenac bez dna.

– Vreme je da pođeš u krevet, mlada damo – rekla je majka – i ne želim da čujem bilo kakvu raspravu.

– U redu, mama – reče Nensi, boreći se još uvek da povrati dah – daj da se izbrišem do kraja, izaći ću za tren iz kupatila.

– Obećavaš?

– Obećavam – reče Nensi.

Majka je zastala na trenutak, a onda je izašla.

Nensi je oblačila bade-mantil kad primeti tamnu ogrebotinu na desnoj mišici. Gledala je ogrebotinu nekoliko trenutaka, a onda se uputila prema ormariću sa lekovima. Trebao joj je samo sekund da nade pilule protiv sna. Sakrila ih je u džep bademantila.

– I da znaš da mi sutra nećeš ići u školu – rekla je majka dok ju je pratila do spavaće sobe – hoću da se opustiš i dobro odmoriš.

– U redu, mama – reče Nensi pomislivši kako divno zvuči reč odmor.

– Uzmi ovo – rekla je majka i dala joj malu žutu pilulu i čašu vode – to će ti pomoći da bolje spavaš.

Nensi je pogledala majku na tren, onda je uzela tabletu. Stavila ju je u usta i onda je progutala uz

gutljaj vode.

– Dobro spavaj – rekla je Mardž sada već sasvim smirena. Poljubila je kćer u čelo. – U jutro će stvari izgledati bolje.

Nensi joj poželi laku noć. Sačekala je da majka ode iz njene sobe. Čim su se vrata zatvorila za majkom ona je ispljunula žutu pilulu u dlan i bacila je kroz prozor. Onda je stavila nekoliko tableta protiv sna u usta, progutala ih, ugasila svetlost i pripremila se za nešto što je pretilo da će biti strašna i duga noć bez sna.

*

Nešto posle ponoći Nensi je čula buku.

Polako, kao u snu ona je sišla sa kreveta i prišla je prozoru. Noć je bila vetrovita i Nensi je čula šuštanje zavesa koje su udarale o prozorska okna u susedstvu, pomicane laganim noćnim povetarcem.

A onda se neko pojavio iz tame, ruka joj pritisnu usne i priguši njen užasni krik. Baš je htela da zagriže iz sve snage u tu groznu šaku kad prepozna poznato školsko zvono koje je oglašavalo kraj časa.

– To sam ja – šapnu Glen skinuvši joj šaku sa usana – video

sam da gori svetlost u tvojoj sobi pa sam pomislio da bi bilo dobro da dođem da vidim šta radiš.

Nensi duboko udahnu vazduh ne bi li se smirila, pa onda odmahnu glavom s jedne na drugu stranu.

– Ponekad zažalim što stanuješ tu preko puta – rekla je. Ustvari, bilo joj je veoma drago da u tom trenutku vidi Glenu.

– Umukni i pusti me da uđem – reče Glen, popevši se kroz prozor. – Da li si nekada pokušala da balansiraš na držaču za ruže u vetrovitijoj noći kao što je ova?

Ušao je u sobu i bacio se na krevet.

– Ako nemaš ništa protiv – reče Nensi i pokaza mu stolicu s lakim osmehom na licu.

– Pa – reče Glen i priđe brzo stolici.

– Čuo sam da si klisnula s engleskog danas.

Nensi baci pogled prema vratima da proveri da slučajno majka nije to čula.

– Da, to sam uradila – priznala je.

– Nisi bila zaspala, je li?

– Pa, nisam baš spavala.

– Šta si uradila s rukom? – zabrinuto zapita Glen.

– Povredila sam se na času engleskog – odgovorila je. Nensi

se pogleda u ogledalo i namršti se.
– Bože – reče – kao da sam ostarela za dvadeset godina.

Tada joj odjednom sinu sjajna misao i plan poče sam od sebe da se oblikuje u njenoj glavi.

– Slušaj – reče ona – moram da te zamolim nešto strašno ludo.

– Ah-a – reče Glen.

– Nije ništa strašno. Ja ću samo krenuti da nekoga potražim, a ti ćeš mi držati stražu. Važi?

– Svakako – reče Glen sumnjivo – mislim da će to biti u redu.

– Slušaj – reče Nensi i priđe bliže – ovo je veoma važno; ne želim da zeznemo stvar. Mnogo toga u našoj budućnosti zavisi od ovoga.

– Neću da zeznem stvar – reče Glen – kada sam ja nešto zeznuo?

– Obratu pažnju i slušaj – reče Nensi ne obraćajući pažnju na njegovo pitanje. Vratila se u krevet i ugasila svetlost. – Vidi, radićemo ovo...

– Kako je mračno ovde – reče Glen, a na licu mu se pojavi nesiguran osmeh.

– Nećemo raditi ono što ti misliš – reče Nensi i poče da mu objašnjava svoj plan.

Nensi hoda Ulicom brestova u spavaćici. Vetar zavija kao lud, ali Nensi ne oseća hladnoću. Ona je pomalo uzbuđena kao lovac koji je osetio da je na tragu divljači. Ali Nensi oseća i strah od diljvači koju goni. Na svakom koraku očekivala je da je lu

*

ga je pozvala po imenu i on joj se sada javio. Glas je dolazio direktno iza nje, ali to nije bio glas Glena Lanca.

– Ovde sam – promuklo progovori manijak, a Nensi oseti njegov smrdljiv dah na li

bio. Meki tepih na stepeništu pretvorio se u nešto mekano i lepljivo, nalik na živi pesak što je strašno usporavalo njene korake tako da je sada praktično gmizala. Trudeći se da se uspe stepeništem dok se neka nepoznata masa lepila za njene članke, Nensi je čula kako se manijak provlači kroz prozor i kako bučno prolazi kroz dnevnu sobu.

A onda se odjednom našla u svojoj sobi. Zaključala je vrata iza sebe. Prislonila je uvo na vrata. Tišina.

– Ovo je samo san – podsetila je samu sebe i pogledala u svoj odraz u ogledalu na plakaru.

A onda se Nensin odraz razbi na hiljade komada dok se ljudi ubica probijao kroz ogledalo. Ščepao ju je svom silinom za gušu.

Pali su unazad na krevet. Nensi je koristila svaki atom snage da bi držala što dalje ubičinu ruku s brijadžima koji su blistali na santimetar od njene kože. Nensi pogleda u Čovekovo lice, iskrivljeno od mržnje, sadistički iscereno i oseti da se on ustvari igra sa njom, da može da se istrgne iz njene ruke i preseče joj grlo kad god poželi.

Odjednom, ona ispusti njegovu ruku. Otkotrlja se dalje s kreveta baš u trenutku kad su smrtonosni blistavi brijadžići svom silinom uda-

rili i rasekli njen novi, perjani jastuk. Perje je leteo na sve strane dok se Nensi valjala po krevetu, tražeći bezbedan ugao u sopstvenoj sobi. Manijaku kao da nije smetala sva ova perjana mećava koja je ispunjavala sobu. Ščepao je Nensi za članak, prebacio je preko noćnog stočića kraj njenog kreveta i onda su se s treskom srušili na pod. Ona je bila zakucana ispod njega, nije mogla da se izvuče, nije imala kuda da krene. Zagledala se u njegovo deformisano lice i ugledala trijumfalni izraz na njegovim unakaženim crtama koje su je ispunjavale gađenjem. Njegova smrtonosna sečiva nalik na brijadžiće kojima je stalno vitlao i zveckao bila su sada samo na santimetar od njenog oka. Nensi je na brzinu odlučila šta će joj biti poslednji čin u životu i pljunula je monstrumu u oči.

– Umri! – šapnuo je on i Nensi je bila spremna da to učini kad se oglasi budilnik svojim prodornim zvukom...

*

Nensi otvori oči i vide da se nalazi u krevetu. Pogledala je divlje oko sebe, a onda brzo prekide zvonjavu budilnika. U stolici

drugi ubio Tinu? – upita narednik
Tompson. On se još uvek trudio da
razmrsi kako je moguće da je
njegova kćerka naslutila Rodovo
samoubistvo.

Nensi se zagleda u daljinu i
sleže ramenima.

– Pojma nemam ko je on – reče
ona -ali sav je spaljen, nosi čudan
šešir i prljav zeleno-crveni džem-
per.

– Da čujem dalje – reče Tomp-
son i poblede.

– Na prstima ima brijače – nas-
tavila je Nensi – samo oni su više
nalik na nokte. – Nensi pogleda u
majku koja je sada isto prebledela
kao njen muž malopre.

– I ne zaboravite da on pokuša-
va da ubije mene isto kao što je
ubio Tinu i Roda. – Nensin glas je
sada bio promukao i drhtav.

– Mislim da će biti najbolje da
ostaneš kod kuće nekoliko dana –
reče poručnik tihim glasom.

Mardž klimnu glavom u znak
da se slaže.

– To mi ni najmanje neće
pomoći – reče Nensi dok joj se na
licu pojavi čudan osmeh. – Ja
neprestano sanjam tog tipa baš kao
što ga je sanjala i Tina. A verova-
tno ga je i Rod sanjao. Tina je
sanjala da će je se dočepati i da
će je ubiti. I to se ostvarilo. On se
sada nameračio na mene – zastala

je i zagledala se u očeve oči. –
Hoćeš li ga naći, tata, molim te?
Molim te. On će me se dočepali
ako ga ti ne za ustaviš.

Poručnik pogleda Mardž, proči-
sti grlo a onda pogleda na drugu
stranu. Mardž zagrlji Nensi i tiho
joj šapnu u uvo:

– Pomoći ćemo ti, dušo – rekla
je.

– Niko ti više neće pretiti.

– Tata? – Nensi upitno pogleda
oca dok ju je majka gurala u kola
na prednje sedišta.

Majka upali motor. Nensi je još
uvek gledala oca pravo u oči dok
su kola odlazila s groblja.

*

Katja institut za proučavanje
poremećaja sna, bio je prilično
nova jedinica obnovljenog medi-
cinskog fakulteta. Veoma sposo-
ban i mlad, njegov osnivač i dire-
ktor dr Semjuel King uspeo je da
od ove mlade ustanove uskoro
načini instituciju na Čiji se ugled
računalo. Stručnjaci Instituta
proučavali su promene i poreme-
ćaje sna i vrlo često od njih se
tražila pomoć.

Nensi Tompson nije bila ni
uznemirena ni nesrećna kad su je
smestili u udoban krevet u jednu

od pažljivo oblikovanih soba Instituta. Uprkos mnogim elektrodama i senzorima koji su bili prikačeni na njenu glavu i telo, Nensi je jedva čekala da sklopi oči pod brižnim pogledom ljubaznog dr Kinga. Jedva je čekala da najzad utone u san za kojim je toliko čeznulo njeno telo.

– Ne brini – reče joj dr King dok je bolničarka prikačinjala poslednje elektrode na njeno teme – nećeš se pretvoriti u Frankenštajnovu nevestu ili nekog monstruma.

Nensi se osmehnula, nadajući se da će skoro stići do one faze eksperimenta kad će ona najzad moći da zatvori oči i blaženo usne. Dr King baci pogled na neke zabeleške koje je držao u rukama pa se obrati Nensinoj majci.

– Da li je Nensi preležala neku tešku dečju bolest? Da li je imala šarlah? Da li je imala visoke temperature? Neke kontuzije?

– Ne, ništa – reče Mardž kao da se izvinjava.

– On bi te pitao – reče Nensi osmehujući se majci – da li sam ti nekada pala na glavu kad sam bila beba.

Doktor se nasmeja a Mardž ozbiljno odmahnu glavom, nesvesna da se Nensi samo šali.

– Košmari su obično prirodni

nuzprodukti psiholoških trauma – objasnio je dr King obraćajući se i Nensi i njenoj majci. – Vremenom nestanu.

– Ne znam zašto ne možete da mi date neke pilule koje bi me sprečile da sanjam? – reče Nensi. Ona je već bila na pragu da poveruje da je spavanje bez snova nešto nalik na raj.

– Svima su nam potrebni snovi – reče doktor – pa makar bili i veoma čudni.

– Ja nikada nisam mnogo sanjala – reče Nensi.

– Svako sanja svake noći bez obzira da li se seća svojih snova ili ne – odgovori dr King – mi još ne znamo zašto je tako ali sanjanje je nešto što moramo da radimo – doktor je zastao, proverio nešto u svojim beleškama a onda ponovo pogledao Nensi. – Mislim da smo sada spremni da počnemo.

– Mi ćemo biti kraj tebe – rekla je Mardž i stegla je kćerkinu ruku – ne treba ni zbog čega da brines. Molim te da nam veruješ.

– Nije to da ja vama ne verujem – reče Nensi – nego to je... – zastala je u pola rečenice i slegla ramenima. Nije vredelo da ponovo sve objašnjava. – Hajde, da to obavimo – reče odlučno.

Njena majka se blago osmehnu i poljubi Nensi još jednom. Onda

je krenula za dr Kingom koji izađe iz sobe gde je Nensi bila smeštena u krevetu i uđe u prostoriju za posmatranje. Posmatrala je svoju kćerku kroz ogroman prozor koji je s druge strane bio ogledalo dok je doktor proveravao rezultate na kontrolnoj tabli.

– Sve izgleda-normalno za sada – reče dr King popravivši malo svoje instrumente. Mardž je primetila da je doktor sada zabrinutiji nego što je pokazivao kad je Nensi bila prisutna, – Koliko dugo to već traje? – pitao je.

– Od ubistva – reče Mardž – bila je sasvim dobro pre toga. Izgleda da sada misli da su njeni snovi stvarni.

– Znete li staru budističku priču o kralju koji je sanjao da je prosjak koji sanja da je kralj? – upita doktor očiju prikovanih na usnulu Nensi s druge strane stakla. – Polovinu od onoga u šta su verovali naši preci mi sada smatramo ordinarnom glupošću. Mislili su da je Zemlja kao pogača. Mislili su da postoje aždaje. Démoni. Ko može da kaže da deca naše dece neće smatrati da su snovi samo deo stvarnosti? – bacio je pogled na Mardž samo jedan tren a onda se vratio svojim instrumentima. – Dobro. Zaspala je.

– Hvala bogu – reče Mardž

pogledavši i sama prvi put na instrumente – zaspala je.

Mardž je sa strahom posmatrala sve te svetiljke, grafikone, sijaličice koji su pokazivali vitalne funkcije njene kćeri dok je spavala.

– Mi sada pratimo njene moždane talase veoma tačno i pedantno – reče dr King pokazavši na osvetljene kontrolne table – čim počne da sanja tačno ćemo znati šta se zbiva.

Mardž se zaveli u stolici i izvali paklo cigareta. Primetila je kako ju je dr King pogledao s neodobravanjem pa je vratila cigareta u tašnu.

– Šta su u stvari snovi? – pitala je više da bi zabavila sebe i zaboravila na strašnu želju za nikotinom.

– Tajne – reče dr King – istina je da mi u stvari ne znamo šta su snovi i odakle dolaze. Što se tiče košmara... – zastao je i slegnuo ramenima. – U svakom slučaju – nastavio je zatim – za sada se čini da nema nekih abnormalnosti u njenim moždanim talasima niti u radu srca. Rekao bih da pred sobom imamo normalnu mladu devojkicu koja je prošla kroz nekoliko dana pakla.

Mardž je gledala kroz prozor, videla je da Nensi mirno spava. Upitala se nije li samo napravila

veliku zbrku ni oko čega.

– Evo sada počinjemo – reče, odjednom dr King. Mardž pogleda tamo gde joj je on pokazivao i vidi kako igla skrete sasvim na levo. – Ona sada ulazi u područje dubokog sna. Kucanje srca joj je malo ubrzano, ali to je možda zbog uzbuđenosti. Ovo je ona faza sna u kojoj se sniva – zastao je i osmehnulo se. – Osećam se kao da vozim podmornicu po dnu nepoznatog mora.

Merdž je posmatrala kako se lice njene kćerke opušta, kako joj nestaje napetosti, kako joj se ramena povijaju i kako se grči u položaj fetusa, kako dobija oblik lopte.

– Sada je počela da sanja – reče doktor a njegove oči su bile prikovane za Nensino lice koje se videlo na monitoru – vidite li kako joj se brzo pokreću očne jabučice? Oči se pomiču da bi pratile zbivanja u snu – zastao je, pogledao nešto sa strane i načinio nekoliko zabeleški u beležnici koju je držao u rukama. – Beta talasi slabe. Vidite li ovaj grafikon? – Merdž preko volje odvoji pogled od usnule figure svoje kćeri da bi pogledala na monitor. – Vidite kako igla plovi između plus i minus tri. To su tipični parametri sna. Da ima košmar igla bi se

kretala od plus do minus pet. Možda čak i do šest u krajnjem slučaju. Baš sada...

Odjednom doktor zastade, lupnu po instrumentu. Mardž ponovo pogleda prema krevetu i ugleda Nensi kako sedi, kako pokušava da sedne na ležaj u dok joj je vrat bio istegnut, žile nabrekle kao u životinje koja beži od lovca.

– Šta to radi? – upita Mardž ali doktor joj ništa ne odgovori. On je s nevericom buljio u svoje instrumente.

Igla je sada skakala oko osmice i pela se i dalje na plus strani.

A onda užasan krik zatrese staklo koje ih je odvajalo od sobe s ležajem. Na stotine zelenih i crvenih sijalica počeo da se pali i gasi na kontrolnoj tabli. Nensino telo se izvijalo i grčilo kao da je trese struja visoke voltaže.

– O bože – viknu Mardž, ali dr King je već izleteo kroz vrata i stao je pored Nensinog kreveta. Ščepao ju je za ruku i pokušao da je probudi, ali Nensi je nastavila da urla i da se kida kao da ju je sam đavo držao za ruku. Odjednom njena slobodna ruka polete prema dr Kingu s velikom silinom i zavitla ga preko prostorije u drugi kraj. Dr King udari u ogledalo na zidu koje se razbi u hiljadu komada. Bolničarka koja je pomagala dr

Kingu da probudi devojkju, sada je odlučila da će biti bolje da stane u kraj i mirno sačeka dalje instrukcije.

Mardž je sada prišla ležaju, uhvatila je Nensi za ramena i pokušala je na sve načine da je probudi, ali njeni napori su bili uzaludni. Nensi je psovala i vrištala, a njene pretnje su bile šokantne. Mardž je bila zaprepašćena izrazom užasa koji se ogledao na njenom licu, a bes je deformisao devojčino telo i crte lica.

– Nensi! – urlala je Mardž iz sve snage. – To sam ja! Mama je s tobom! Mama je ovde!

Onda se Nensi probudila. Oči su joj bile širom otvorene, ali nekako staklaste i ona je pogledom preletala sobu kao neka preplašena životinja. Disanje joj je bilo ubrzano i plitko a lice joj je bilo orošeno znojem kao da je bežala od nečega, kao da je jurila bežeći od smrtne opasnosti. Obavila je ruke oko majke i počela je strahovito da jeca trzajući se snažno. Dr King se polako približio sa špricom u ruci.

– Ovo će pomoći da se opusti i zaspi... – počeo je on ali nije uspeo ni da završi rečenicu, a Nensi zamahnu rukom i izbaci mu špic iz ruke. Špic prelete preko čitave prostorije i udari u zid.

– Ne! – viknula je Nensi, a u

očima joj se ogledala odlučnost. – Dosta mi je spavanja!

Dr King se zagleda u njene čudno promenjene oči i klimnu glavom.

– U redu je – reče on i pruži prema njoj ruku, gestom kojim je želeo da je smiri.

Nensi je oklevala jedno vreme, a onda ipak odluči da prihvati njegovu ruku i pade premorena na jastuke.

Tada je dr King primetio krvavu ogrebotinu na Nensinoj mišici.

– Brzo, moju lekarsku torbu! – viknuo je doktor i bolničarka požuri kroz vrata.

Nensi je sada bila sasvim mirna, bar je tako izgledalo. Na njenim bledim, stisnutim usnama pojavi se osmeh trijumfa dok je doktor sređivao krvavu ogrebotinu.

– Donela sam nešto iz svog sna – rekla je i posegnula je ispod pokrivača.

Odatle je izvukla zgužvan šešir.

– Odakle ti to? Gde si to našla? – pitala je Mardž, a lice joj je bilo bleđe od Nensinog.

– Skinula sam mu to sa glave – reče Nensi sasvim mirno jer joj se činilo da je sada prvi put u mogućnosti da kontroliše svoju budućnost što joj se još pre nekoliko dana činilo nemogućim.

Mardž se naslanjala na frižider, držeći u rukama izgužvani, stari filcani šešir dok je razgovarala telefonom sa Donom Tompsonom.

– Kaže da mu je strgla s glave u snu – objašnjavala je Mardž. Zнала je kako smešno zvuči to što govori i zato se ni najmanje nije ni iznenadila ni naljutila kada joj je njen bivši muž to saopštio. – Znam da je to nemoguće – rekla je – ali ja držim tu prokletu stvar u svojoj ruci! Znam samo toliko... – odjednom je prestala da govori jer je čula Nensine korake na stepeništu, – Moram da idem – rekla je brzo Mardž pa gurnu šešir u fioku i vrati telefon na mesto.

Nensi joj nije nazvala dobro jutro kad je ušla u kuhinju. Bez reči je nasula šolju crne kafe. Koža joj je bila bleđa, skoro prozirna, a oči su joj bile oivičene tamnim kolotovima. Sedi pramen se preko noći pojavio u njenoj neočešljanoj kosi.

– Opet nisi spavala, je li? – upita Mardž gledajući s tugom krvavi zavoj na kćerkinjoj ruci. Nensi je samo uzdahnula i nastala

vila je da srkuće vrelu kafu. – Doktor kaže da ćeš morati da spavaš ili ćeš...

– Postati još luđa?

– Niko ne misli da si luđa – reče Mardž. Nensi pogleda u nju i sleže ramenima kao da je pitanje nevažno, kao da o tome ne vredi više raspravljati.

– Jesi li tražila od tate da ispita šešir?

– Onaj prljavi šešir? – reče Mardž sa gađenjem i izbeže pogled Nensinih očiju.

– Ja sam tu stvar juče bacila u đubre. Ne znam šta pokušavaš da sa tim dokažeš, ali...

– Pokušavam da dokažam šta sam doživela na klinici za san – reče Nensi, a oči su joj sijale od novonastalog ubeđenja – uradila sam nešto pogrešno, mama. Nisam sanjala budućnost. Sanjala sam sadašnjost. Rod nije ubio Tinu. Rod se nije sam obesio. Sve je to uradio izgoreli monstrum. On nas ganja kroz naše snove. Najpre je uništio Tinu, a onda Roda. Sada sam ja na redu.

Mardž odmahnu glavom.

li.

– A šta ako u snovima sretnu monstruma? – pitala je Nensi. – Sta tada rade?

– Samo mu okrenu leđa – reče Glen, sada očigledno improvizujući – oduzmu mu svu energiju tako da on mora da nestane.

Nensi ponovo baci pogled na knjigu. Glenu se učini da ona još razmišlja o onome šta je on rekao.

– Šta se dogodi ako ne urade to? – pitala je ona. – Sta ako se ne okrenu na vreme?

Glen sleže ramenima. – Mislim da se ti ljudi nisu probudili da bi rekli šta se zbilo – reče on.

– Baš ti hvala – reče Nensi i vrati se svojoj knjizi.

Glen pritvori knjigu i pročita naslov na koricama »Nagazne mine i improvizovano oružje«.

– Gde si dođavola ovo našla?

– U specijalnoj knjižari u centru – reče Nensi ne dižući pogled s teksta.

– Odkuda to da ti to čitaš? – pitao je Glen.

Nensi ga pogleda zamišljeno.

– Borim se za opstanak, moram da preživim – odgovorila je ona.

– Počinješ da me plašiš – reče Glen zagrizavši još jednom u Big Mek.

– Počinjem da plašim samu sebe – pomislila je Nensi.

*

Nensino osećanje da nešto nije u redu sa njom postalo je još snažnije kada ju je jedan sat kasnije Glen ostavio pred njenom kućom u Ulici brestova.

Svaki prozor na kući bio je osiguran gvozdanim šipkama.

– Šta se to ovde zbiva? – pitala je Nensi majku koju je zatekla u kući s flašom viskija u rukama.

Mardž se zagledala u svoju kćerku pre nego što je rekla:

– Pođi sa mnom u podrum.

Nensi je pošla za majkom niz stepenište i sela je pored nje ispred stare peći.

– U redu – reče Mardž gledajući Nensi pravo u oči – hoćeš da znaš ko je bio Fredi Kruger? Ja ću ti reći. Fredi Kruger je bio grozni ubica koji je ubio najmanje dvadesetom dece pre nego što smo uspeli da ga se dočepamo. Ubijao je decu iz susedstva,

– Učestvovali su u tome sjajni advokati i dobre sudije, ali je neko propustio da potpiše nalog za hapšenje na pravom mestu pa je Fredi ostao na slobodi. Tek tako.

– Dakle, on još živi?

Mardž polako odmahnu glavom.

– Nas nekoliko roditelja pratilo ga je kad su ga pustili. Našli smo ga u napuštenoj radionici

8

Glen je bio u postelji, gledao je svoju omiljenu TV emisiju kad je zazvonio telefon.

– Alo?

– Zdravo.

– Nensi! Kako si?

– Dobro. Stani na prozor da mogu da te vidim. Čini mi se da si kilometrima daleko.

Glen učini kako mu je naredila i ugleda Nensi kroz metalne Šipke na njenom prozoru.

– Tvoja mama je stvarno poludela kad je u pitanju bezbednost – reče on. – Izgledaš kao zatočenik dvorca Zende.

– Hvala – reče Nensi.

– Od kada nisi spavala?

– Ne spavam već nedelju dana.

Ipak, to je u redu. Proverila sam u Ginisu, rekord je jedanaest dana. Mogu to da postignem zatvorenih očiju – Nensi se slabo nasmeja na svoju šalu – slušaj Glene, ja znam ko je on. – Glas joj je bio smrtno ozbiljan.

– Ko?

– Ludi ubica.

– Znaš?

– Da i ako opet krene na mene

prilično sam ubeđena da ćeš ti biti njegova sledeća žrtva.

– Ja? – Glen je odjednom shvatio ovaj razgovor veoma ozbiljno.

– Zašto bi bilo ko želeo da mene ubije?

– Nemoj da pitaš – reče Nensi – samo mi pomogni da uhvatim tog tipa kad ga izvučem iz sna.

– Kad ga izvučeš odakle?

– Iz svog sna.

Glen se na tren zapita da li su njegovi roditelji bili zaista u pravu kad su govorili da se Nensi Tompson u poslednje vreme čudno ponaša.

– Kako ćeš to da uradiš? – zapitao je posle duže pauze.

– Kao što sam uradila sa šeširrom. Samo ću sada držati ruke oko njegovog vrata kad me ti budeš probudio.

– Samo malo – reče Glen – ne možeš tek tako nekoga da izvučeš iz svog sna.

– Neće biti problema s tim – reče Nensi – kad bih to mogla da uradim svi bismo se smirili i o meni se ne bi više pričalo da sam luda.

Hoćete li ti i tata sada da krenete na poćinak?

– Uskoro ćemo – reće ona. – Hajde, sada spavaj.

Poljubila je dećaka za laku noć i izašla je iz sobe.

Glen je saćekao da majka zatvori vrata spavaće sobe za sobom, a onda je ponovo ukljućio televi-zor. Bacio je pogled na sat. 23:42.

»Imam još dosta vremena do ponoći«

– pomislio je, natakao je opet stereo slušalice na uši i pustio je glasnu muziku. Onda se naslonio na jastuke da samo na tren sklopi oći pre nego što krene prema Nensinoj kući.

*

Preko puta ulice odigravala se slična scena u kući Tompsonovih. Nensi je ležala u krevetu, a njena majka je sakupljala prljave šoljice od kafe i prazne kutije od tableta protiv spavanja.

– Spavaj – rekla joj je Mardž još malo pod uticajem alkohola. Sagnula se i poljubila Nensi u ćelo. – Nema više košmara, dušo. – Mardž pogleda na rešetke i oseti neko olakšanje. – Od sada će sve biti u redu.

– U redu, mama – reće Nensi a

oći su joj se sklapale od sna.

Mardž je oklevala neko vreme, onda je uzela vrć s kafom s Nensinog noćnog stoćića i ugasila svetlost.

– Lepo spavaj – šapnula je.

Nensi je zatvorila oći i navukla pokrivać preko ramena dok je majka tiho izašla iz sobe i pritvorila vrata za sobom.

Pet sekundi kasnije Nensi širom otvori.

Iskoćila je iz kreveta, nekoliko puta je duboko udahnula vazduh da bi odagnala san koji se kao neko fizićko biće obavijao oko nje. Posegnula je ispod noćnog stoćića i izvukla pun vrć sveže kafe koju je ranije tu sakrila. Ispod jastuka izvuće šolju i nasu kafu u nju. Brzo je iskapila kafu, a onda je prišla prozoru. Otvorila ga je i pritisnula je lice uz šipke. Udisala je svež noćni vazduh.

*

U tom trenutku Glenov otac je stajao na svojoj kapiji. Pušio je poslednju cigaretu pre nego što će ugasiti svetlost na tremu i otići na poćinak. Bacio je pogled na prozor Nensine spavaće sobe i ugledao je devojćino bleo lice pre nego što je uspela da spusti roletne.

– Ne bi trebalo da buljiš u nju – rekla je gospođa Lane.

Njen muž baci pikavac na tlo i zgazi ga nogom.

– Ako mene pitaš – reče Tompson – to dete nije normalno.

– Ne misliš to što govoriš – reče gospođa Lane – ako misliš na te rešetke, to je Mardž postavila. Ona je suviše obazriva. I sam znaš kako je postala nervozna i nesigurna otkako je Don otišao. A Nensi se tako čudno ponašala u poslednje vreme.

– Sve što ja znam – prekide je njen muž – je da ne želim da se ta čudna devojka muva oko našeg sina.

– Hajdemo u krevet – reče gospođa Lane. Uхватила je muža za ruku i povukla ga prema kući. – Već je skoro ponoć.

*

Nensi pogleda na sat na svom noćnom ormariću i zapita se šta li je to zadržalo Glenu.

A preko puta ulice, Glen je čvrsto spavao. Iz slušalice se čula glasna rok muzika, a televizor je blještao i svim bojama osvetljivao njegovo lice. Prespavao je izbor za Mis Amerike. Nije čuo zvonjavu telefona.

U prizemlju, otac je upravo ugasio svetlost.

– Ko sada dođavola zove u ovo doba? – pitao se dok je njegova žena podigla slušalicu ne bi li otkrila ko je.

– Alo? Čekaj malo – pokrila je rukom slušalicu – to je ona – šapnula je – hoće da govori s Glenom.

– O čemu? – upita gospodin Lane, a osećalo se da mu je sve to dosadno. Namerno je bacio pogled na sat.

– Šta je bilo Nensi? – pitala je Glenova majka. Slušala je neko vreme, a onda opet pokri slušalicu. – Kaže da želi o nečemu intimnom da porazgovara s Glenom. Rekla je da je to nešto lično i veoma važno.

– Daj mi slušalicu – reče gospodin Lane i ščepa slušalicu od žene. – Glen spava – reče on – razgovaraj sutra s njim. – Ne čekajući na njen odgovor on tresnu slušalicu na mesto. – S decom moraš da budeš otsečna – reče svojoj ženi. Baci pogled na telefon i skide slušalicu da bi je sprečio da ponovo zove. – Hajdemo na spavanje – reče on odlučno osetivši prvi put tog dana da je stvar pod kontrolom.

*

Nensi je okrenula Glenov broj ponovo, ali dobila je samo da je linija zauzeta.

– Molim te, nemoj da spavaš – šaputala je i buljila bespomoćno kroz prozor.

Onda telefon zazvoni i Nensi požuri da digne slušalicu.

– Glene? .

Ali mogla je da čuje samo užasno škripanje metalnih kandži koje kao da su strugale u samoj slušalici.

Nensi tresnu slušalicu. Puls joj je udarao kao lud. Činilo se da će joj slepoočnice prsnuti. Besno, ona se baci na telefon i iščupa žicu iz zida.

»Sjajno« – pomislila je i bacila nekorisni aparat na svoj krevet. – »A šta ako sada Glen pokuša da zove?«

Prišla je prozoru i bespomoćno je buljila u kuću preko puta.

A onda se telefon opet oglasi.

Nensi se okrete i kao izbezumljena pogleda u telefon s iščupanom žicom koji opet zazvoni. Polako, kao da se kreće kroz vodu, Nensi podiže slušalicu.

– Alo? – reče ona.

– Ja sam tvoj dečko, Nensi – reče pobedonosno Fredi Kruger.

Pre nego što je Nensi mogla bilo šta da kaže, donji deo slušalice odjednom se pretvori u grozna

usta iz kojih se pojavi odvratani, vlažan, hladan jezik nalik na zmiju koji se uvuče između Nensinih usana.

Nensi baci telefon na zid. Telefon se razbi u komade. S užasom je buljila u grozni instrument a na usnama je još uvek osećala ukus groznog jezika.

Odjednom postade svesna šta je značila grozna poruka Freda Krugera.

– Glene! – vrisnula je i jurnula niz stepenište prema ulaznim vratima.

– Zaključano! – viknula je majka s kauča u dnevnoj sobi. – Zaključano! Zaključano! Sve sam zaključala – na Mardžinom licu se video pijani osmeh. – Noćas ćeš spavati pa makar te to stajalo života.

– Daj mi ključ, mama – reče Nensi mada je znala da je suviše kasno.

– Zaboravi na to – reče Mardž i srknu još jedan gutljaj iz boce pa je stavi kraj sebe na pod – ja čak i nemam ključeve.

Nije bilo vremena da se raspravlja sa njom. Nensi jurnu na sporedan ulaz. Zaključano! Pokušala je da otvori svaki prozor. Tresla je rešetkama u besu, ali i nemoći. Ništa joj to nije pomoglo.

Nensi je bila zatvorenik u sop-

stvenoj kući i nije bilo načina da upozori Glenu da je živi mrtvac krenuo na njega.

*

Glen je spavao. Činilo mu se da čuje kroz san da ga Nensi doziva po imenu. Činilo mu se da se digao i pošao da vidi šta to ona hoće. Ali bilo je mnogo zanimljivije gledati TV program jer će se na njemu pojaviti naga Mis Amerike. Legao je natrag na sofu u zelenoj sobi i strpljivo čekao da ga grozni Džoni Karson predstavi. Trebalo je da i on učestvuje u TV šou.

Glen nije primetio da je krevet počeo da se tresе i da se neki miris širio sobom. Da je spavao malo lakšim snom, Glen bi se probudio u pravom trenutku kad su se Fredijeve snažne šake pojavile kroz pokrivač, ščepale ga, uvukle ga dublje u krevet.

Stereo slušalice i TV aparat pali su pored kreveta. Glen je nastavio da spava i bezuspešno se borio da zadrži svoj pokrivač, trudeći se, ali veoma slabo da ne ode u ambis. Njegovi naponi bili su preslabi i počeo je da se bori prekasno. U trenutku kad je Glen počeo da se bori svom snagom, smrtonosni

noževi Fredija Krugera već su isekli njegove životne organe.

Zavlada mir a onda krevet počeo da ključa i da se nadima kao neki opsceni vulkan spreman da eksplodira. Odjednom se pojavi gejzer krvi, diže se uvis, pokri zidove i plafon dok su beživotni ostaci Glenu Lanca bili izbačeni iz same sredine kreveta. Bila je to zaprepasavajuća i gadna gomila creva, kostiju, mozga. I onda kada više ništa nije ostalo od Glenu što bi moglo da nastavi san, rupa se nasred kreveta zatvori kao da je nikada nije ni bilo.

*

Gospođa Lane se probudila minut kasnije da bi odnela Glenu još jedan jastuk.

*

Čak i na drugoj strani ulice Nensi je mogla da čuje užasan krik Glenuve majke. Nensi je gledala kroz prozor. Videla je kad su došla ambulanta i policijska kola. Videla je oca kako prilazi kući Lancovih. Pogledao je prema njenom prozoru i mahnuo joj. Nensi je spustila roletne. Okrenula je broj Glenuvog telefona.

9

Poručnik Tompson je stajao u dnevnoj sobi Laneovih. Bilo je nekoliko minuta posle ponoći. Odjednom se oglasi telefon.

– Vaša kćerka, poručniče – reče Patker – kaže da je veoma hitno.

Preko Tompsonovog lica pređe izraz dosade.

– Recite joj da nisam ovde – reče on gledajući kako lekar odlazi na gornji sprat.

– Videla vas je minut ranije – opomenu ga Parker pokrivši slušalicu.

Poručnik sleže širokim ramenima i posegnu za telefonom.

– Zdravo, dušo.

– Znam šta se dogodilo – reče ona, a glas joj je bio neverovatno miran.

– Onda znaš mnogo bolje od mene. Ja se čak nisam još ni popeo do njegove sobe.

– Znaš da je mrtav. Je li?

Poručnik zastade na tren posmatrajući jednog od ljudi u policijskoj uniformi kako postavlja kofu nasred dnevne sobe. Sa plafona je kapala krv.

– Da, očigledno je da je mrtav.

Otkuda si ti to znala?

– Slušaj pažljivo – reče Nensi ne obraćajući pažnju na pitanje svog oca. – Moram nešto da ti predložim.

– Hajde – reče on slušajući je samo napola dok je posmatrao kako krv beskonačno kaplje u kofu.

– Ja ću ti predati momka koji je to uradio – reče Nensi – ja ću ga uhvatiti i predaću ti ga. Ti samo treba da budeš u blizini da bi ga uhapsio. Važi?

– Ne moraš to da radiš, srećo – reče poručnik. Pitao se da li je slom njegovog braka imao neke veze sa kćerkinim mentalnim zdravljem. – Samo mi reci ko je to uradio i ja ću ga se dočepati.

– To je uradio Fred Kruger, tata i samo ja mogu da ti ga predam. Samo upadni u moju sobu kroz dvadeset minuta, razbi vrata. Možeš li to da uradiš?

– Svakako, ali...

– Prošla je ponoć – reče Nensi bacivši pogled na svoj sat. – To će biti dovoljno vremena da zaspim i nađem ga.

– U redu, dušo – reče Tompson pitajući se zašto je Mardž odlučila da ispriča Nensi o Frediju Krugeru i to baš sada.

– Samo ti idi i spavaj. Sve će biti u redu.

– Upašćeš na vreme da ga uhvatiš, jel tako?

Pre nego što je poručnik mogao da odgovori, Parker se pojavio na vrhu stepeništa podsetivši ga da ga lekar čeka.

– Ne brini, dušo – rekao je , obrativši se Nensi, klimnuvši glavom Parkeru.

– Biću tamo. Samo ti idi i malo se odmori. Dogovoreno?

– Dogovoreno – reče Nensi.

– Volim te, dušo – Tompson spusti telefonsku slušalicu i krenu stepeništem. Odjednom zastade i okrete se prema Parkeru. – Idi napolje i posmatraj kuću moje kćeri – reče – ako vidiš bilo šta čudno, obavesti me.

– Šta želiš da kažeš pod tim čudno?

– Ne znam – reče poručnik odjednom se osećajući pomalo blesavo – jedno je sigurno: ne želim da Nensi dođe ovamo. Ona ne bi mogla da podnese da vidi ovako nešto.

»Pitam se da li sam ja uopšte sposoban da se uhvatim s ovim u koštac« – pomislio je i krenuo

brzo stepeništem.

Preko puta ulice Nensi se pripremala za bitku. Uz pomoć priručnika za preživljavanje počela je da konstruiše oružje s kojim će se boriti protiv Fredija Krugera. Ruke su joj bile neverovatno mirne dok je povlačila žicu od klavira preko dnevne sobe. Namestila je ogroman čekić iznad vrata svoje spavaće sobe. Kada je sve to obavila, Nensi se popela na gornji sprat i provirila u spavaću sobu svoje majke.

Mardž je ležala na krevetu, poluprazna flaša džina stajala je kraj nje.

– Mislim da nije trebalo da ti to kažem – reče Mardž tužno se zagledavši u Nensi.

– Sada spavaj, mama – Nensi je sela pored majke i uhvatila je za ruku.

– Želela sam samo da te zaštitim – rekla je Mardž – nisam znala koliko je potrebno da ti kažem. Ti si spremna da se suočiš sa stvarima. To je u tvojoj prirodi. To je tvoj dar – Mardž je zastala i pogledala je u flašu kraj kreveta. – Bojim se da ponekad preteram, onda te molim da okreneš glavu.

– Volim te, mama – reče Nensi.

– I ja tebe volim – reče Nensi.

Nensi navuče pokrivač na

ramena svoje majke pa se iskrade iz njene sobe. Otišla je u svoju sobu, zavukla se u krevet i names-tila budilnik da se probudi tačno u 12:30.

– U redu je Krugeru – rekla je zatvarajući oči – igraćemo sada prema tvojim pravilima.

*

Nensi je preturala po staroj peći u podrumu. Izvukla je neke krpe u kojima je njena majka čuvala Fredijevu metalnu rukavicu. Pažljivo je razvila krpe.

Kao što je i očekivala, rukavica je nestala.

Nensi pogleda iza peći i primeti vrata koja nije nikada ranije videla. Posle trenutka oklevanja otvorila je vrata i počela je da silazi dugim stepeništem. Presekla se kad su se vrata zalupila za njom, ali znala je da to neće predstavljati nikakav problem.

Zatvaranje vrata nije imalo nikakvog značenja u svetu snova.

Stigla je do kraja stepeništa i opet se našla u prostranoj ložionici. Krenula je uskim prolazom, osećajući kako joj se krv puni adrenalinom. Bila je ispunjena osećanjem dužnosti koje je skoro nadmašivalo njen užas.

– Krugeru! – kriknula je. – Ovde sam!

Krenula je uskim stepenicama, preko metalnih platformi, pažljivo izbegavajući vrele cevi i vrele Česme koje su je okruživale sa svih strana. Nije još bilo vreme da se probudi.

Zastala je za trenutak da povrati dah i tada je primetila jedan poznati predmet.

Tinino raspeće.

Gledala je neko vreme to raspeće, a onda je nastavila da silazi beskrajnim stepenicama koje su je dovele do ogromne vatre koja je buktala u dnu. Našla se samo nekoliko metara od narandžastog plamena kad je skoro zgazila Glenove delimično istopljene stereo slušalice.

– Izađi i pokaži se, barabo! – viknula je a u njenom glasu se tačno osećalo da je ona lovac a ne da nju love.

I onda se Fredi pokazao. Bio je grozniji nego ikada. Sada nije imao šešir na glavi. Glava mu je bila jezivo deformisana a u njegovim očima se ogledala užasna mržnja koju je osećao prema devojci koja se usudila da izaziva njegovu moć. Bez ijednog trena oklevanja, mahnuo je svojim prstima sa briačima, ali sada ga je Nensi spremno čekala. Zakoračila

je spremno u tamu, ubeđena da neće moći ništa loše da joj se desi sve dok izbegava Fredijeve smrtonosne brijache.

Ona je sada padala. Okolina se naglo menjala. Udarila je o tlo. Nije više bila u zagušljivoj ložionici. Našla se na travnjaku ispred svoje kuće. Nensi se podiže na noge svesna toga da bi svaka kost u njenom telu bila slomljena da ovo nije samo san. Udišući svež noćni vazduh jurnula je prema ulaznim vratima željna da se vrati u bezbednost svog kreveta.

Kruger je sada bio iza nje, iscerio se trijumfalno. Smeh mu je kao grgotanje dolazilo iz dubine grla. Zamahnuo je prema Nensi svojim brijachima, ubeđen da neće moći da otvori vrata i da neće moći da izbegne smrtonosan dodir njegove metalne rukavice. Ali Nensi nije ni pokušavala da otvori vrata ni da pobegne od napadača. Umesto toga ona se bacila napred, šcepala Fredija oko struka, bacila ga na leđa izbegavajući njegovu smrtonosnu desnu šaku.

Budilnik je počeo da zvoni i Nensi se probudila.

*

Drhteći, bez daha, ona se osvrte

oko sebe, gotovo razočarana što nije našla čoveka u prljavom džemperu kako leži na podu kraj kreveta. Naravno da je bila zadovoljna što mu je pobjegla, ali Nensi je znala da košmari neće prestati dok jednom ne dovuče Fredija Krugera iz svog sna u stvarni svet.

»Da ga dovučeni iz svog sna?« – mislila je i prvi put je pomislila kako je ta ideja apsurdna.

– Možda sam ja ipak luda – rekla je glasno sećajući se svog poslednjeg razgovora s Glenom.

A onda je Fred Kruger skočio na nju s poda kraj njenog kreveta s urlikom besa.

Nensi se otkotrljala s kreveta na vreme da izbegne Fredijevu rukavicu. Jurnula je prema prozoru. Tražeći očajnički nešto čime bi se odbranila napipala je čajnik s kafom i tresnula ga je po glavi. On je još urlao od besa dok je ona jurila prema vratima. Zastala je samo na tren da namesti čekić. Nensi je jurila prema ulaznim vratima. Bila su zaključana! Razbila je staklo na njima i počela je da urla dozivajući pomoć.

A na gornjem spratu pobesnili monstrum je već otkrio da u stvarnom svetu ne može tako lako da se prelazi kroz zaključana vrata kao u snu. Ramena su mu bila snažna i nije mu trebalo mnogo da

razbije vrata. Otvorio ih je širom i željno iskoračio iz sobe. Istog trena udario ga je u grudi ogroman čekić. Urlajući od bola i besa, Fredi posrte u hodnik i zaplete se u klavirsku žicu koju je Nensi zategla na početku stepeništa. Pao je niz stepenice tumbajući se nekoliko puta i zaustavio se tačno pred Nensinim nogama dok je ona i dalje urlala i tražila pomoć kroz staklo slomljeno na vratima.

Fredi opet skoči na noge. Nensi je jurila prema dnevnoj sobi. Bilo je jasno da je monstrum poludeo od besa zbog Nensine hrabrosti i dovitljivosti. Načinio je korak prema njoj, držao je visoko iznad glave svoju rukavicu s brijačima i onda se sapleo preko žice koju je Nensi zategla preko dnevne sobe i vezala je za stojeću lampu u koju je stavila sijalicu napunjenu barutom. Dok je Fredi posrtao, začu se pucketanje električne struje, sijalica eksplodira i diže ga uvis. Preleteo je čitavu sobu. Nensi je sada opet jurnula prema ulaznim vratima.

– Upomoć! – urlala je. – Uhvatila sam ga! Tata, gde si?

Džeri Parker pogleda preko ulice, ugleda devojkicu i mahnu joj da se ohrabri.

– Sve je u redu! – viknuo je.

– Dovedi mog oca, budalo! –

urlala je Nensi potpuno zaboravivši na strah jer ju je bes obuzimao. Za trenutak joj se učinilo da ima više vlasti nad monstruoznim Fredijem Krugerom nego nad ovim blesavim policajcem koji ne razume šta mu više preko ulice.

Parker pogleda devojkicu a onda baci pogled na kuću iza sebe. Nije hteo da rizikuje. Biće bolje da obavesti Tompsona da ga kćerka zove.

U međuvremenu Fredi se opet digao na noge i jurnuo na devojkicu koja se usudila da mu se suprotstavi. Nensi je sada jurnula prema podrumu. Fredi joj je bio za petama. Sledeći plan koji je već ranije razradila, Nensi se sakrila iza peći i sačekala da Fredi okrene leđa. Onda je podigla flašu s benzinom koju je ostavila na stepeništu i pozvala ga po imenu.

Fredi se okrenuo i Nensi ga polji zapaljivom tečnošću.

– Ne! – zaurlo je Fredi dok je Nensi izvlačila kutiju šibica, palila je i onda čitavu kutiju bacila u njegovom pravcu.

Nije stigao da se skloni. Istog trena Fredije bio zahvaćen plamenom, urlajući u agoniji i bolu koji nije osetio od onog dana pre deset godina kad je prvi put bio spaljen i kad se zakleo da će se osvetiti dobrim ljudima iz Springvuda.

Nensi je stigla na vrh stepeništa i uspjela da zatvori vrata trenutak pre nego što se zapanjeni monstrum uputio za njom. Hteo je na silu da otvori vrata, ali Nensi mu to nije dopustila. U jednom trenutku snažno je gurnula vrata prema podrumu i oborila ga sa vrha stepeništa. Padao je prevrćući se preko glave. Jedva je imala vremena da zaključa vrata od podruma kad je čula monstuma kako se opet uspinje stepeništem.

Stigla je do prednjih vrata baš u trenutku kad je njen otac izašao na trem Glenove kuće.

– Tata! – zauralala je. – Uspelo mi je! Uхватила sam ga!

Poručnik Tompson je ugledao iskrivljeno lice svoje kćeri. Pozvao je nekoliko policajaca da mu pomognu. Bacili su se zajedno na ulazna vrata, razbili ih i jurnuli u kuću. Nensi se baci ocu u naručje dok su Parker i drugi jurili prema podrumu iz koga je dolazio dim.

– Šta se to zbiva? – pitao je poručnik.

Nensi je baš htela da mu objasni šta je bilo kad primeti trag od zapaljenih stopala koji je vodio iz podruma stepeništem na gornji sprat.

– Krenuo je na mamu! – vrisnula je Nensi i jurnula stepeništem. Otac je jurio za njom.

Kad su otvorili majčinu sobu ugledali su užasan prizor. Zapaljeni Fredi Kruger bacio se na Mardž i prikovao je za krevet.

Ne oklevajući Nensi je podigla stolicu i svom snagom je spustila na monstrumovu glavu. Fredi pade na stranu u trenutku kad je poručnik upao u sobu i bacio teško ćebe preko kreveta u plamenu.

– Pazi! – urliknula je Nensi. – On je ispod pokrivača!

Poručnik je ugasio vatru, ali je krevet nastavio da svetluca nekom jezivom, crvenkastom svetlošću. U njegovoj sredini ležalo je ugljenisano telo Mardž Tompson, pušeci se i raspadajući se dok je tonulo u dušek, a njena zgrčena i pocrnela ruka kao da im je slala poslednji pozdrav.

Onda je svetlucanje izbledelo a rupa koja je postala Mardžino večno počivalište zatvorila se zauvek.

– Da li mi sada veruješ? – pitala je Nensi dok ju je obuhvatao neverovatan mir.

Pre nego što je poručnik mogao da odgovori, upao je Parker da ga oba vesti da su uspjeli da obuzdaju vatru u podrumu. Don Tompson je gledao svoju kćerku ali nije mogao da nađe reči kojima bi je obasuo i rekao šta oseća.

– Dobro sam – rekla je ona

znajući da je sada došao kraj košmaru – ti siđi dole. Ostaću ovde za trenutak.

Poručnik je oklevao neko vreme, a onda je izašao iz sobe zatvorivši vrata za sobom. Nensi je okrenula leđa krevetu i čekala.

Sasvim polako, prilika Freda Krugera počeo da se diže kao duh iz centra kreveta.

– Znam da si tu, Fredi – rekla je Nensi okrenuvši se da se suoči sa spaljenim monstrumom.

– Mislila si da ćeš uspeti da mi pobegneš? – zagrmeo je on zaprepašćen njenim mirom i hrabrošću.

– Ja sada znam sve o tebi, Fredi – odgovorila je Nensi.

Fredi se iscerio, ubeđen da je lovu najzad došao kraj.

– A sada ćeš umreti – rekao je Čudnim glasom dok su njegovi brijajući svetlucali i zveckali spremni da je raspore.

Ali Nensi ga je hrabro pogledala i samo je odmahнула glavom.

– Prekasno Krugeru. Ja sada znam tvoju tajnu. Ovo je samo san. Ti nisi živ. To je samo san – zastala je da bi njene reči dobile na značenju a onda je duboko udahnula vazduh. – Želim da mi vratiš majku i prijatelje – rekla je.

– Šta hoćeš? – pitao je monstrum.

– Uzimam svaki delić energije

koji sam ti dala – reče tiho Nensi i okrete leđa Krugeru krenuvši prema vratima spavaće sobe. – Ti si ništa, Krugeru – rekla je mirno – ti si đubre!

Fredi je krenuo za njom. Sakupio je svoje brijae i dotakao je njen vrat.

Nensi udahnu još jednom duboko i posegnu za bravom na vratima. Brijaići počeo da se spuštaju niz njen vrat.

A tada...

10

A onda je svanulo jutro.

Nensi je izašla u blistav novi dan žmirkajući na zaslepljujućem suncu.

– Dobro je da ovako sija – rekla je zaklanjajući oči rukom.

– Uskoro će biti veoma toplo – rekla je Mardž Tompson izašavši na trem iza kćeri – čim ovako sija znači da će i grejati.

Nensi pogleda majku i osmehnu se. Osećala je da nešto nije bilo u redu, da se nešto grozno događalo prošle noći ali nije sada mogla da razmišlja o užasnim stvarima kad je dan bio ovako lep.

– Da li se osećaš bolje? – pitala je Nensi.

– Osećam se kao nova – reče Mardž a Nensi pomisli da upravo tako i izgleda.

– Kažu da je dobro kad ne možeš da se setiš šta je bilo prošle noći. – Zastala je a onda klimnu glavom kao da je donela neku važnu odluku. – Neću više da pijem, mila. Izgleda da mi alkohol ne prija. – Zagledala se u Nensi. – Budila sam te prošle noći, je li? Malo si bleđa.

– Mislim da sam samo gadno sanjala – reče Nensi jedva se sećajući groznih snova od prošle noći koji su joj možda narušavali san.

Pre nego što je mogla da o tome bolje razmisli, crveni automobil bez krova stade ispred njihove kuće. Glen Lane je sedeo iza volana kao i obično. Tina Grej i Rod Lejn držali su se za ruke na zadnjem sedištu.

– Da li verujete da se sve to desilo?

– viknuo je Glen prema Nensinoj majci dok je Nensi sedela kraj njega na prednje sedište. – Da li verujete da se spušta magla po ovakvom danu?

– Verujem da svašta može da se dogodi – rekla je Mardž i veselo se nasmejala dok je mahnula u pozdrav Nensi i njenim drugarima.

Glen je baš hteo da krene prema školi kad se krov automobila diže sam od sebe i s treskom spusti iznad njihovih glava. Bili su kao uhvaćeni u zamku.

– Šta to radiš? – upita Rod.

– Ne radim ništa – reče Glen i

to je bilo tačno.

On nije spustio krov automobila!

On nije zaključao vrata!

Niti je on krvlju izmazao prozore na kolima!

– Mama! – vrisnula je Nensi, ali Mardž nije čula krik svoje kćeri dok je demonski automobil krenuo sam od sebe i nestao u sve gušćoj

magli.

Nensina majka se još osmehivala i mahala s kućnog praga kad se demonska ruka s brijanima na prstima obavi oko njenog grla i uvuče je u kuću. Bacila ju je na pod nadprirodnom snagom...

Možda još nisu bili gotovi košmari u Ulici brestova...

2. Fredijeva osveta

1

Džesi Velš je živio tek nekoliko nedelja u staroj kući u Ulici brestova, kad su počeli njegovi košmari.

Činilo se da je Džesi suviše zadovoljan svojim životom i da nije bilo razloga da ima tako jezive snove. Nije bio baš previše zadovoljan kad je saznao da mu je otac premešten u filijalu u predgrađu. Džesi je bio gradsko dete i ponosio se time. Posle sedamnaest godina obuke kako da preživi⁴ na opasnim gradskim ulicama, Džesi nije bio siguran da je spreman da se nosi s bogatom decom koja su stanovala u prelepim kućama iza raskošnih travnjaka i koja nisu znala za veća uzbuđenja od odlaska u kupovinu u obližnji supermarket.

Međutim, pokazalo se da je Springvud sasvim pristojno mesto za život. Već sam podatak, da je sada živio u mirnoj i čistoj ulici u kojoj se nisu događale nikakve strašne stvari i u kojoj nije bilo kriminalaca, bio je dovoljan da zavoli ovakav način života. Bilo je to mnogo bolje nego živeti u velikom gradu gde si uvek očekivao

kad izađeš ujutru iz kuće, da će te neko prebiti ili opljačkati čim stupiš na ulicu i kreneš prema školi. Džesi je pomislio da bi lako mogao da se nauči na ovakav život i prestao je da žaliti za gradom. Pokazalo se da su čak i deca u školi mnogo bolja i simpatičnija nego što je očekivao. Znao je da će morati da prođe neko vreme pre nego što će on naći svoje mesto u kompleksnoj socijalnoj strukturi Srednje škole Springvuda.

U međuvremenu, tu je bila Liza Poleti. Kad god bi bio loše volje i kad bi možda počeo da žaliti za gradom, bilo je dovoljno da se Džesi seti Lize i da svih problema nestane. Onog dana kad je upoznao Lizu Poleti, Džesi je znao da će život u Springvudu biti sjajan.

Kad se sve sabere, Džesi Velš trebalo bi da bude srećan kao svaki tinejdžer koji živi u lepoj kući, ide u dobru školu i ima izgleda da osvoji lepu devojkicu, samo da nije bilo tih užasnih, noćnih košmara.

Košmar koji je imao te noći je tipičan za to mučenje.

San je počeo prilično bezazle-

no. Džesi se vozio kući školskim autobusom. Išao je kući iz škole. Bio je divan prolećni dan i svi u autobusu su bili zadovoljni što je završena još jedna nedelja u školi. Čak je i Džo, vozač autobusa bio suviše dobro raspoložen pa nije opominjao dečaka koji je pustio suviše glasnu muziku s kasetofona negde sa zadnjeg sedišta. Džo nije mnogo govorio – samo bi povremeno urliknuo na nekoga ko bi bio suviše bezobrazan i ko se ne bi pridržavao pravila – ali on je bio dobar stari momak i mnoga deca su mu poželela da se lepo odmori i dobro provede preko vikenda, kad su odlazila iz autobusa prema svojim kućama.

Kad je autobus stigao u Džesijev kraj, bio je skoro prazan, ako se ne računaju vozač i dve devojčice koje su se kikitale u pozadini. Džesi se nelagodno osećao, pomakao se na svom sedištu kad je jedna tinejdžerka rekla nešto prijateljici gledajući u njega i smejući se. Onda joj se pridružila i druga devojčica i Džesi oseti da je pocrveneo. Odjednom je postalo strašno toplo u autobusu. Džesi je pokušao da otvori prozor. Prozor se nije ni pomakao. Hteo je da pokušao da otvori još jedan prozor, ali smatrao je da je privukao već suviše pažnje na sebe.

Pogledao je napolje i ugledao majku i mlađeg brata jedne tinejdžerke. Čekali su je na uglu. Devojčica je ustala, mahnula prijateljici i prišla prednjim vratima autobusa. Bila je već skoro stigla do vrata kad autobus odjednom ubrza i prođe pored majke i brata koji su zaprepašćeno posmatrali šta se zbiva.

– Hej! – viknu tinejdžerka. – To je bila moja stanica.

Ali vozač autobusa nije obraćao pažnju na nju.

U stvari, autobus kao da je išao sve brže. Devojčica se zanesa i skoro pade na pod kad je autobus oštro skrenuo na sledećem uglu.

– Hej Džo! – viknu druga tinejdžerka. – Pusti nas da izađemo!

Ako je i čuo njen krik on nije obratio pažnju na njega. Džesi pogleda opet kroz prozor i primeti da se vreme drastično promenilo. Sunce koje je tako briljantno sijalo pre nekoliko trenutaka sada je sasvim nestalo. Umesto toga preteći oblaci su prekrili nebo, a grozan vetar počeo je da drma drveće, da ga savija.

Autobus je sada prošao pored poslednjih kuća i bio se uputio prema praznim terenima. Brzina je bila sve veća. Jedna od devojčica poče da plače dok je njena prijate-

ljica išla prema prednjem delu autobusa, povodeći se, dok je autobus tandrkao po neravnom drumu. Devojčica je bila samo nekoliko koraka od vozača kad on pruži ruku da bi promenio brzinu. Ona se sledi kad je ugledala da mu je rukav nagoreo i da se još puši.

Iz sredine autobusa gde je sedeo, Džesi je mogao da vidi kako vozač nosi čudnu metalnu rukavicu. Oštrice brijača na njoj podmuklo su sijale.

Onda se autobus divlje zanese i baci putnike na pod. Sinuše munje. Nebo je bilo crno kao noć. Debeli oblaci pare počеше da kuljaju ispod haube autobusa. Onda autobus skrete i prolete kroz živu ogradu pa počе da se ljulja i poskakuje po pustinjском, suvom terenu. Toliko se tresao i skakao da se činilo kao da će zemlja pod njim eksplodirati. Džesi je pogledao kroz prozor u trenutku kad je prednji točак udario o neko uzvišenje i otkinuo se od osovine. Držao se čvrsto za sedište, a autobus ispunjen dimom bacajući se sa strane na stranu odjednom se zaustavi.

Džesi i dve tinejdžerke polako se digoše s poda. Temperatura u zadimljenom autobusu prelazila je šezdeset stepeni i bilo je nemoguće disati. Sva vrata i svi prozori još su bili čvrsto zatvoreni, kao prikova-

ni.

A onda zemlja ispod autobusa počе da se otvara kao da se planeta raspadala. Autobus je sada stajao na klimavoj platformi tla a svuda oko njega širio se ambis.

Džesi namirisa da nešto gori. Pogleda prema prednjem delu autobusa i vide da je kontrolna tabla u plamenu. Debeo crni dim penjao se prema krovu autobusa. Tada ugleda čoveka koji je vozio autobus kako kreće prema njemu. Odjednom shvati da taj monstrum u prljavom zeleno-crvenom džemperu nije Džo, vozač autobusa. Dim se dizao sa svih stana kao da je Džo nedavno goreo. Džesiju se učini da je video grumuljice sprženog mesa kako otpadaju sa čovekove kože koja se dimila.

Dok je išao prema preplašanim putnicima, čovek je povlačio po sedištima metalnim brijačima na vrhovima svojih prstiju, ostavljajući duboke posekotine na zelenim plastičnim presvlakama. Džesi je znao da neće nikada zaboraviti užasan zvuk tog škripanja metala dok su grozni brijači dohvatili krov autobusa i metalne držače.

Tri tinejdžera je sada povezivala samo jedna jedina jaka želja, a to je bilo da pobegnu od manijaka u prljavom džemperu. Očajnički su jurili od prozora do prozora, ali

svaki prozor je bio kao zakovan. Jedna devojčica se bacila na dršku pomoćnih vrata i očajnički se zagledala u dršku koja se odlomila i ostala joj u ruci.

A onda vozač stade ispred nje. Podigao je uvis svoju odvratnu, metalnu rukavicu. Džesi je mogao da vidi grozno izobličeno čovekovo lice ispod izlomljenog starog šešira i znao je u tom trenutku da čovek neće da stane dok svi u autobusu ne budu mrtvi, baš kao što je mrtav bio i on.

Nije moglo da se izađe. Džesi je to znao.

Nije bilo spasa... sve dok njegov budilnik počeo da zvoni, a on se probudio od užasa, kao toliko jutara pre.

– Zašto Džesi ne može da se probudi kao sav ostali svet? – pitala je njegova mlađa sestra sedeći za stolom i doručujući. Anđela je imala jedanaest godina i nikada u životu nije imala košmarni san. To što se njen stariji brat svakog jutra budio s urlikom straha počelo je zaista da joj ide na živce.

– Dobro jutro – promumljao je Džesi priključivši se porodici za doručkom nekoliko minuta kasnije.

– Dobro jutro, dušo – uprkos tome što ga je tako ljubazno pozdravila, Širli je osećala veliku

zabrinutost zbog svog starijeg sina. Briga se ogledala na njenom lepom licu. Džesijeva majka je bila jedina koja je pored Džesija ozbiljno brinula zbog njegovih košmarnih snova.

Njegova sestra pojma nije imala zašto se njen veliki brat ponaša tako čudno, a otac je smatrao da je dečak previše veliki da bi pravio zbrku zbog nekoliko loših snova.

– Da li su uredio svoju sobu? – pitao je Ken Velš tog jutra. Džesijev otac je bio praktičan čovek i verovao je u praktično rešenje malih životnih problema. Nikada se nije libio da o bilo čemu iznese svoje mišljenje, a što se tiče Džesija njegovo mišljenje je bilo da je on najobičnija lenština i da ga je razmazila suviše nežna majka.

– Uređuje se – odgovori neodređeno Džesi. Taj isti odgovor je na to isto pitanje davao već mesecima. U stvari, Džesijeva soba je još uvek napola bila zakrčena s napola otpakovanim kutijama punim đubreta, koje bi njegova majka najradije bacila. Džesi je pažljivo obilazio ove kutije svaki put kad bi ušao u svoju sobu.

– Živimo ovde već šest nedelja – rekao je otac upirući viljušku u mladića – želim da do sutra uveče sve bude raspakovano i da ta soba bude sređena.

Džesi klimnu glavom i zevnu.

– Hoćeš li malo jaja, Džesi? – pitala je majka sipajući poširana jaja u muževljeve tanjir.

Džesi je baš hteo da odgovori kad majka primeti da je Anđela zavukla ruku duboko u kutiju sa kornfleksom.

– Šta to radiš, mila? – pitala je majka.

– Pokušavam da nađem nokte Fu mena – odgovori devojčica i rasu sadržinu kutije po stolu.

Džesi baci pogled na kutiju i ugleda zli lik nekog Istočnjaka kako jednim dugim noktom pokazuje na činiju kornfleksa. Na kutiji je pisalo: besplatno unutra – Fu menovi nokti. On je buljio u crtež šake s dugim, crvenim plastičnim noktima. Zadrhtao je preko volje.

– Džesi?

On jedva odvoji pogled od kutije korn fleksa i potrudi se da obrati pažnju na majku.

– Hoćeš li jaja? – pitala je ona.

Džesi osmotri još jednom crtež na kutiji, a onda odmahnu glavom.

– Ne hvala, mama – reče pitajući se šta je to na toj slici što ga je toliko uznemirilo. – Popiću samo malo mleka.

– Jesi li dobro?

– Dobro sam – reče Džesi – samo mi je vrućina, mislim. Na gornjem spratu je stvarno pretopio.

– Znam – reče majka i značajno se zagleda u muža – volela bih da pozoveš nekoga da proveri er-kondišn, Kene.

Ken Velš se uspravi u stolici, čvrsto steže nož za mazanje butera kao da je spreman na boj.

– Znam šta ne valja s er-kondišnom – reče on – potrebno mu je samo malo freona, to je sve.

– O, ne – uzviknu Džesi, a na licu mu se pojavi grimasa – tata opet počinje da biva sam svoj majstor. Svi neka brišu!

– Ne budi toliko mudar – reče otac. Džesi uhvati majčin pogled pun neodobravanja dok se svom silom trudio da se ne nasmeje.

– Dakle – reče njegova majka željna da promeni temu razgovora – kako je bilo u školi?

– Sve u redu – reče Džesi i slegnu ramenima.

– Jesi li se sprijateljio s nekim?

– Pa, znaš kako je to, ide teško – odgovorio je. Roditelji su uvek pitali kako stoje stvari u školi a nikada ih ne interesuju stvarni problemi tinejdžera.

Oglasi se zvonce na ulaznim vratima baš u trenutku kad je Anđela uspela da izvuče Fu menove nokte iz kutije kornfleksa.

– To je Liza – reče Džesi, skoči sa stolice, ščepa svoj sako s kuke kraj vrata i brzo potrča prema

izlazu. – Moram da krenem.

– Ko je Liza? – pitao je njegov otac ali pitanje je ostalo bez odgovora. Džesi je već izašao.

– Stigla si u pravom trenu – reče Džesi Lizi dok su išli prema njegovom olupanom Falkonu. – Već sam hteo da proključam.

– Kako to?

– Bez razloga – reče Džesi i sleže ramenima. Otvorio je vrata na kolima i pustio devojkicu da sedne.

Liza se osmehnu dok je posmatrala Džesiju kako hoda oko kola da bi seo na mesto vozača. Džesi se toliko razlikovao od drugih mladića u Springvudu. Liza nije bila sigurna šta je to toliko bilo posebno kod njega, ali u svakom slučaju Džesi Velš se razlikovao od svakog mladića s kojim je ranije izlazila. »Pa mi još i ne izlazimo« – pomislila je Liza. Džesi joj je samo prišao prošlog meseca u kantini i počeo je razgovor. Tako su otkrili da oboje stanuju u Ulici brestova. Sutradan joj je ponudio da je poveze do škole i od tada su uvek išli zajedno u školu. Bilo je tačno daje još nije pitao da pođe s njim, ali Liza je znala da je to samo pitanje vremena. Bilo je nešto u tom novom mladiću što joj se stvarno dopadalo i bila je prilično sigurna da je to

osećanje obostrano.

Ma koliko se Lizi dopadao Džesi morala je ipak da prizna da njegov Falkon nije najelegantniji automobil u kome se do sada vozila. Bila je činjenica da nikada ranije u životu nije videla toliko slupana i uništena kola. Školjka automobila bila je prekrivena rđom, sedišta su bila pocepana a rupe se bile nevešto zakrpljene selotejpom. Kontrolna tabla je bila slomljena i sve se gulilo s nje. Zjapile su rupe tamo gde je nekada bio radio i ostava za rukavice. Umesto finog stereo uređaja imao je mali tranzistor koji mu je visio sa retrovizora, nalik na neku amajliju.

Liza je počela da voli ovu gomilu đubreta baš kao što ju je voleo i Džesi.

Džesi se uvali u sedišta iza volana. Izvuče dve-tri ogoljene žice ispod kontrolne table, uvi ih...

– Zar se ne plašiš da bi neko mogao da ti ukrade kola? – pitala je Liza.

– Zezaš se? – pogleda je Džesi i široko se osmehnu. – Ko bi ukrao ova kola?

Starter poče da radi.

– Kontakt – reče Džesi i podiže palac uvis. Mašina bljunu vatru i ožive. Džesi ubaci menjač u prvu brzinu i stade na papučicu za gas.

Kola krenuše ulicom.

Džesi pogleda Lizu Poleti i isceri se. Košmari ili nekošmari, život u Springvudu i nije bio tako loš.

*

Kenu Velšu se takođe činilo da je život u predgrađu lep tog jutra. Plutao je na gumenoj fotelji ispunjenoj vazduhom usred bazena u zadnjem dvorištu. Srkutao je kafu i udisao svež jutarnji vazduh.

– Kene – reče njegova žena bacivši pogled na sat – zar nećeš zakasnuti na posao? Već je devet sati.

– Čim popijem kafu, krećem – reče on. – Sada uživam u bazenu. – Zastao je i srknuo odličnu kafu koju je samo ona znala da skuva. – Volim našu novu kuću. A ti?

– Naravno da je i ja volim – reče ona, ali on je video po izrazu njenog lica da nešto nije u redu.

– U čemu je problem, Širli? – upitao je on spreman da popravi sve što može.

– Bila bih mnogo srećnija kad bismo mogli da skinemo sve te gvozdene šipke i rešetke s prozora – rekla je.

Ken pogleda staru kuću i klimnu glavom. Širli je bila sasvim u

pravu. Ni on nije znao šta je to prethodnog vlasnika nateralo da unakazi tako lepu kuću tim metalnim šipkama i žicama. Svaki prozor i svaka vrata ove ljupke kuće u Ulici brestova bili su obezbeđeni gvozdenim šipkama. Moraće to da skinu i to što pre.

2

Liza je bila zadovoljna što ima čas fiskulture kad i Džesi.

Nije ona baš mnogo volela svoju profesorku fiskulture gospođu Dorfman, niti je bila ubeđena da je gađanje lukom i strelom neophodno za svaku devojkicu. Liza nije ni najmanje uživala u odapinjaju strele i gađanju nekih glupih meta, ali bar je mogla da posmatra Džesija i druge mladiće kako igraju fudbal na drugom kraju polja. Liza je znala da Džesi voli fudbal i da se raduje svakoj utakmici. Volela je da razmišlja o tome da on ustvari voli to jurcanje za loptom zbog toga što je mogao da se njoj osmehuje i maše joj.

– Da li te je pitao da pođeš s njim?

Liza se okrete prema devojci koja je stajala kraj nje i sleže ramenima.

– Poznajem ga tek nekoliko nedelja – rekla je svojoj prijateljici Keri. Ponekad joj je i samoj bilo teško da poveruje da su se ona i Džesi upoznali tek pre nekoliko nedelja. Dok ga je sada posmatrala kako igra mogla je da se zakune da

je tog dečaka poznavala čitavog života.

– Lično mislim – reče Keri – da tog čoveka treba malo pogurati.

Liza se nasmejala. Znala je da Keri suviše lako rešava neke stvari s dečacima, ali Liza nije to volela. Liza je bila zadovoljna što Džesi nije pokazivao želje za seksualnim kontaktom. Još uvek su se upoznavali i za sada je bila zadovoljna što joj je on samo dobar prijatelj. Liza se uvek pitala zašto se stvari komplikuju kad devojkica počne da se ponaša prema mladiću kao da joj je nešto više od prijatelja.

Liza je upravo namestila strelu i zategla luk kad začu snažan udarac lopte. Videla je Rona Gredija kako baca loptu. Pogledala je tamo gde je stajao Džesi i primetila je da je on baš taj delikatni trenutak odabrao da bi joj se osmehnuo i mahnuo joj.

– Džesi! – urliknula je ona ali suviše kasno. Lopta ga je udarila u slepoočnicu i on je pao kao pokošeni na zemlju.

Drugari se okupiše oko Džesija i podigoše ga. Mahnuo je rukom,

kao da želi da kaže da mu nije ništa. Bio je više postuđen nego povređen. Brzo je pogledao prema Lizi da proveri da li je i ona videla njegov pad. Devojka mu se osmehnu i sleže ramenima.

– Je li sve u redu? – upita Šnajder pritrčavši da bolje vidi.

– Dobro sam – reče Džesi.

Šnajder je bio bivši marinac i težak tip. Od samog početka Džesi je odlučio da će učiniti sve što god bude mogao da ostane u milosti trenera Šnajdera.

Pod uslovom da Šnajder zna šta je milost.

– E, pa drugi put malo bolje pazi – viknu trener i otrča preko igrališta.

Džesi zauze svoje mesto i ugleda iscrpljeno lice Rona Gredija.

– Možda bi mogao da pokušaš da se baviš nečim drugim, Velš – reče Gredi – kao što je štrikanje, naprimer.

– Možeš da mi ga da naštrikaš, Gredi – reče Džesi i isplazi jezik u sočnu psovku iz Bronksa.

Gredi odgovori šćepavši se za šlic i načinivši vulgarni gest. Džesi odgovori italijanskim pozdravom koji pojača u vis uzdignutim prstom. Gredi je hteo da uzvрати sličnim komplimentom ali ih omeše drugi igrači koji uleteše u

njihov deo polja. Međutim, Gredi se nije predavao. Sapleo je Džesija i ovaj polete svom silinom na zemlju. Džesi se diže i polete na Gredija. Srećom borba nije dugo trajala jer je trener Šnajder brzo prekinuo sukob.

– Zauzmite svoja mesta, momci – reče bivši marinac.

Stajali su u centru, sleđeni u položaju napada. Ubrzo su shvatili da se ne isplati izazivati tuče ná času trenera Šnajdera.

Prošao je već čitav čas a oni nisu me nj ali položaj.

– Šta misliš dokle će nas ovako držati? – upita Džesi. Mišići su ga boleli, zubi su počeli da mu trnu.

– Mogli bismo da ostanemo i čitavu noć ovako – reče Gredi gubeći dah – ko zna Šta mu se muva po glavi. Čuo sam da voli lepe dečake kao što si ti.

– Ne seri – reče kratko Džesi.

Grediju je bilo dosta razgovora o treneru pa promeni temu.

– Šta je bilo s tobom i onom malom Poletijevom?

– Šta bi bilo?

– Da li ste pošli?

– Ona mi je u komšiluku – reče Džesi malo prebrzo. Nije želeo da razgovara o Lizi sa momkom kakav je Gredi – vozim je u školu.

– Plaća li ti nekako za to? – pitao je bezobrazno Gredi. Da su

okolnosti bile druge Džesi bi mu uzvratio pesnicom.

– Da li ja tebe interesujem, Gredi? – pitao je svestanda ga se neće lako otarasiti.

– Ma, jok – reče Gredi – samo ubijam vreme.

Onda se začu zviždaljka i Šnajder se pojavi u odeći za ulicu.

– Uredu je, momci – reče – idite pod tuševe.

Kad su se pomakli obojica padoše na tlo. Ruke i ramena su ih bolele. Ležali su dugo na zemlji a onda su krenuli kao bolesnici od artritisa. Posrtali su prema kupatilima. Bez obzira šta je trener imao na umu kad ih je tako surovo kaznio jedno je stvarno postigao – a to je da su momci sada bili jedinstveni u mržnji prema njemu. Kada su završili tuširanje Gredi se obrati Džesiju.

– Dakle, ti sada živiš ovde?

– Da, nije daleko odavde. Moji su kupili divnu staru kuću u Ulici brestova.

Gredi prestade da zakopčava košulju i pogleda ga.

– U Ulici brestova? – ponovio je zaprepašćeno. – Nećeš valjda da mi kažeš da živiš u onoj velikoj beloj kući s gvozdenim šipkama na prozorima i vratima?

– Da, baš u njoj. Zašto?

Gredi se isceri i odmahnu gla-

vom.

– Sranje – reče on – možeš da kažeš svom matorom da je naivčina.

– O čemu ti to govoriš? – upita Džesi i opet oseti navalu besa.

– Punih pet godina pokušavali su da prodaju tu rupu – reče Gredi. – Pričaju da je neku curu majka zatvorila u tu kuću i da je cura poludela. Izgleda da je neki manijak iskasapio njenog momka na njene oči i to u kući preko puta one u kojoj si ti sada. Pričaju da se njena jadna pijana mama ubila baš pred ulaznim vratima tvoje kuće.

Džesi je buljio u Gredija i pitao se koliko je od te priče tačno a koliko ovaj izmišlja.

– Samo sereš – reče i zalupi svoj garderobni ormarić.

Iako je ovako drsko odgovorio Grediju, Džesi nije mogao, a da ne misli na one čudne šipke na prozorima svoje kuće...

Kad je stigao na parking Džesi ugleda Lizu Poleti naslonjenu na njegov poluraspadnuti Falkon.

– Nisi morala da me čekaš – reče on mada je bio zadovoljan što ga je sačekala.

– Želela sam da te sačekam – reče Liza i osmehnu se.

Džesi joj uzvрати osmehom i otvori vrata automobila. Pomislio je da je poljubi.

Usta su joj bila suviše primamljiva. Želeo je da joj kaže koliko je zadovoljan što je vidi. Ali, on samo kliznu na sedište iza volana i upali motor.

– Je li sve u redu? – pitala je.

Džesi se ogledao u retrovizoru i slegnuo ramenima.

– Dobro sam – reče znajući da tako ne izgleda. Iznad desnog oka pojavila se gadna modrica tamo gde ga je Gredi udario pesnicom u kratkom sukobu.

– Daj da ti pogledam oko – rekla je Liza.

Džesi zabaci glavu unazad, i odjednom se oseti ponosnim zbog te povrede.

– Nije trebalo da se tučeš s onim luđakom.

– S Gredijem? – reče on pomalo iznenađen Lizinom brigom. – Gredi je u redu, samo je malo usijane glave.

– On je usranko – zaključí Liza.

– Tako je – složi se Džesi.

»Mada i usranko može ponekad da bude u pravu« – pomisli Džesi dok je palio motor i kretao prema kući.

3

Džesi je ležao budan u krevetu. Oči su mu bile širom otvorene, a misli su mu se rojile po glavi. Nije imao baš o mnogočemu da razmišlja... naravno, tu je bila Liza, pa Gredi, zatim škola i trener, onda košmari a i neke druge stvari o kojima je Džesi mislio tokom dana. Ipak, sve to nije bilo ništa toliko ozbiljno da bi on zbog nečega izgubio san.

Džesi ranije nikada nije imao problema sa spavanjem, nije ga mučila nesanica. Ranije samo kad bi pomislio da ide u krevet već bi spavao. Trudio se na sve načine da zaspi, ali bez uspeha. Bio je budan, budniji nego usred dana.

»Možda je to sve zbog proklete vrućine « – mislio je bacivši pokrivač na pod i skočivši iz kreveta. Er-kondišn je loše radio. Temperatura u kući bila je sigurno dvadeset stepeni više od one napo-lju.

A Džesijeva soba je bila toplija od svih ostalih prostorija u kući.

Džesi navuče pantalone i siđe do kuhinje. Setio se da je čitao u nekom časopisu kako toplo mleko

pomaže da se lakše zaspi jer u sebi sadrži neke encime. Džesi je mislio da je to obično sranje, kao i većina stvari u časopisima, ali smatrao je da mu neće smetati da pokuša. Sem toga morao je da radi nešto. Nije mogao tek tako da sedi u krevetu i bulji u plafon čitave noći.

Bilo je vrlo mračno u kuhinji, ali Džesi nije nikako želeo da upali jako svetlo. Mesec je sijao kroz prozor i Džesi lako nađe put do frižidera. Linoleum je bio leden pod njegovim bosim stopalima.

Poslednja stvar koju je očekivao bilo je da nešto skoči na njega iz frižidera kad otvori vrata i razbije se s treskom pred njegovim nogama.

Ipak, to mu se desilo. Nespreman na takva iznenađenja, Džesi je doživeo skoro srčani udar kad se flaša sa sokom od jabuka srušila sa gornje police i razbila u hiljadu komada na kuhinjskom podu.

»Samo mirno, Velš« – rekao je samom sebi pribavši se. Bacio je pogled u hodnik nadajući se da buka nije prenela nikoga od poro-

dice. Nije bio raspoložen da sluša očevo trabunjanje o tome kako je nespretno stoji razbio bocu...

Naročito kad prokletu bocu nije ni takao.

Džesi pređe preko kuhinje i odvi dugačak komad papira. »Sada mi je samo potrebno da se izbo-dem na razbijeno staklo« – pomisli i razvi još malo papira.

Upravo je završio sa čišćenjem poda kad ugleda nečije grozno lice na vratima od kuhinje.

– Sranje – šapnu on i na tren okrenu glavu. Kad je ponovo pogledao, lica nije bilo.

Videti grozno lice na vratima od kuhinje gore je nego da nešto skoči na vas iz frižidera, naročito kad tog lica nestane kad pogledate u sledećem trenu.

Džesi je pretpostavljao da ima dva izlaza:

Trebalo je da pomisli da je umoran i da mu se to grozno lice pričinilo. U tom slučaju trebalo je da odmah ode da legne.

Ili je mogao da izađe napolje i proveriti ko je to buljio kroz staklo na kuhinjskim vratima usred noći.

Duboko udahnuvši vazduh da bi smirio poludelo srce, Džesi se odlučio za ovu drugu varijantu. Dok su mu se dlanovi znojili, on otvori vrata i izađe napolje.

Tišina. Nije se čuo čak ni zričak

da poremeti mir noći. Džesi otvori kapiju i pogleda niz ulicu. Kao da se nešto pomaklo u žbunju.

Odjednom mu sinu pomisao da se radi o provalniku.

– Gredi? – viknu on koraknuvši prema žbunju. – Jesi li to ti kučkin sine?

Džesi je baš hteo da razmakne žbunje kad začu kako neko čepa drvo.

Brzo je prišao zidu kuće i ugledao narandžastu svetlost koja je dolazila kroz podrumski prozor. On se baci na kolena i šake i zagleda se kroz prozor.

Čovek u podrumu nije bio Ron Gredi.

Gredi nije nosio prljav crveno-zeleni džemper niti stari šešir.

– Sranje! – reče Džesi i ugleda kako čovek izvlači gomilu krpa iz stare peći i počinje da ih odmota-va.

– Sranje! – ponovi Džesi još jednom nesposoban da smisli nešto drugo.

Požurio je prema vratima koja su vodila u podrum. Vrata su bila širom otvorena, a drvo oko brave bilo je raskinuto kao daje neko otvorio vrata velikom polugom. Džesi pogleda u podrum, skoro ogluve od buktanja velike peći. Tada ugleda uljezovu ogromnu senku na podrumskim zidovima i

odjednom je shvatio da se našao pred problemom koji ne može sam da reši.

– Tata! – zaurlao je i zalupio vrata od podruma bacivši se svom težinom na njih.

– Tata! – zaurlao je ponovo dok je neka sila s podrumske strane počela da lupa po vratima. Bila je to sila mnogo jača od one koju je imao Džesi. Vrata počеше polako da se otvaraju.

Džesi pusti vrata i pokuša da pobjegne, ali nije uspeo.

Čovek u prljavom džemperu prepreči mu put divlje se cereći.

– Tata ne može da ti pomogne – graknu čovek i mahnu brijačima ispred Džesijevo lice.

Džesi se okrete i htjede da pobjegne ali čovek s brijačima na prstima već ga se bio dočepao, stegao ga i digao nekoliko santimetara uvis.

– Čekao sam pet godina na tebe, Džesi – rekao je monstrum dodirajući skoro nežno mladićevo lice vrhovima brijača – ti i ja imamo nešto da obavimo. Stvari će se ovde stvarno zagrejati.

Džesi se borio da se oslobodi, ali nije uspevao. Okrenuo je lice u stranu da bi izbegao smrdljiv dah monstuma i brijača.

– Ti i ja ćemo se slagati – reče monstrum pre nego što je iznenada

zavitlao Džesija o zid. Iscerio se i pokazao slomljene žute zube. – Ti imaš telo – reče on podigavši levu ruku do ivice šešira – a ja imam mozak.

Skinuo je šešir i Džesi ugleda užasan prizor – vrh lobanje je nestao. Ispod šešira videla se grozna, krvava masa mozga koja je pulsirala.

Džesi je počeo da urla. Urlao je još uvek kada su majka i otac uleteli u sobu da ga probude.

– Možda bismo morali da pozovemo lekara – rekla je majka držeći mladića u naručju.

Džesi je sedeo na krevetu, drhtao je i bio je sav vlažan od znoja.

– Sa mnom je sve u redu – reče Džesi. Odmahivao je glavom ne bi li se prizvao svesti. – Bio je to samo ružan san.

»Samo ružan san« – ponovio je u mislima i očajnički se trudio da u to veruje.

4

Ako je Džesiju bilo teško da zaspi prošle noći, još teže mu je bilo da ostane budan narednog popodneva.

Gospodin Ejbl, nastavnik biologije nije mogao da zainteresuje svoje studente za sekciranje žaba a još manje je mogao da ih zainteresuje da nekada u životu nastave studije biologije. Štaviše svi oni koji su bili zainteresovani za biologiju posle časova kod gospodina Ejbla zaklinjali su se da više nikada neće doći da slušaju biologiju.

Tema današnjeg predavanja bio je probni trakt. Džesi je jedva držao otvorene oči. Nedeljama već nije dobro spavao a mumljanje gospodina Ejbla bio je sjajan fon za uspavljivanje.

– Da ponovimo – reče gospodin Ejbl i počeo da čita iz onih istih beležaka iz kojih je čitao svojim studentima otkako se prvi put zaposlio kao profesor biologije pre mnogo godina – čvrsti otpaci, oni ostaci hrane koji ne budu apsorbirani prolaze kroz debelo crevo...

Neko je u dnu učionice savršeno podražavao gas koji prolazi

kroz debelo crevo. Gospodin Ejbl je pogledao i sačekao da se smeh smiri.

– Tečna hrana – nastavio je potpuno nesvestan nezainteresovanosti svojih studenata – prolazi kroz komplikovan sistem filtera kojima pomažu pankreas, jetra, slezina...

Džesi je sedeo s bradom naslonjenom na ruku. Kapci su mu bili kao od olova dok je profesor brundao i brundao. Nije bio svestan toga da ga Ron Gredi posmatra s drugog kraja sobe.

– ...mokraća se sakuplja u mokraćnoj bešici gde može da ostane sve dok se ne isprazni – brundao je gospodin Ejbl – sve se kreće tim sistemom, a centar krvotoka je srce...

Gospodin Ejbl je načinio dramsku pauzu, onda je posegnuo ispod laboratorijskog stola i izvuкао krvavo teleće srce.

– Grozno! – kriknu devojka iz prvog reda. Bilo je jasno da nije bila usamljena u toma zgražanju.

Ejbl uputi studentima jedan od svojih retkih osmeha. Ovo je bio

njegov omiljeni deo polugodišta.

A voleo je i onaj dan kad sekiraju leš svinje. Tada se obično neko onesvesti.

– Srce ima četiri komore – govorio je i pokazivao profesor Ejbl – baš kao ljudsko srce...

U tom trenutku Džesi je bio jedini koji nije bio zgrožen profesorovom demonstracijom, a to je bilo iz jednostavnog razloga što je čvrsto spavao.

Ali on nije bio svestan ljigave zmijske koja se obavijala oko njegove ruke i polako napredovala prema njegovom licu.

Kad je zmija siknula i dodirnula njegovu mišicu račvastim jezikom Džesi otvori oči i kriknu, skočivši sa svog sedišta i zbacivši reptila sa ruke.

Ejbl se odmah stvori kraj mladića. Podigao je zmijsku i stručno je ubacio u kavez iz kojeg ju je neko tiho pustio.

– Ako želite da se igrate sa životinjama gospodine Velš ja bih vam savetovao da odete u cirkus – rekao je profesor.

Džesi oseti kako crveni dok je učionica odzvanjala od aplauza i smeha.

Osvrte se oko sebe i ugleda Rona Gredija kako mu se ceri sa sedišta pored kaveza sa zmijskom.

Do sedmog časa Džesi je sve

zaboravio. Mislio je samo na to kako će večeras biti sa Lizom i ništa nije moglo da mu pokvari raspoloženje čak ni blesavo ponašanje takvog luđaka kakav je Gredi.

Bilo je užasno toplo u Džesijevoj sobi kad je navukao pantalone preko gaćica za kupanje. Ali Džesi je jedva primećivao vrelinu. Noćas će on i Liza postati nešto više od dobrih prijatelja.

Džesi je čitavu nedelju sakupljao hrabrost da je pita da li hoće da izađe s njim, ali nekako nikako da ugrabi zgodan trenutak. Namećivao je da je pita da li hoće da mu bude devojka na velikoj zabavi kraj bazena koju je Liza pripremila za vikend. Nadao se da neće izgubiti živce kad mu se ukaže prilika za tako nešto. Srećom Liza je preuzela stvar u svoje ruke. Kad joj je rekao da se raduje njenoj zabavi Liza ga je pozvala da se nađu veče uoči zabave i o svemu porazgovaraju.

Ovaj poziv je mnogo toga obećavao.

Na nesreću otac je imao druge planove za Džesija za to veče.

– Šta ti misliš kuda si to krenuo? – upitao je Ken Velš dok je njegov sin jurnuo niz stepenište sa peškirom ispod ruke.

– Idem malo napolje – reče Džesi. Još nije bio spreman da kaže ocu za Lizu Poleti.

– Zar ti nisam rekao da želim da večeras tvoja soba bude sređena? – Pitao je otac urlajući kao da je sišao s uma.

– Ma daj, tata – reče Džesi i pogleda majku tražeći podršku i simpatiju.

– Idi gore – naredi otac. Majka je baš nešto htela da kaže ali je otac zgromi pogledom.– Gore! Odmah!

Džesi je znao da ne vredi da se raspravlja. Psujući ispod glasa da ga ne čuju, krenuo je prema svojoj sobi.

Trenutak kasnije, zazvoni telefon u kući Lize Poleti na drugom kraju Ulice brestova.

– Džesi te zove – obavesti kćerku gospođa Poleti.

– Hvala ti, mama – reče Liza i iskoči iz bazena. Uze bežični telefon sa stočića kraj bazena i javi se. – Zdravo Džesi... a tako... dobro, razumem. Roditelji ponekad mogu da budu gadni. Videćemo se u jutro, važi?

Džesi spusti telefonsku slušalicu i baci se na krevet. Dakle, neće noćas plivati sa Lizom. Jaka stvar! Imaće dosta vremena da bude sam sa njom na zabavi. A onda videće je u jutro, a to je već bilo nešto

čemu se trebalo radovati.

Pošto je ubedio samog sebe da se neće srušiti svet Džesi je seo i počeo da osmatra sobu koju je trebalo da dovede u red. To neće biti lak zadatak.

Džesi je odavno odlučio da nijedan neprijatan zadatak ne može da se obavi ako se nema odgovarajuća muzika. Izvukao je kutiju od cipela ispod kreveta i počeo da traži odgovarajuću kasetu. Ubacio je kasetu u kasetofon i naduo ga.

Džesi je uživao u ritmu rok n rola. Iako je bio umoran Džesi je skočio na noge i počeo da radi u ritmu muzike. Našao je naočare za sunce, stavio ih na oči. Od nekuda se stvorio njegov stari Stetson. Navukao je kaubojski šešir na oči i svirao je na zamišljenoj gitari pred ogledalom.

»Sjajno izgledam« – pomisli i ljuljajući se u ritmu muzike priđe stolu u ritmu bubnjeva.

– Džesi je fanki koka – reče glasno i počeo da maše rukama sakupljenim u laktovima.

U trenutku kad je završavao jedan sjajan okret, on ugleda Lizu i majku na pragu.

Džesijeva majka je stidljivo kucala na otvorena vrata. Džesi brzo baci olovke i ugasi kasetofon.

– Zdravo – reče ozbiljno kao da trenutak ranije nije uhvaćen da se

ponaša kao luđak.

– Zdravo – reče Liza.

Džesi se zagleda u majku. Ona duboko uzdahnu i side niz stepenište.

– Rekla sam tvojoj mami da si me ti pozvao da dođem kod tebe – reče Liza buljeći širom otvorenih očiju u svinjac od sobe dok je obazrivo ulazila. – Izgleda da je trebalo da te najpre nazovem pa da tek onda dodjem.

– Ne, sve je u redu – reče Džesi i baci olovke u fijoku – baš sam se raspakivao.

– Znam – Liza baci pogled na neke otvorene kutije na podu – pomislila sam da bi ti možda bila potrebna mala pomoć.

– Stvarno?

Liza sleže ramenima i osmehnu se.

– Čemu služe prijatelji? – pitala je Liza i osmehnula se. Zasukala je rukave i počela je da vadi stvari iz kartonskih kutija.

Posle pola časa Džesi je smatrao da njegova soba sada izgleda kao ugledna soba svakog dobrog tinejdžera koji se ponekad vidi na TV. Džesijev otac svakako neće biti zadovoljan ovakvim stanjem stvari ali Liza i Džesi su bar krenuli u dobrom pravcu.

Džesi je stavio trofej koji je osvojio na bejzbolu u jedan ugao.

Tina izvuče sprej za intimne delove i vragolasto upita:

– Gde da ovo stavim?

Džesi pocrvene i uze joj sprej iz ruke. Skloni ga u komodu i pogleda šta bi ona mogla da raspakuje, a da njemu ne bude neprijatno.

– Tamo je kutija sa džemperima, mogla bi njih da poredjaš u plakar – reče on.

Liza klimnu glavom i privuče kutiju bliže plakaru. Izvadila je džempere, lepo ih uredno složila a onda se popela na jednu stolicu i poredala ih na gornju policu plakara. Baš je htela da siđe sa stolice kad je u uglu primetila malu knjigu povezanu u kožu.

– Šta je ovo? – upitala je i pružila malu knjigu povezanu u crvenu kožu Džesiju.

– Liči na dnevnik – reče Džesi i pogleda metalnu bravicu na koricama.

Liza uze knjigu, otvori metalnu bravicu, pogleda u Džesija, ali kako on ništa nije rekao ona sede na njegov pisaći sto i poče da čita.

– Nensi Tompson, Ulica brestova 323... gle, ovome ima pet godina.

Džesi koraknu napred i pogleda preko Lizinog ramena.

– Poznavala si je? – upita on.

– Živela je ovde pre mene – reče Liza – ja sam se u ovu ulicu

doselila pre tri godine.

Liza prelista nekoliko stranica pa poče da čita.

– »17. februar: moj rođendan. Tata mi je poklonio ogromnog plišanog medu. Poveo me na večeru i u bioskop. Kad smo se vratili on i mama su imali jednu od svojih boljih svađa. Otišao je besan. Volela bih da prestanu da se svađaju...«

Džesi se vratio kutijama i počeo da vadi stvari iz njih, jasno pokazujući da nije zainteresovan za probleme neke devojke koja je tu živela pre pet godina.

– Mislim da je to tužno – rekla je Liza i nastavila da lista dnevnik.

– Traume desetogodišnje devojčice – reče Džesi pitajući se zašto su devojke fascinirane ovakvim stvarima.

– »7. mart: Glen me opet molio da spavamo« – čitala je Liza sada glasnije da bi pri vuka Džesijevu pažnju. Uspela je u tome. Prestao je da radi i zagledao se u nju. – »Ne mogu to još da uradim« – pisalo je dalje u dnevniku – »dopada mi se i volela bih da bude srećan, ali nisam sigurna da ga volim. Ne mogu da spavam s nekim koga ne volim«.

– To je tipično za devojčice – reče Džesi odjednom strašno svestan da je sam u svojoj sobi sa

Lizom. – Nije valjda očekivala da će ovo postati bestseler.

Liza nije obraćala pažnju na njega. Nastavila je da prevrće stranice dnevnika.

– Slušaj ovo – rekla je – »... ponekad kad ležim u svom krevetu vidim Glenu preko puta kako se priprema da ide na počinak. Telo mu je snažno i glatko. Znam da ne bi trebalo da to radim, ali onaj deo moje ličnosti koji ga strastveno želi primorava me na to. Tada sam slaba. Osećam neodoljivu potrebu da odem kod njega«.

Džesi brzo skoči preko sobe i uze knjižicu iz Lizinih ruku. Pročitao je pasus koji je ona upravo pročitala a onda s razočaranjem okrenuo stranicu.

– To je to – reče on i poče da prevrće strane. – Gle, preskočila je nedelju dana.

– Pogledao je Lizu na trenutak, a onda se glasno nasmejao.

– ... »15. mart: došao je noću. U/as! Grozan je! Ružan! Prljav! Bio je pod pokrivačem sa mnom, svojim metalnim kandžama nalik na brijače kidao mi je spavaćicu ...« – Džesi zastade: nešto mu je bilo poznato o tim metalnim kandžama... – »Vuče me uvek u ložionicu. Hoće da me ubije«. – Džesi okrete stranicu i odjednom ruke počеше da mu drhte.

– Šta ti je? – pitala je Liza.

Džesi joj pruži knjižicu. Preko čitave stranice bila je napisana samo jedna rečenica:

»Tina je mrtva«.

Džesi onda opet uze knjižicu od nje i pročita ceo pasus na glas:

»Rod je ubijen. Dočepao se Roda. Ostali smo samo Glen i ja. Ne smem da zaspim«.

– Šta ti je? Jesi li dobro? – zabrinula se Liza preplašena izrazom na Džesijevom licu isto onoliko koliko i dnevnikom.

– Radi se o nečem što mi je danas Gredi pričao – reče Džesi – o ljudima koji su živeli ovde ranije. Rekao mi je da je devojka koja je ovde živela poludela kad je videla kako joj je dečko ubijen na drugoj strani ulice.

Liza se baš spremala da mu kaže šta ona misli o Ronu Grediju i njegovim glupim pričama kad uđe Džesijeva majka.

– Kako napredujete? – pitala je veselo.

– Dobro – reče Džesi i sakri dnevnik iza leđa. Još nije bio spreman da razgovara s majkom o ovom dnevniku ili o groznim stvarima koje mu je Gredi ispričao.

– Sjajno izgleda – reče majka osmehujući se dok je posmatrala sobu. – Mislila sam da biste hteli da se malo odmorite. Imam lede-

nog soka od jabuka ako hoćete.

Liza pogleda na Džesijev budilnik kraj kreveta i odmahnu glavom.

– Hvala vam, ali biće bolje da ja krenem. Imam mnogo još da priprelim za sutra.

– Ako se predomislite, siđite – rekla je Širli i izašla iz sobe. Mnogo joj se dopadala ova devojka.

Džesi je sačekao da majka ode a onda se okrenu Lizi.

– Stvarno moraš da ideš? – pitao je.

– Mislim da moram – odgovorila je – imam da učim i još nešto da spremim. Ali videćemo se ujutro, važi?

Džesi se osmehnu i klimnu glavom.

– Kaži mi kako su stvari napredovale – reče Liza i pokaza na dnevnik.

Džesi se zagleda u knjižicu koju je čvrsto stezao u ruci.

Njegovi prsti su napravili mala udubljenja na mekom crvenom, kožnom povezu.

5

– Prilično je toplo, zar ne?

Džesijeva majka je baš pokrila kavez s papagajem, kao što je to obično radila svake večeri. Ona se nikada ni na šta nije žalila, ali morala je da prizna da nikada ranije u životu nije videla pticu koja se znoji.

Ken Velš pogleda ženu i obrisa znoj sa čela. Već nekoliko dana ga je proganjala da učini nešto s er-kondišnom, a sada je zaista bilo nepodnošljivo toplo u kući. Ken nije voleo kad mu se dokaže de je u nečemu pogrešio, naročito pred Angelom i Džesijem ali sada je morao samom sebi da prizna da je malo suviše dugo čekao da stavi u sistem prokleti Freon. Prišao je termostatu kraj kuhinjskih vrata.

– Ovde ima 27 stepeni! – reče on sa nevericom, i odmah skide termostat pa poče da petlja oko njega. Nije mu baš bilo jasno šta treba da radi, ali Ken je bio od onih ljudi koji su verovali da je bolje raditi bilo šta nego ništa.

Džesi postade svestan užasne vreline istog časa kad je ušao u prostoriju. Bilo je toplo u čitavoj

kući, ali činilo se da je toplina večeras koncentrisana u dnevnoj sobi. Baš je hteo da pita tatu kad namerava da uradi nešto sa er-kondišnom, kad Anđela prinese prst usnama.

– Pssst! – reče ona. – Ptice spavaju.

Džesi nije baš gajio simpatije prema gospodinu Plavom i gospodinu Zelenom. Angela je to znala. Ona je htela papagaje i ona im je smislila ta blesava imena. Džesi se šalio s njom, i govorio joj daje gospodin Plavi u stvari Zeleni i obrnuto, ali ta igra ih nije dugo privlačila. Džesi nije obraćao pažnju na papagaje. Bile su to mirne ptice koje nisu mnogo zah-tevale. Bilo im je dovoljno da dobiju malo hrane za ptice, malo sveže vode i čist papir na dnu kaveza. Gospodin Plavi i gospodin Zeleni bili su ljubimci koje je lako bilo ignorisati.

Bar do te noći.

Prvi zastrašujući krik koji je došao ispod pokrivenog kaveza zvučao je kao da je profiltriran kroz pojačalo za gitaru. Džesi

jurnu na kavez i zdera pokrivač.

Gospodin Plavi je razneo vrat gospodina Zelenog svojim oštrim kljunom i sada je nastavljao da ga kida oštrim kandžama.

Ne razmišljajući Džesi otvori kavez i posegnu unutra ne bi li spasao Zelenog. Gospodin Plavi je odmah skrenuo pažnju na ruku koja se tako iznenada pojavila. Pustio je Džesiju krv, a onda se razleteo po dnevnoj sobi. Angela je kriknula dok je ptica proletela iznad njene glave s užasnim ratnim pokličem koji bi više pristajao orlu nego papagaju. Odjednom ptica se obruši na dole i ustremi se na Džesijevog oca. Ken Velš kriknu od bola a gospodin Plavi mu načini krvavu ranu ispod levog oka.

– Dodajte mi metlu ili nešto? – zaurao je dok se ptica okomila na lampu i oborila je sa treskom na pod.

Možda je to bilo zbog opsteg uzbuđenja, ali Džesi je mogao da se zakune da je papagaj nekako narastao i da je ličio više na pticu grabljivicu.

Ptica je sada letela ispod plafona oko lusteru, a glava i veći deo perja bili su joj pokriveni krvlju. Džesijeva majka je dodala mužu metlu i on je počeo divlje da juri za pomahnitalom pticom. Odjednom, gospodin Plavi ispusti zas-

trašujući krik i obruši se na Džesijevu glavu. Džesi čučnu u trenutku kad je njegov otac zavitlao metlom i oborio i drugu lampu na pod. Ptica je poletela prema plafonu. Sada kao da je bila još veća i ispuštala je užasne urlike iz grla. Angela se obavi oko majčine noge i zajeca divlje dok je demonska ptica birala sledeću žrtvu. Onda odjeknu eksplozija i gospodin Plavi nestade u plamenu. Angela je još histerično plakala kad otac ulete u kuhinju sa šrafčigerom i francuskim ključem. Baci se na težak šporet na gas s očiglednom namerom da ga odvoji od zida.

– Pomozi mi s ovim – reče on buljeći besno u Džesija.

– Nije gas u pitanju, tata – reče Džesi što je mirnije mogao.

– Nemoj da mi kažeš da to nije gas – reče otac dok su mu se kapljice znoja pojavile na čelu i počele da se slivaju niz obraze i nagrizaju ranu ispod oka. – Tvoja majka smatra da je osetila miris gasa.

– Nisam bila sigurna, Kene – reče stidljivo Džesijeva majka.

– U redu – reče on i poče da udara pesnicom po stolu. – O čemu se onda radi? Besnilo kod ptica? Kupuješ im lošu hranu? Mora da postoji objašnjenje. Životinje ne eksplodiraju i ne pretvaraju se u plamene kugle tek tako,

odjednom, same od sebe.

– U svakom slučaju nije reč o gasu – reče Džesi. On nije voleo trenutke kao što je bio ovaj kad se otac ponašao sasvim iracionalno. Zašto je njegov otac uvek mislio da postoji lak odgovor za rešenje svakog problema?

Ken Velš se ispravi i udari glavom o ivicu isparivača. Uхватivši se za glavu, jednom rukom i ječeći od bola, on se okrete i mahnu optužujući prstom na Džesija.

– Ti si sve ovo smislio, zar ne? – reče, a u oku mu odjednom sinu saznanje.

– To je jedna od tvojih glupih šala, je li?

– Kene! – reče njegova žena s gađenjem.

– Ti znaš o čemu ja govorim – prišao je bliže Džesiju. – Šta si to smislio? Šta si koristio? Prskalicu? Neku plastičnu bombu?

Džesi odmahnu glavom, ne verujući da njegov otac može da ga optuži za tako nešto.

– Ne moram to da slušam – reče on i besno izlete iz kuhinje.

– Vрати se ovamo – zaurla otac, ali Džesi je već sišao do pola stepeništa. Ken Velš je buljio u francuski ključ, a onda se obratio ženi. – Pojma nemam šta je s njim. On je bio tako dobro dete.

Džesi je lako zaspao te noći kad

je gospodin Plavi eksplodirao.

Posle eksplozije papagaja ‘i groznih stvari koje je pročitao u dnevniku Nensi Tompson, Džesi je smatrao da će biti naj mudrije da lepo ode na počinak. Pošto je želeo da ostane normalan to je bila jedina prava stvar u tom trenutku.

»Ako o svemu tome noćas razmišljam zaista ću poludeti« – mislio je dok se penjao u postelju i gasio svetlost. Džesi je navukao pokrivače preko glave i zatvorio oči ubeđen da će posle dobro prospavane noći sve izgledati jednostavnije.

Bio je to dobar plan, ali nije se baš ostvario onako kako je on zamišljao da će se ostvariti.

Nešto posle dva časa ujutro Džesi se pojavi iz svoje sobe i prođe pored vrata spavaće sobe svojih roditelja. Sišao je do prizemlja, zastao je u mračnom foajeu i zagledao se u vrata od podruma.

Džesi je morao nešto da uradi, ali znao je da će ako to uradi to promeniti njegov život za sva vremena.

Džesi nije baš bio siguran da želi da mu se život menja.

Sada svakako ne.

I svakako ne na ovaj način.

– Uradi to – šapnuo je on glasno oživevši svoju palu hrabrost.

Duboko je udahnuo vazduh,

otvorio vrata i upalio svetlost. Polako se spustio niz stepenište i prišao peći. Čučnuo je, posegnuo iza vratanaca na ložištu i izvukao težak predmet obavijen starim, prljavim krpama.

Bila je to stara kožna rukavica prepuna metalnih noževa na vrhovima koju je Džesi video u svom snu.

A onda se pećnica zažari, vatra grunu sa zaglušujućom bukom, plamenovi suknuše, ispuniše ložište.

– Da li ti je dovoljno toplo?

Džesi se okrete i ugleda čoveka u crveno-zelenom prugastom džemperu kako se naslanja na podrumski zid.

– Samo napred, Džesi – kleknu čovek, klimnu glavom i pokaza odvratan predmet u Džesijevoj ruci – probaj da li ti veličina odgovara.

Džesi pogleda rukavicu i primeti da su brijači sijali u polusvetlosti.

– Šta hoćeš? – pitao je Džesi bacivši istog trenu rukavicu na pod.

Čovek u prljavom džemperu pogleda blistava sečiva, a onda skrenu svoj pogled pun mržnje prema Džesiju. Zatim mu pogled opet postade mekši, a usne mu se iskri više u nešto što je bilo nalik na osmeh.

– Potreban si mi da bi završio moj posao – reče Čovek – hoću da te naučim, Džesi. Zabavljaćemo se. Da li ti se svideo moj mali trik sa pticom?

Džesi se sakri iza gomile kartonskih kutija dok se čovek polako kretao prema njemu.

– Ubijaj za mene – šapnuo je dok mu je glas bio sve ubedljiviji što je prilazio bliže uplašenom mladiću. – Hajde Džesi. Dođi kod Fredija.

– Ne! – kriknuo je Džesi. Okrenuo se, oborio kartonske kutije i jurnuo prema stepeništu. Stigao je na pola puta, a onda se spotakao i pao. Počeo je da pada niz stepenište.

Kad je stigao do kraja stepeništa bio je sam.

Peć je bila ugašena, a Fredija više nije bilo.

Ostala je samo rukavica s brijačima na vrhovima prstiju koji su sijali kao da su sada iskovani i naoštreni.

*

Niko nije govorio o gospodinu Plavom i gospodinu Zelenom za doručkom sutradan ujutro. U stvari niko nije ništa govorio. Ken i Širli Velš su buljili u svoje šoljice sa

kafom, grickali su suv tost dok je Angela uglom keksa pravila tala-siće u svojoj šoljici s mlekrom. Onda se Džesi pojavi u kuhinji i nasu šolju crne kafe.

– Zašto im je bilo potrebno pet godina da prodaju ovu kuću, tata? – pitao je i seo preko puta oca za stolom.

Otac pogleda u Džesija s iznenađenjem za sekundu, a onda pogleda u stranu.

– Pojma nemam – reče slegnuvši ramenima – mislim da nisu mogli da postignu dobru cenu.

Pretpostavljam da ti ništa ne znaš o ubistvu s druge strane ulice niti o devojci koja je živela ovde, koja je sve videla i koja je poludela?

– Ne znam – reče otac još uvek izbegavajući Džesijev pogled – mislim da su mi nešto pričali o tome ... ali kakve to veze ima?

Ken Velš je osećao pogled svoje žene na vratu pa je pogledao prema njoj.

– Ma hajde, Širi – reče on, a njegov ton je bio nešto između izvinjavanja i ljutine – šta misliš kako smo se tako lako nagodili? Svaka stara kuća ima svoje priče.

– Jesu li vam rekli da je sasvim poludela? – pitao je Džesi obraćajući se i majci i ocu istovremeno. – Jesu li vam rekli da su je zatvorili

u ludnicu? Jesu li vam rekli da se njena majka ubila u dnevnoj sobi?

Zavladao je trenutak tišine, a onda je Džesi shvatio da je njegova sestra počela da plače.

– Mama, bojim se – rekla je Angela i očima punim suza pogledala je majku.

– Sve je u redu, dušo – odgovorila je majka i zagrlila dete – tata i Džesi samo pričaju neke priče – zagrlila je jače Angelu i pogledala je ozbiljno Džesija. – Mislim da ne bismo morali da sada o tome razgovaramo.

– Vidiš šta radiš? – upita otac. – Rastužio si sestru tim glupim baljezganjem. Ne želim više nijednu reč da čujem o tome. Ništa ne fali ovoj kući!

Džesi je hteo da kaže ocu za rukavicu u podrumu kad majka omirisa vazduh.

– Da li to nešto gori? – pitala je.

Džesi se okrete i vide da se toster na stolu zažario. Odjednom plemenovi suknuše iz tostera prema plafonu, zacrniše ga, zahvatiše tapete na zidu.

Džesijev otac skoči i poče da udara po plamenovima kuhinjskom krpom. Kad je ugasio vatru baci nagorelu krpom u sudoperu.

– Ovo je najluđa stvar koju sam ikada video – reče on buljeći sa zaprepašćenjem u ugljenisani

gajtan koji je visio sa strane tosteru
– a ta glupa stvar nije bila čak ni
uključena u struju.

Džesi srknu još jedan gutljaj
kafe, a onda izađe iz kuće i ne
pozdravivši se.

6

– Ovo je čudesno – reče Liza gledajući odvratnu rukavicu koju je Džesi doneo iz podruma tog jutra.

Sedela je pored Džesija u njegovom Falkonu i jela poslednje zalogaje ukusnog sendviča.

– U snu si saznao gde da nađeš ovo?

– Da, samo to nije bio običan san već više kao šetanje u snu – reče on – znam samo da sam se probudio na podu u podrumu i da je rukavica bila kraj mene.

Izvukao je dnevnik uvezan u kožu iz svog ruksaka.

– Nisam mogao da zaspim, pa sam proveo noć čitajući dnevnik. Pred kraj je sve zaista ludo, posle svih onih smrti...

– Luđe nego na početku? – pitala je Liza žvaćući sendvič.

– Slušaj ovo – reče Džesi. – Izgleda da ju je majka odvela u podrum i pokazala joj rukavicu. Tada je sve saznala o Frediju Krugeru.

– Ko je Fredi Kruger?

– Tip iz njenih snova. Izgleda da je on stvarno postojao i da je

izvršio više ubistava u ovoj okolini.

– Možda si ti imao predosećanje ili nešto slično – reče Liza – znaš kao oni tipovi koji pomažu policiji da reše kriminalne slučajeve i otkriju nestale ljude. Da li ti se tako nešto nekada ranije događalo?

– Nije. Misliš li da je to bilo to?

– Moguće. Nemoj da brineš zbog toga. Ovaj dnevnik bi svakoga oterao u košmare.

– Verovatno – reče Džesi i već mu je bilo malo bolje. Očigledno je moralo da postoji logično objašnjenje za sve to.

Sve što je trebalo da uradi bilo je da sada samo otkrije o čemu se tu dođavola radi.

*

Džesi je pokušavao da ne misli o svom snu tog popodneva, kad je otišao na trening. Liza je tražila da joj pozajmi dnevnik i Džesi je bio siguran da će ona naći neki smisao u toj ludoj situaciji. Sem toga imao je drugih misli koje su sada posta-

jale važnije od nekog čudnog sna.

Kao što je na primer bila činjenica da ga je Liza poljubila prvi put tog jutra kad su se rastajali.

Nije to bio Džesijev prvi poljubac. On se zabavljao s jednom devojkom prošle godine. Ona i Džesi otišli su mnogo dalje od poljupca pre nego što se veza raspala. Ipak, bilo je nečeg u Lizinom poljupcu tog jutra, što je nateralo Džesija da pomisli da ga nijedna devojka ranije nije tako poljubila. To je bio poljubac koji obećava mnoge stvari koje tek treba da dođu i koje će otići mnogo dalje od bilo čega što je Džesi iskustio sa svojih sedamnaest godina.

– Udarac – uzviknuo je Šnajder prekinuvši Džesijevo sanjarenje.

Džesi se okrenuo i zagledao se u trenera, a onda je čvrsto stegao palicu za bejzbol.

Nije čak ni primetio prvi udarac.

Džesi vide da Ron Gredi trči po liniji. Znao je po izrazu na Gredijevoj faci da se neće tako lako predati.

»Iznenadiću ga« – pomislio je Džesi i koncentrisao se na udarac. Lopta je dolazila pod izvanrednim uglom, zahvatio ju je u pravom trenutku i ona pade u prvu bazu dok je Gredi jurio kao izbezum-

ljen.

– Dobar udarac, Velš – reče Gredi kasnije u garderobi.

– Da, bio je dobar – reče Džesi skromno.

Svi su mu čestitali na dobroj igri, ali da mu čestita momak kakav je Ron Gredi to je bilo nešto neočekivano.

– Ko ti je pokazao da tako udaraš? – pitao je Gredi zakopčavajući košulju.

– Tata – reče Džesi – on je igrao kao profesionalac kad je izašao iz koledža.

– Stvarno? – Gredi je bio očigledno impresioniran.

Džesi sleže ramenima i završi oblačenje. Nije bio siguran da neko kao Gredi može da bude nečiji prijatelj, ali bilo je dobro da mu ne bude neprijatelj.

– Šnajder nije trebalo da te opomene u onom dublu – rekao je Džesi, setivši se jednog od neopravdanih opomena koje je trener uputio tog popodneva igračima.

– Da – reče Gredi – Šnajder je bio nadržkan danas.

Džesi se slatko nasmejao:

– Šnajder je stalno nadržkan – rekao je Gredi i klimnuo glavom u znak odobravanja.

Naravno, čitav razgovor bi krenuo drugim tokom da su mladići Čuli da je Šnajder ušao pre

nekoliko trenutaka u prostoriju.

Gredi i Džesi su proveli pun sat trčeći u krug po atletskoj stazi. Šnajder je smatrao da je to dobro za razmišljanje. Liza je čekala Džesija na praznom parkingu.

– Izvini, Liza – rekao je Džesi jedva dišući, naslanjajući se na stari Falkon. – Šnajder se opet okomio na mene.

– I sama sam tek stigla – reče Liza pa pokaza na gomilu knjiga. – Čitavo poslepodne sam provela u biblioteci. Sedela sam puna četiri sata tamo!

Džesi baci pogled na knjige pa onda pogleda Lizu.

– O čemu se radi?

– Istraživanje – reče Liza. Osmehnula se i brzo ga poljubila. – Hajde da se pro vozamo pa ću ti o svemu ispričati.

Vozili su se seoskim drumom kojim Džesi nikada ranije nije prošao. Liza je počela da prelistava dnevnik.

– Ubeđena sam da si imao fantastičnu viziju – rekla je ne obazirući se na Džesijev skeptični pogled. – Najpre nisam bila sigurna, jer si rekao da ti se nešto tako nikada ranije nije desilo. Ali u ovoj knjizi piše da skoro svako ima potencijala da se uključi u talase drugog sveta, čak i ako to većina nikada ne radi. To ima neke

veze s okolinom. Neko se jednostavno nađe na mestu s kojeg polaze signali.

– Kao što su kuće duhova? – pitao je Džesi.

Devojka ga je čudno pogledala pa Džesi nije hteo dalje da komentariše. Zadovoljio se samo da kaže:

– Izvini Liza, ali ja ne verujem u duhove.

– I ne moraš da veruješ – rekla je ona – možeš samo da veruješ u energiju. Ti imaš elektriciteta u telu, zar ne?

– Svakako – reče Džesi setivši se predavanja profesora Ejbla o centralnom nervnom sistemu – znam sve o neuronima, sinapsima i svemu ostalom.

– Znaš nešto i o toploti i hemijskoj reakciji. Šta misliš kuda sve to odlazi kad umireš?

– Pojma nemam – reče Džesi slegnuvši ramenima. O tome nije nikada previše razmišljao. – U vazduh?

– Skreni levo na raskrsnici – reče Liza. Džesi je poslušao, a ona je nastavila kao da drži predavanje. – Šta je sa esencijalnom energijom? Šta je sa dušom? Da li i ona odlazi u vazduh? Misliš li da postoji dobra i loše energija?

– Pojma nemam – reče Džesi zbunjen Lizinim čudnim pitanjima.

– Kuda ćemo?

– Parkiraj ovde, pa ću ti pokazati – rekla je Liza i pokazala jednu spaljenu zgradu koja se odjednom stvorila ispred njih.

– Šta je to – upita Džesi. Izašao je iz kola, prošao pored znaka koji je zabranjivao prilaz na imanje, a zatim je pročitao nekoliko grafita koji su bili napisani na daskama kojima su bili zakovani prozori.

– Sećas li se dnevnika? – pitala je Liza iscerivši se od uzbuđenja. – Sećaš li se kako se Nensi stalno zaticala u nekoj ložionici?

– Pa šta onda?

– Pa evo šta: ja sam se malo raspitala o Frediju Krugeru, obavila sam neka istraživanja. Znaš li gde je on radio? U ložionici, i to u ovoj staroj fabrici.

Džesi se zagledao s nevericom u Lizu koja mu je pružila fotokopije iz lokalnih novina koje je našla u biblioteci.

»Kruger oslobođen zbog nedostatka dokaza! Okružni javni tužilac dao ostavku!«

»Pravda je zadovoljena! Građani ubili Krugera!«

»Springvudski kasapin završio u paklenom požaru!«

– Dođavola – reče Džesi.

Video je da je Liza već ušla u kuću. Ušao je i on za njom. Našli su se u ogromnoj ložionici.

– Kruger je oteo dvadesetoro dece i dovodio ih ovamo gde ih je ubijao – reče Liza okrećući se oko sebe kao da očekuje da nađe trule leševе. Vladala je duga pauza pre nego što je ponovo progovorila. – Pa?

– Pa, šta?

– Osećaš li nešto?

– Šta hoćeš da kažeš? – pitao je Džesi.

– Mislila sam da bi možda mogao da uspostaviš vezu.

Džesi je pogleda i osmehnu se.

– Ima li duhova ovde? – viknuo je, a glas mu je odjekivao u ogromnoj, napuštenoj zgradurini.

– Prestani! – reče Liza, a u glasu joj se osećalo da se pomalo plaši.

– Pa, šta bi trebalo da radim?

– Ne znam – priznade Liza – koncentriši se na nešto.

Džesi se zagleda u plafon, a onda zatvori oči.

– Osećam se kao budala – reče on.

– Koncentriši se – šapnu ona.

Džesi je počeo da hoda u malom krugu zatvorenih očiju.

– Osećaš li nešto? – upita Liza. Džesi odmahnu glavom.

On tada začu tiho grebuckanje.

– Sačekaj – reče on. Prišao je metalnom stepeništu koje je vodilo prema platformi. On dotaknu

lagano poslednji stepenik.

– Džesi? – šapnu Liza, a ruka joj zadrhta na njegovom ramenu.

Ogroman crni pacov suknu ispod stepeništa i sede na gomilu drva nedaleko odatle. Džesi i Liza istrčase iz zgradurine.

– Razočarana? – upita Džesi kad su povratili dah.

– Zašto bih bila razočarana?

– Zato što nismo našli žive mrtvace ni duhove?

– Preživetu to nekako – osmehnu se Liza, ali Džesi je osećao da se ona u stvari oseća grozno. Približio joj se. Njegova butina je sada dodirivala njegovu. – U svakom slučaju dokazali smo da si senzibilan i da možeš da osetiš duhove, nije li tako? Ponekad mi se čini da ja mogu da osetim nešto kad si ti u pitanju. Ponekad mi se čini kao da znam šta misliš.

– Stvarno? – upita Džesi i isceri se dok je grlio devojkicu oko ramena.

– Možda se to događa samo kad spavaš – reče Liza približivši se još bliže mladiću. – Tako je bilo i sa Nensi, zar ne?

– Sada mi je sinula ideja – reče Džesi – možda bismo mogli da se odvezemo večeras na obalu, da ponesemo ćebad pa da vidimo šta će se dogoditi ako zaspim.

Liza se osmehnula i pomilovala

ruku mladića koja je počivala na njenom ramenu.

– Možda bismo mogli to da uradimo – reče ona tiho – naravno, samo iz naučnih razloga.

– Naravno – reče Džesi, a njegove usne su skoro dodirivale njene – ukoliko ti ne smeta da noću budeš na plaži s potencijalnim luđakom.

– Isterivači duhova su bez straha – šapnu Liza.

Zagrlili su se i sada je njihov poljubac bio stvaran i trajao je vrlo dugo. Džesi je osećao kako mu krv udara u slepoočnicama dok se Liza svom dužinom tela pritiskala uz njega i dok je njen jezik gladno istraživao unutrašnjost njegovih usta. Bio je to poljubac o kome je Džesi sanjao čitavog života. Liza je bila devojkica s kojom je želeo da se ljubi na taj način. Zavukao je ruku ispod njene košulje i bio je oduševljen kad ona nije pružila nikakav otpor.

A onda se on odjednom povukao dalje od nje, a na licu mu se pojavio izraz užasa.

– Šta je bilo? – pitala je Liza.

Džesi samo odmahnu glavom i jeknu. Iza čela je osećao udaranje kao da će mu glava eksplodirati, a koža ga je bolela kao da gori. Nikada ništa slično nije osetio u životu. Svaki deo njegovog tela od

stopala do vrhova prstiju počeo je da ga boli. Kao da se njegovo čitavo biće odjednom menjalo i to u nešto užasno.

– Sada je u redu – reče najzad Džesi, a bol i čudno osećanje prošli su isto tako iznenada kao što su se i javili.

– O, Džesi – reče Liza zagrlivši mladića čvrsto ga stežući uz sebe – moraš da zaspiš. San ti je neophodan.

Džesi se zagleda u staru zgradu s ogromnom ložionicom i klimnu glavom. Pitao se da li će još nekada spavati mirnim snom.

7

Bila je još jedna nepodnošljivo vrela noć u kući Velšovih. Džesi je čuo grmljavinu iz daljine dok se okretao i prevrtao u krevetu, sav preznojen, tražeći neki ugodniji položaj. Pomislio je: »Baš bih mogao i da malo čitam« pa je posegnuo prema lampi kraj kreveta. Odmah je povukao ruku zbog užasnog bola.

Prekidač je bio zažaren, a plastični zaslon je počeo da se topi.

Džesi sede u krevetu i osvrte se oko sebe. Prostorija je bila doslovce vrela kao pećnica. Na njegovoj polici s knjigama sveća se istopila i napravila lepljivu mrlju od voska. Politirana polica na kojoj je stajao svećnjak počela je da se nadima, a ploča koju je na njoj ostavio prethodne večeri rastopila se i sada je visila s ivice nalik na nešto s Dalijeve slike koju im je pokazao profesor na času Istorije umetnosti prošle nedelje.

I otkuda dolazi to čudno grebanje?

Džesi je ustao i prateći zvuk došao je do fioke svog pisaćeg stola. Stavio je ruku na fioku,

duboko udahnuo i izvukao je. »Poslednja stvar na svetu koju sada želim da vidim je još jedan pacov« – pomislio je. Otvorio je fioku i shvatio je da je pogrešio.

Poslednja stvar na svetu koju je želeo da vidi baš sada bila je rukavica Fredija Krugera. A upravo to je bilo u njegovoj fioci. Užasna rukavica s metalnim brijačima koji su se polako pomicali svaki za sebe ostavljajući ogrebotine na dnu fioke.

Zalupio je fioku i osluškivao je udaranje sopstvenog srca.

A onda postade svestan drugih zvukova koji su dolazili kao iz daljine:

Šljis, tap, šljis, tap.

Džesi navuče pantalone i izađe u hodnik. Taj čudni zvuk se čuo iz Angeline sobe. Otvorio je širom vrata i pogledao unutra.

Angela je bila na sred sobe i preskakala je konopac pevajući staru dečju pesmicu:

»Jedan, dva Fredi dolazi po tebe. Tri, četiri bolje zaključaj vrata... «

Pogledala je Džesija, čudno se

osmehnula i nastavila je da preskače i pevuši ne gubeći ritam.

»Pet, šest, šćepaj svoje raspeće... «

Džesi zalupi vrata i jurnu niz stepenište. Ušao je u kuhinju i pogledao. Napolju je besnela oluja. Sevale su munje, toliko blještave da je bilo nemoguće pogledati u njih. Džesi rukama pokri uši, a nebo kao da se otvori. Sinuše munje i onda tako snažno zagrme da se sve zatreslo.

Munja obasja kuhinjski prozor, ulete kroz njega i jureći u krivudavoj liniji kroz čitavu prostoriju udari u gomilu opranih sudova. Džesi je s užasom posmatrao tračak plavog dima koji se dizao uvis s mesta na kojem su do malo pre stajale činije i tanjiri.

»Ta munja je bila namenjena meni« – pomislio je jurnuvši kroz vrata na ulicu.

Napolju je još uvek lila kiša, ali Džesi više nije bio na poznatim ulicama Springvuda. Hodao je nekim mračnim ulicama koje nikada ranije nije video. Svetlost je bila prigušena. Na uglu je sijala ulična svetiljka, a ispod nje se video ulaz u bar. Džesi uđe u bar.

U baru je bilo dosta ljudi. Bile su to grozne face kakve Džesi nikada ranije nije video. Bilo je tu prostitutki i njihovih podvodača.

Ugovarali su poslove s pijancima koji su sedeli za barom. Grupa motorciklista u kožnim jaknama maltretirala je dva travestita u jednoj loži. Džesi ne obrati pažnju na drski poziv jedne prostitutke već sede za bar. Barmen baci pogled na Džesija i pruži mu ledeno pivo. Džesi klimnu glavom s odobravanjem i posegnu za čašom. Ogromna ruka se spusti na njegov članak i čvrsto ga stegnu snažnim prstima.

Džesi pogleda i vide trenera Šnajdera koji je stajao pored njega sa sadističkim osmehom na ružnom licu.

»On voli lepe dečake kao što si ti« – rekao je Gredi, i Džesi u deliću sekunde zažali što ta ogromna ruka koja ga je šćepala ne pripada Frediju Krugeru.

A onda se Džesi opet našao u školi, jurio je po parketu fiskulturne dvorane bosim nogama. Nije se sećao koliko dugo juri, ali pluća koja su ga bolela i srce koje je udaralo kao ludo govorili su mu da trči već suviše dugo. Trener Šnajder ga je posmatrao sa strane, potpuno ravnodušan na Džesijev bol i umor.

Džesi je jurio sve brže i brže, a znoj mu se slivao niz lice i telo. Najzad je bio siguran da više ne može da načini nijedan korak. Baš

je hteo da se sruši kad je čuo trenerov zvižduk tako jak da mu se činilo da će mu pući bubne opne.

Džesi je tek prestao da trči kad ga trener ščepa i baci ga besno na zid od drvenih dasaka.

– Gubi se pod tuš – lanu trener dok se Džesi dizao na noge i išao prema garderobi.

Dok se Džesi tuširao u kancelariji trenera Šnajdera događalo se nešto čudno.

Trener je upravo otključavao svoj ormarić kad je čuo kako puca žica na njegovom teniskom reketu. Zagledao se u reket i odmahnuo glavom.

Bilo je čudno da se to dogodi kad reket miruje obešen o zid.

Još tri žice su pukle, a onda se lopta za košarku obrušila sa police. Samo što se sagnuo da podigne tu loptu, još dve lopte su mu pale pred noge. Četvrta lopta obori neki trofej s trenerovog stola, a peta ga snažno udari u glavu.

Trener Šnajder je još sedeo na podu kad jedan od pehara polete i ozbiljno ošteti plakar. Drugi pehar, teži od prvog razbio je prozor.

Oprema je letela na sve strane, a trener je puzao po podu kao vojnik za vreme napada izbegavajući mitraljesku paljbu. Baš je uspeo da izbegne jednu tešku medicinku kad jedan od konopaca

za preskakanje počeo da vijuga po patosu kao zmija i obavi se čvrsto oko trenerovog vrata. Trener izgubio ravnotežu. Šnajder se krvavo borio da se oslobodi kad se pomakne drugi konopac i obavi se oko njegovih članaka. Trener je urlao tražeći pomoć kad se vrata kancelarije otvoriše s treskom. Konopci su sada vukli trenera prema tuševima.

Džesi je s užasom posmatrao kako nevidljiva sila diže trenera uvis, kako mu vezuje ruke za dva tuša i ostavlja ga tako razapetog, lica okrenutog prema zidu. Odjednom, odeća spade s njega kao da je od papira. Peškiri oživeše sami od sebe i počеше da se obavijaju po Šnajderovim golim plećima, zadnjici i butinama. Kad bi se odvojili bili bi puni krvi. Kupatilo je bilo puno pare i u oblaku se pojavi krupna figura u crveno-zelenom džemperu, s izlomljenim šeširom na glavi. Polako se kretala prema treneru. Cereći se nenormalno čovek u crveno-zelenom džemperu podiže desnu ruku. Na njoj je imao kožnu rukavicu sa četiri blistava brijača na prstima. On mahnu rukom i načini četiri duboka, krvava razreza na telu trenera Šnajdera. Trener zaurla u agoniji a krv je liptala iz njegovih rana, ali njegovi krici kao da su samo odu-

ševljavali čoveka sa smrtonosnim sečivima na prstima. On je udario i udario, udarajući i dalje iako je telo žrtve već odavno beživotno visilo.

Džesiju se učinilo da će se onesvestiti. Pao je na kolena u ružičasti bazen i s nevericom je buljio u krvavu rukavicu na svojoj desnoj ruci.

*

Ken Velš je grubo probuđen iz sna te noći kad je policija dovukla Džesija kući.

– Da li je ovaj vaš? – pitao je krupan policajac. Džesi je stajao kraj njega, a na sebi nije imao ništa drugo nego ogromno, policijsko ćebe.

Njegov otac klimnu glavom u neverici, a policajci gurnuše Džesija u kuću.

– Našli smo ga kako luta autoputem po kiši, sasvim nag. Vežite ga na kraće, ubuduće, važi?

Džesijev otac zahvali policajcima. Sačekao je da odu, a onda se okrete Džesiju.

– Hajde da stavimo karte na sto – reče on neverovatno mirnim glasom dok je hodao po kuhinji. Džesi je seo za sto, srkutao je vreo čaj koji mu je majka upravo nap-

ravila. – Nećemo da urlamo. Nećemo da se bijemo. Postaviću samo dva pitanja: odgovorićeš na njih i ideš u krevet. Važi?

Džesi srknu još jedan gutljaj čaja i klimnu glavom.

– Dobro – reče otac – kaži mi koju drogu uzimaš i od koga je dobijaš?

Džesi se skoro zagrcnuo vrelim čajem. Odmahivao je glavom.

– Ja se ne drogiram, tata – okrenuo se majci koja je buljila u njega s druge strane stola. – Mogu li sada u krevet?

– Idi – reče majka i pomilovala ga nadlanicom po obrazu.

Džesijev otac je još odmahivao glavom čak i kad je Džesi napustio sobu i nestao na stepeništu.

– On se drogira – reče on sasvim siguran u ono što govori. Nikada nije bio sigurniji ni u šta u životu.

Džesijev otac nije promenio svoje mišljenje ni do jutra. Bio je baš razapet na merdevinama s kojih je skidao rešetke sa jednog od gornjih spratova kad ugleda Džesija kako izlazi iz kuće i uskače u kola.

– Njemu je potrebna stručna pomoć – reče Širli dok se mladić odvezao kolima.

– Mislim da treba da ga odvedemo kod psihijatra.

– Jesi li ti poludela? – upita njen muž. I on je imao dosta problema u životu, ali nikad nije bezglavo jurio kod nekog psihijatra da mu kaže šta da radi. – Kako bi to moglo da mu pomogne?

– Ne znam – priznala je ona – znam samo da mu je potrebna pomoć, a mi ne znamo kako da mu je pružimo.

Ken je počeo da se spušta niz stepenište, a na licu mu se videlo da je spreman za svađu. Odjednom, njegova žena se okrete prema njemu i zapreti mu prstom.

– Nemoj da se svađaš sa mnom oko toga – rekla je pre nego što je on mogao bilo šta da izusti. Onda se okrenula i odjurila prema kući.

– Njemu su potrebne batine, eto šta mu je potrebno – viknuo je Ken – a možda nije loše ni da ode na kliniku.

Širli se okrete, a na njenom licu se pojavi takav izraz besa da se Ken skoro preplašio.

– Nećeš tako govoriti o mome sinu, Kene! – zauralala je.

Ken je baš hteo da joj odgovori da je to i njegov sin, ali promaši stepenik na lestvicama i sruši se sa njih.

*

Džesi je jedva izmenjao nekoliko reči sa Lizom kad su se tog jutra vozili u školu.

– Volela bih da mi kažeš šta te uznemirava – reče ona kad je on skrenuo na parkiralište.

– Sve je u redu – reče Džesi izbegavajući njen pogled. Kako da joj objasni šta se zbiva kad jedva i sam zna o čemu je reč.

– Nisi izgovorio više od dve reči celo jutro – reče Liza. – Da nisi imao opet košmar?

– Jesam – reče on odlučno, ali odbi da joj kaže detalje. – Imao sam zaista tešku noć.

– Hoćeš da razgovaramo o tome?

Džesi se okrete prema njoj i pogleda je u oči prvi put tog jutra.

– Moj otac misli da sam narkoman, mama misli da sam lud. Ja sam sklon da pomislim da je mama u pravu.

Liza je baš htela da počne da ga ubeđuje da će sve biti u redu, kad Džesi primeti gomilu koja se sakupila ispred ulaza u fiskulturnu dvoranu, iza atletske staze.

– O, bože – reče Džesi već zamišljajući sve najgore kad je iskočio iz kola i jurnuo preko parkinga. Liza je išla brzo za njim, jureći za mladićem koji se gurao kroz gomilu koja je pretila da slomi policijsku barikadu.

– Šta je bilo? – pitao je Džesi ugledavši Rona Gredija u gomili.

– Gde si čoveče? – pitao je Gredi. – Prokleti Šnajder se izgleda sam ubio prošle noći. – Džesi poblede i poče da vrti glavom, a Gredi nastavi. – Prokletnik se zadržao sinoć do kasno u dvorani i onda je neki luđak uleteo i isekao ga kao krišku paradajza. I to pod tuševima. Kažu da su krvavi tragovi na sve strane...

Ali, Džesi je već odjurio odatle, ruke je držao na ustima jer je bio spreman da povrati.

– Šta mu je? – upita Gredi Lizu, ali devojka je samo buljila u Džesija i sama se to isto pitala.

*

Te noći uljez je upao u kuću Velšovih.

On se polako popeo dugim stepeništem iz podruma i onda produžio dalje na gornji sprat. Prošao je na prstima pored Džesijeve sobe, a onda je zastao pred vratima sobe u kojoj su spavali njegovi roditelji. Slušao je jedno vreme kako Ken Velš hrče, a onda je nastavio prema Angelinoj sobi i tiho je otvorio vrata.

Devojčica je mirno spavala u svom krevetu, nesvesna senke

uljeza koja je pala između kreveta i noćnog stočića. Angela pomače svoje malo telo prema sredini kreveta, a ruka sa brijadžima posegnu za njenim pokrivačem i skide ga sa nje.

Uljez se nagnu prema njoj. Njegov vreli dah oprlji nežan dečji vrat.

– Probudi se, devojčice – reče on, a glas mu je bio nekako promukao, zavodljiv.

Angela otvori oči i zagleda se u uljezovo lice.

– Koliko je sati? – pitala je pospano. Angela se slatko osmehnula pogledavši svog velikog brata, čije je lice bilo okupano znojem, a svaki mišić na telu je bio nategnut.

– Kasno je – šapnu poznatim glasom. Osvrte se oko sebe i upita se šta će on u Angelinoj sobi usred noći. – Spavaj dalje.

Angela klimnu glavom, zatvori oči i zaspa.

Džesi je pokri i s užasom primeti da na desnoj ruci ima rukavicu s brijadžima. Ostatak noći proveo je u svojoj sobi pijuci kafu i pitajući se koliko dugo čovek može da izdrži bez sna.

Keri Miler je gledao prelepu plavušu koja je plivala pred njega u ogromnom bazenu Poletijevih. Uzdahnuo je Keri je znao da su Lizini roditelji obećali da će se rano povući i ostaviti Lizu samu s drugarima na zabavi, ali za sada Poletijevi nisu pokazivali želju da se povuku. Lizin otac je i dalje pekao hamburgere na gasnom roštilju. Na glavi je imao smešnu kuvarsku kapu, a oko trbuha je vezao kecelju na kojoj je ogromnim slovima pisalo: Poljubi šefa! Uvek je nosio tu kecelju na zabavama. Iz zvučnika se čula muzika Benija Gudmana. Gospodin Poleti je zahtevao da se uvek sluša ta muzika na zabavama njegove kćeri (Šta je zabava bez kralja svinga?

– rekao je jednom tata Poleti). Svetlosti oko bazena bile su suviše jake za onu vrstu zabave koju je Keri imao na umu.

Lizina majka je oštro pogledala svog muža u trenutku kad je izašla iz kuće noseći ogroman poslužavnik sa salatama. Gospodin Poleti se pravio da ne razume taj pogled, ali znao je da će uskoro morati da

napusti svoju osmatračnicu kraj roštilja i da će morati da ostavi decu samu. Nije im se sviđalo nešto u ponašanju te dece i zbog toga je Poleti odbijao da se povuče u kuću. Znao je da ova grupa suviše aktivnih i previše radoznalih tinejdžera ne sme da ostane bez nadzora.

Najzad je Lizina majka morala da ga čvrsto uhvati za ruku i odvuče u kuću pod nekim izgovorom.

– Mi sada idemo u krevet, mila – obavestila je gospođa Poleti svoju kćerku dok je gospodin Poleti zaprepašćeno posmatrao mladića koji je pokazivao mišiće na butinama dvema ushićenim tinejdžerkama u nečemu što bi jedva moglo da se nazove bikinijem.

– Hvala ti, mama – reče Liza.

– Ostanite do 12.30 – reče otac – ni minuta duže.

– Do 12.30 – složila se Liza – obećavam.

– I ne zaboravi da zaključaš kapiju – opomenu je Poleti dok ga je žena doslovce uvlačila u kuću.

– Laku noć, tata – reče Liza.

Osmehnula se dok su njeni roditelji nestali iza pokretnih staklenih vrata. Ona je znala da njen otac želi sve najbolje i njoj i njenim prijateljima, ali ponekad je zaista dosadan.

Momak koji je preuzeo roštilj od gospodina Poletija sačekao je da se ugasi svetlost na gornjem spratu pa dade znak devojci kraj magnetofona. Odmah se prekide muzika Beni Gudmena i odjeknuše zvuci Van Halena.

– Počinje zabava – viknu mladić kraj kućnog zida. On ugasi veći deo svetiljki kraj bazena, a neko dovuče kolica puna hladnih konzervi s pivom koji su do tada skrivali u žbunju. Oko bazena mladići i devojke razdvojiše se po parovima pa nestadoše u senkama žbunja. Počeli su da se ljube i da vrelim rukama ispituju svoja mlada tela u noći koja je postajala sve toplija.

Džesi Velš je sedeo sam u ligeštulu. Bio je veoma zabrinut. To se videlo na njegovom licu.

Kad se Liza probila do njega kroz razigrane tinejdžere koji su plesali u ludom ritmu, Džesi se sakrio u kolibi na ivici bazena. Liza kucnu na vrata i pozva ga po imenu.

– Samo malo – reče Džesi i navuče pantalone i majicu pre

nego što joj je otvorio vrata. Liza ude i zatvori vrata za sobom.

– Mislim da će biti najbolje da odem – reče Džesi izbegavajući Lizin pogled dok je gladio majicu. – Jednostavno nisam za zabavu večeras.

– Hoćeš li da razgovaramo? – pitala je Liza i stavila mu ruku na leđa, ali on strese njenu ruku i izađe napolje.

– Ostavi me – reče on – molim te.

– Kako se to ponašaš? – zabrinu se Liza i sede pored Džesija na drvenu klupu. On je oblačio mokasine. – Ja sam zabrinuta za tebe. Želim da ti pomognem da to prebrodiš.

– Šta ćeš da uradiš? Kako bilo ko može da mi pomogne? – pogledao ju je preplašenim očima. – Liza, ja počinjem da ludim i ne želim da me ti gledaš kako propadam.

– Ja sam tu da ti pomognem, Džesi – reče ona i stavi mu ruku na rame.

– Ne znam šta da radim – reče on i čvrsto stegnu Lizin u ruku – bojim se da zaspim i bojim se da ostanem budan. Ne znam šta će mi se dogoditi.

– Zajedno ćemo razmisliti o svemu – reče Liza – ostaćemo budni čitavu noć ako treba. Ja neću

dopustiti da ti se bilo šta loše desi. Obećavam.

On se zagleda u njene oči. Ona mu spusti nežan poljubac na usne. Poljubila ga je ponovo, samo je sada poljubac bio mnogo ozbiljniji i trajao je duže. Džesi zagrlji Lizu, privuče ja uz sebe. Usne im se otvoriše, jezici im se dodirnuše. Njihov zagrljaj je bio sve snažniji. Džesi skide majicu i oseti toplinu Lizine kože na svojim grudima. Ništa ne govoreći spustili su se na pod kolibe, potpuno izgubljeni u strasnim poljupcima i strasnoj želji koja ih je obuzela.

Džesi je osetio kako Liza otvara šlic na njegovim pantalonama. Džesi je nežno ljubio Lizine dojke koje su izletele iz minijaturnog bikinija. Liza zatvori oči. Potpuno mu se prepuštala. Disala je teško. Džesi posegnu prstima ka njenim leđima da otvori malu kopču na prslučetu bikinija.

U tom trenutku Džesi ugleda crn, debeo jezik koji se isplazlio iz njegovih usta, lascivno mahnuo po vazduhu ispred njegovog nosa, a onda je opet nestao u ustima.

– Šta je bilo? – pitala je Liza, a Džesi je odgurnu i skoči na noge.

– Moram da idem – reče brzo i navuče majicu.

Liza je još bila na podu. Bila je vrlo zbunjena. Džesi je zakopčao

šlic i izleteo iz kolibe.

*

Ron Gredi je čvrsto spavao kad oseti da mu se ruka spušta na usta.

Svetlost sinu i on ugleda Džesija Velša.

– Isuse Kriste – reče Gredi bacivši pogled prema otvorenom prozoru na svojoj spavaćoj sobi. – Uplašio si me.

– Izvini – reče Džesi – nisam znao gde bih otišao. Moraš da me pustiš da provedem noć ovde.

Gredi pogleda na sat na noćnom stočiću i odmahnu glavom.

– Ovo je veoma važno – nastavio je Džesi – nešto zaista čudno se događa. Sve je počelo kao loš san, ali sada je sve to zaista ozbiljno.

– Idi kući – reče Gredi osetivši se odjednom veoma umornim i bolesnim. – Uzmi pilulu za spavanje ili nešto i nazovi me u jutro. – Bacio se na jastuke i pokrio oči rukama. – Ustvari, što ne učiniš uslugu svetu i ne popiješ čitavu flašu?

Džesi sede na ivicu kreveta i uhvati Gredija za ruku.

– Ja sam ubio Šnajdera – reče on, a Gredi širom otvori oči i zagleda se u Džefa s nevericom. –

Samo to nisam bio ja – nastavio je Džesi – ja sam bio tamo, ali kao da je neko zlo bilo naseljeno u meni, kao da je ono upravljalo mojim postupcima. Prošle noći to isto zlo nateralo me da odem do sobe moje sestre, a onda kraj bazena sa Lizom... – zastao je trudeći se da se seti šta se tačno dogodilo. – Bili smo na podu, u kolibi i... – odjednom je zastao i ščepao Gredija za ramena. – To zlo u meni je želelo da ih ubijem – rekao je odjednom shvativši kroz kakve je grozne transformacije prošao.

Gredi je buljio u njega pre nego što je on pokušao da analizira situaciju. Njegova analiza je bila kratka.

– Glava ti je sjebana – rekao je Gredi.

– Preplašen sam, Gredi – reče Džesi nesvestan skepticizma drugog mladića – znam da zvuči ludo, ali znam da nešto pokušava da se naseli u moje telo.

Gredi odmahnu glavom i isceri se luđački.

– Jedina stvar koja čeka da ti nju naseliš i da uđeš u nju je dobra ženska koja te čeka na podu kolibe, a ti hoćeš da spavaš sa mnom. Stvarno si poblesavio!

– Vidi, Gredi baš me briga da li mi veruješ ili ne...

– Verujem ti. imao si grozne

snove, jel tako?

– Nije! – Džesi odmahnu glavom, ali ni sam više nije bio siguran u šta treba da veruje. – Pojma nemam. Sve mi se smešalo u glavi. Najvažnija stvar je da sam u nevoľji i da mi je potrebna tvoja pomoć.

Gredi pogleda Džesija i uzdahnu. On je znao šta znači biti u neprilici.

– Šta hoćeš da uradim?

– Samo me posmatraj – rekao je Džesi – ako se dogodi bilo šta čudno, ako vidiš da imam košmar, da počinjem da hodam u snu moraš da me probudiš. Udari me u glavu, uradi bilo šta samo me probudi. Nemoj da me ostavljaš.

Gredi htjede nešto mudro da kaže, ali pomisli da će biti bolje da ćuti i samo klimnu glavom u znak da se slaže.

– Bez obzira šta budeš radio – dodao je Džesi smestivši se u fotelji kraj kreveta – nemoj da zaspiš.

– U redu – reče Gredi i uključi televizor. Gledao je program nekih pola časa, a onda postade svestan Džesijevog hrkanja. Džesi je slatko spavao u fotelji.

– Lepo sanjaj, druže – šapnu Gredi i ugasi televizor.

Posmatrao je Džesija kako mirno spava i razmišľjao je o onome što mu je upravo rekao.

Grediju je trebalo manje od minute da odluči da li je Džesi poludeo i da li je njegova priča stvarna. Pošto je rešio da u tome nema ni trunke istine ugasio je svetlost i pokrio se po ramenima pripremvši se za san.

U tom trenutku Džesi širom otvori oči.

– Evo, ponovo mi se to događa – reče on i skoči iz fotelje pa pade na pod.

Gredi skoči iz kreveta i nije znao šta da radi. Samo je posmatrao mladića koji se grčio i uvijao na podu. Džesi se držao za stomak i užasno ječao. Gredi je znao da je Džesi u nevolji, ali nije znao kako da mu pomogne. Pogledao je zgrčeno Džesijevo lice i pomislio je da se tako ponaša neko ko je vezan za električnu stolicu u trenutku kad je puštanja struje visoke voltaže.

– Džesi? – viknu on osećajući se potpuno bespomoćnim i preplašenim kao nikada u životu. Ali, Džesi se samo valjao po podu, telo mu se grčilo kao da je svaki delić njegovog tela doživljavao metamorfozu. Podigao je polako desnu ruku, ispružio je prste i raširio ih.

Gredi je s užasom posmatrao četiri čelična brijača kako blistaju na svetlosti meseca.

se povukoše, a onda se opet

A onda kao da je neka luda zver koja je živela u Džesiju htela da izađe s Džesija poče da otpada meso i komadi kože. Odjednom njegove grudi doslovce eksplodirale, a iz bezbroj kapilara šiknu krv. Krvavi oblak zakloni ono što je nekada bilo Džesi Velš.

A iz tog oblaka izađe čovek u crveno-

zelenom džemperu. Đavolski osmeh mu je krivio lice ispod starog šešira.

Ža trenutak Gredi bi se zakleo da je na tom licu ugledao Džesijev lik, kao masku.

Gredi jurnu prema vratima, ali nije mogao da se meri sa čovekom u crvenozelenom džemperu. Podigao je mladića u vis držeći ga za grkljan i zlo se cerio dok se Gredi uzalud borio da se oslobodi njegove šake. Gredijevi roditelji su već bili pred vratima. Divlje su udarali pesnicama po njima dok je njihov sin bespomoćno visio u vazduhu s njihove druge strane.

Gredijevi su još uvek pokušavali da razvale vrata kad su čuli prvi krik svog sina. Oni skočiše unazad kad se četiri sečiva pojaviše na vratima. Kroz posekotine koje su ostavila sečiva curila je krv kao da vrata krvare sama od sebe. Sečiva

pojaviše i tada Ron Gredi kriknu

poslednji put jer su mu vitalni organi bili razneti oštrim sečivima.

U sobi, čovek u crveno-zelenom džemperu ostavi svoju žrtvu i gledao je kako mladićevo beživotno telo polako pada u lokvu krvi na podu.

Džesi tada ugleda svoj odraz u ogledalu i spazi jezivo lice Fredija Krugera kako mu se ceri.

– Kurvin sine! – zaurlao je i skinuo krvljom natopljenu rukavicu sa brijadžima pa je zavitlao u ogledalo svom silinom. – Ti si ga ubio!

Ogledalo se razbi, ali lice je još uvek ostalo da se demonski ceri dok je Džesi pobegao urlajući u noć.

9

Lizina zabava je bila u punom jeku kad Džesi dobaulja do Poletijeve kuće.

– O, bože – reče Liza dok je Džesi pao u njeno naručje. Odeća mu je bila prljava i razderana. Bio je sav pokriven krvlju.

– Ubio sam ga – reče Džesi i sam ne shvatajući šta govori – ubio sam obojicu.

Liza ga je čvrsto stezala u naručju dok su joj suze kapale niz obraze.

– Ubio sam Gredija – reče on – ubio sam Gredija, a ubio sam i Šnajdera. Zar ne shvataš? – odjednom mu se oči raširiše od užasa. – To zlo je u meni!

– O Čemu govoriš Džesi? Ko je u tebi?

– Samo čeka da me se dokopa – reče Džesi teško dušući, još uvek hvatajući vazduh jer je celim putem od Gredijeve kuće trčao – on me uzima pod svoje kad zas-pim.

– Ko Džesi ? pitala je. – Ko hoće da te se dočepa?

– Kruger – reče on ispljunuvši ovo ime kao groznu psovku. –

Fred Kruger pokušava da me se dočepa otkako smo se doselili ovamo. On me je stalno koristio i opet će me iskoristiti.

– To se ne događa, to nije tačno – reče Liza i zagleda se oštro u Džesija trudeći se da shvati apsurd onoga što je on govorio. – Samo si zbunjen. Sve je to zbog Šnajdera, rukavice i dnevnika...

– Nije – viknu on i odgurnu je – ti ne shvataš o čemu ja govorim! Pokušao je da me natera da ubijem Angelu prošle noći. Pogledaj moje ruke.

Pružio je prema njoj krvave ruke i opet je počeo da plače.

– Ubio sam Gredija – ponavljao je trudeći se da nađe razumno objašnjenje u celoj toj strahoti. Onda je shvatio strahovitu istinu. – On me posed uje – rekao je to mimo zagledan u Lizu s očima iz kojih je odjednom nestalo svake nade.

Ali Liza nije bila spremna da se tako lako preda. Zagrlila ga je i milovala po kosi kod je govorila:

– Niko mi te neće oteti – rekla je, a glas joj je bio nežan i ubedljiv

– mora da postoji logično objašnjenje za sve. Moramo samo da ga nađemo.

Onda se setila nečega što je napisala Nensi Tompson.

– Samo malo – rekla je i povela Džesija u svoju sobu. Izvadila je dnevnik u crvenoj koži iz fijke na pisaćem stolu. – Slušaj ovo – rekla je prelistavajući dnevnik dok nije našla odgovarajuće mesto. – On je samo zlo – Čitala je, a glas joj je drhtao od uzbuđenja. – Znam sada šta ga donosi u moj svet. Mi ga dovodimo ovamo. Naši krici-mu daju energiju koja mu je neophodna. Ja ću to sada sve vratiti. Odbiću da ga snabdeвам energijom. – Liza je zaklopila dnevnik i rekla Džesiju. – Nensi nije bila luda, ovo joj se stvarno događalo.

Džesi odmahnu glavom, nesposoban da shvati ono što mu je Liza govorila.

– To je istina – rekla je Liza – možeš da ga pobediš. Sećaš li se šta sam rekla o dobroj i o zloj energiji? Fred Kruger je zla energija. On iz nas izvlači naš bes, našu mržnju i naš strah. Mi treba samo da prestanemo da se bojimo od njega.

Džesi je baš hteo da je pita kako da to urade kad odjednom oseti užasan bol u stomaku.

– Vraća se! – zaurlao je i presa

vio se na pola. – Gubi se odavde, Liza!

*

U tome trenutku svaki prozor na kući se zatvorio i zaključao. Vrata se zalupiše i zaključaše sigurnosnom bravom.

*

– Bori se sa njim, Džesi! – vikala je Liza trudeći se da pobedi sopstveni strah.

Na gornjem spratu gospodin Poleti sede u krevet kad su se vrata njegove sobe zatvorila i zaključala.

Temperatura u Lizinoj sobi bila je ogromna. Lizina odeća, mokra od znoja visila je sa nje dok je posmatrala Džesija kako se valja po podu.

– Ti si ga stvorio – vikala je drmajuci mladića trudeći se da ga natera da shvati – ti možeš da ga uništiš. On se hrani tvojim strahom, Džesi. Moraš da ga pobediš!

– Ne mogu – reče Džesi boreći se da uhvati dah dok se Fredi borio da izađe iz njega.

U dnevnoj sobi voda u akvarijumu je počela da ključa. Tri skuwane zlatne ribice pojaviše se na

površini.

Napolju, Keri se zaprepastila kad je videla kako se para diže s površine vode u bazenu. Na roštilju viršle koje je neko stavio da ispeče odjednom su buknule narandžastim plamenom. Trenutak kasnije sijalice u japanskim lampionima oko bazena eksplodirale su. Mladić i devojka koji su pokušali da pobjegnu videli su da je neko zatvorio i zaključao kapiju.

– Ne smeš da ga se plašiš! – urlala je Liza dok se Džesi previjao na podu – on čak i ne postoji!

Ali, dok je još govorila ona je ugledala Četiri oštra brijanja koja su ostavljala Četiri brazgotine na ormanu na koji se Džesi naslonio.

Voda u akvarijumu je ključala. Staklo puče, voda preplavi dnevnu sobu vrelom vodom i kuvanim ribama. Televizor se upali sam od sebe, a onda eksplodira.

*

– Prokleta vrata su se zaglavila – reče gospodin Poleti ženi bacajući se na bravu.

*

Radio-sat pored kreveta poče

polako da se topi.

*

Voda u bazenu je bila sve toplija. Talasi su bili sve snažniji. Keri i njegova devojka pokušali su da se spasu i iskoče iz bazena, ali im to nije uspelo. Vreli talasi su ih povukli nazad. Suze su se slivale niz Kerino lice dok je osećala kako joj koža bubri i pretvara se u bolne plikove.

*

– Ne može da se bori sa mnom – reče Fredi Lizi dižući se s poda s trijumfalnim pogledom na svom unakaženom licu – ja sam sada Džesi.

*

I onda se taj monstrum u crveno-zelenom džemperu digao na noge. Brijanja sinuše na svetlosti lampe. Grozna rukavica polete prema Lizi, ali devojka Ščepa noževe kašmirskom maramom koju je uzela s omiljene fotelje svoje majke. Pre nego što je Fredi mogao da krene u novi napad, ona

je podigla tešku mesinganu lampu sa pisaćeg stola i bacila mu je u glavu. On posrte unazad, zaurlavši od bola, a Liza jurnu iz studija u kome se malopre bila zatekla sa Džesijem da mu pročita nešto iz Nensinog dnevnika. Zatvorila je vrata iza sebe.

– Džesi! – urliknula je i posegnula za ulaznim vratima. Vrata su bila zaključana i to spolja. Pojurila je da se domogne sporednog ulaza, ali se sudarila s ogromnim Fredom Krugerom. Pala je. Dok je ležala na podu trudeći se da povрати dah Fredi je ščepa za nogu i zabodé oštre zube u njen list. Liza kriknu od bola i udari ga snažno u glavu drugom nogom. Otkotrljala se po podu dalje od njega baš kad je on zamahnuo strašnim sečivima prema njenom licu. Pobegla je u kuhinju dok se Fredi borio da oslobodi svoje brijače iz dovratka u koji su se zabili kad je promašio Lizu.

Tražeci kroz kuhinjske fijke Liza je i sama našla neko oružje. Kad je Fredi pošao za njom ščepala je najveći i najoštriji nož iz očeve kolekcije.

– Pomozi mi, Džesi! – zauralala je čvrsto stežući veliki nož u ruci.

– Sada sam ja Džesi – ponavljao je Fredi podigavši u vis desnu ruku i zveckajući brijačima kroz

vazduh. Osmehnulo se devojci kao da želi da joj kaže da on ceni dobru borbu. Liza je odmahivala glavom boreći se da smogne dovoljno hrabrosti da zabije nož monstrumu u srce.

Onda odjednom vide da se Fredijevo lice menja.

– Ubi me! – preklinjao je – Molim te ubij me!

Glas koje je dolazio iz usta monstuma bio je glas Džesija Velša. Liza koraknu unazad i spusti nož. Odjednom se na Fredijevom licu pojavi grozan izraz, a promukli glas koji je dolazio kroz najedene usne opet je bio njegov.

– Samo napred, Liza! Ubij ga – on koraknu napred i Liza zavitla nožem prema njemu. Fredi se nasmeja i otkoči, a nož prolete na nekoliko santimetara od njegovih grudi. On ponovo krenu na nju, a Liza sada zabi nož duboko u njegovo rame.

Bila je besna, mrzela je tu ogavnu zver, tog monstuma zbog sveg zla koje je naneo. Uspela je da zabodé nož Frediju u grudi, izvukla ga je i zabela ponovo.

Tada Fredi opet progovori i to je opet bio glas Džesija Velša.

– Liza – reče on – Liza, volim te.

Ona je sada plakala, nož joj je bio visoko podignut dok su joj se

suze slivalc niz obraze.

Tada je Fredi ščepa za članak i Liza je znala da je Džesi nestao. Nož joj ispade iz ruke, a monstrum pojača svoj stisak. On podiže ruku s brijačima koji opako sevnuše.

– Gospode, molim te – šapnu Liza i zatvori čvrsto oči spremna da umre.

Ali, tada otvori oči i ugleda Fredija kako bulji u nju pogledom koji je izazivao sažaljenje, a ne strah. Stajali su tako dosta dugo vremena, a onda monstrum pusti. njen članak i odbaci je u stranu.

– Ne! – zaurlao je on napaćenim glasom koji nije bio ni Fredi-jev ni Džesijev.

Liza je još uvek ležala tamo gde ju je monstrum zavitlao kad je pustio krik bola i bacio se kroz staklena vrata napolje.

I dok je staklo sipalo na sve strane po podu Fredi Kruger je nestao.

Odjednom je voda u bazenu prestala da se puši i ključa. Kašljući i drhteći Keri i njen mladić izadoše iz bazena zadovoljni što su se dokopali tla. Vrata na spavaćoj sobi Poletijevih otvoriše se. Gospodin i gospođa Poleti izadoše na hodnik da udahnu malo vazduha. Temperatura u kući se spustila na podnošljivu toplinu isto tako iznenada kao što se i podigla. Osetilo

se olakšanje kako se život vraćao u normalan tok.

A onda poče da se tresu tlo oko bazena i da puca i užasna figura Fredija Krugera pojavi se ispod slomljenog betona.

Lizini prijatelji vrisnuše od straha kad nebo postade sasvim tamno i kad voda u bazenu poče da se peni i ključa. Fredi se luđački smeja, digao je u vis ruku s brijačima. Grabio je mladiće i devojke nasumce i vitlao njima bacajući ih u uzavrelu vodu bazena. Mladići i devojke su trčali na sve strane, a Fredi ih je sekao svojim brijačima. Staza oko bazena uskoro je bila prekrivena krvlju, a Lizini gosti su počeli da se klizaju i sapliću preko leševa svojih prijatelja koji su uzalud pokušali da pobegnu. Oni koju su pokušali da se prebace preko metalne ograde bili su sprženi. Žbunje je gorelo oko kuće. Fredije tamne oči su sijale od neke đavolske radosti. Fredi podiže u vis jednog mladića, zavitla njime iznad svoje glave, a onda ga baci na ogroman roštilj na gas. Ogroman plamen suknu prema nebu i obuhvati bespomoćnu žrtvu. Fredi je uživao.

– Svi ste vi moja deca – urlao je, a ruke je digao u vis u trijumfu.

Odjednom odjeknu puščani pucanj iz dnevne sobe. Metak

pogodi činiju sa salatoma koja je stajala kraj Fredija.

Nekoliko tinejdžera potraži zaklon dok je gospodin Poleti dizao pušku u vis odlučan da raznese Fredijevu glavu,

– Ne! – kriknu Liza i baci se na pušku. Drugi metak pogodi zid kolibe.

– Šta to radiš dođavola? – pitao je Poleti besno.

Liza nije gledala u oca. Ona je gledala u biće u crveno-zelenom džemperu koje ju je posmatralo sa nekom vrstom zahvalnosti.

Nebo se rasvetli, voda prestade da ključa, biće se okrete i lako prođe kroz zid od cigala.

– Kuda je otišao? – pitao je Poleti puneći pušku.

Liza nije znala kuda je otišao, ali nije ništa rekla. Kad je njen otac pogledao prema njoj ni nje više nije bilo.

Lizi je najteže bilo da pokrene Džesijev stari Falkon. Zurila je u staru fabriku, u ogromnu ložionicu o kojoj su svi sanjali košmarne snove.

Kad je našla prave žice da ih uvijek sve je ostalo išlo mnogo lakše i ona je kroz nekoliko trenutaka prašila starim drumom.

Pojma nije imala na koji način će čovek u crveno-zelenom džemperu da se prebaci do svoje omi-

ljene ložionice, ali znala je da će on biti tamo kad ona bude stigla.

Kad je prišla staroj, napuštenoj zgradi i ugasila motor osetila je da je boli rana na nozi. Liza otkide komad tkanine od svoje košulje i čvrsto je obavi oko lista gde ju je Fredi ujeo. Izašla je zatim iz kola.

Par pasa lotalica blokiralo joj je ulaz u staru zgradu. Zveri su zarežale duboko iz grla dok se Liza približavala i ona ugleda kako im se pljuvačka sliva niz odvratne gubice.

– Ne plašim se – reče Liza glasno prisilivši samu sebe da veruje svojim rečima dok se približavala gvozdenim vratima. Režanje se sada pretvorilo u preteče lajanje i psi počеше da škljocaju zubima prema Lizinim rukama. – Ne plašim se – reče ona opet i prođe neozleđena pored opasnih zveri.

Sada je bila u staroj zgradi, ali sada je sve izgledalo drugačije nego prilikom njene prethodne posete. U ložionici se osećao život, čulo se neko potmulo brujanje, stare česme su radile. Čitava prostorija bila je osvetljena nekom jezivom plavičastom svetlošću, a plavičasti lukovi elektriciteta nalik na munje javljali su se u mračnim uglovima. Liza se pitala koliko je sve to što vidi samo iluzija, a koliko je to sve realno.

Dodirnula je ogromnu česmu prstima, a onda je shvatila da je ona stvarna i vrela.

Odjednom joj sinu u glavi kako je bila srećna što je otkrila istinu o onim zlim psima ispred vrata.

Liza je gledala plikove koji joj se pojaviše na prstima. Njena ozleđena noga sada je bolela još jače. Dodirnula je ranu i osetila da se nešto kreće po njenim prstima.

Pogledala je i videla je da je njen privremeni zavoj preplavljen crnim, ogromnim termitima. Kriknula je i užasnuta počela je da ih skida obema rukama.

Odjednom kao što su se pojavili mravi su nestali.

Liza je buljila u krvavi zavoj jedan tren, onda je duboko udahnula i nastavila da ide dublje u ložionicu.

Bila je već na pola puta do zardale platforme kad joj se učini da je čula kuckanje metala o metal. Okrenula se, spremna na najgore.

Nikoga nije bilo tamo.

Nastavila je da se penje sve do platforme. Tu ju je Čekao ogromni pacov, isti onaj koga su ona i Džesi sreli prilikom svoje prethodne posete napuštenoj zgradi. Pacov ju je posmatrao svojim crvenim, đavolskim očima i pokazao joj oštre zube.

– Ne plašim se – reče Liza ali

ovog puta ona nije verovala sopstvenim rečima. Užasna životinja koja se spremala da skoči na nju nije bila iluzija.

A onda se niotkuda pojavi ogromna crna mačka i baci se na pacova. Mačka se zagleda u Lizu čudnim žutim očima dok je polako jela pacova. Njegov grozni rep visio joj je iz usta kod mu je ona s uživanjem krkala kosti. Liza je skoro povratila dok je dugi rep nestajao u macinim ružičastim ustancima. Maca mljacnu ustancima i proguta svoj plen, a onda zaprede od uživanja kao mali planinski lav. Liza se zagleda u demonske oči ovog bića i odmah joj je bilo jasno da to nije obična maca.

Bila je to mačka koja je isto tako slatko mogla da smaže tinejdžerku kao što je smazala pacova.

Okrenula se i potrčala. Njeni koraci su odzvanjali metalnim stepeništem. Stigla je do metalne platforme i odjednom je osetila da ova popušta pod njenom težinom. Uхватила se za ogradu i skočila na bezbedno tlo. Jurila je svom brzinom ne znajući kuda ide ni šta će je snaći tamo kuda se uputila.

Tada je ugledala Fredija Krujera i počela je da urla.

– Imala si priliku da se spaseš – reče on i podiže u vis svoju kožnu

rukavicu s metalnim briačima. – Nisi je iskoristila. Sada umri!

Liza čučnu da bi izbegla metalne briače koji zaškripaše po metalnim cevima. Okrenula se da potrči i ugleda metalno stepenište koje je sada bilo užareno baš kao i platforma.

Nije imala kuda da beži.

Nije imala kuda da se sakrije.

– Dođi ovamo, Liza – govorio je promuklo Fredi, a na njegovom ružnom licu video se grozan osmeh – ja te čekam.

– Zaustavi ga, Džesi – vikala je Liza trudeći se da ne zaplače – znam da si tu!

– Džesi je mrtav – reče monstrum približivši se Lizi i mahnuvši briačem ispred njenog lica. – Fredi je ovde!

Liza koraknu unazad, ali nije koristilo. Osetila je strahovitu napetost kad je Fredi posegnuo za njom i briačima joj otkinuo komad mesa sa ramena.

– Džesi! – kriknula je trudeći se svim silama da ne izgubi svoje uverenje.

– Hoćeš da se priključiš svom malom prijatelju? – pitao je Fredi. Liza oseti smrdljivi dah toga monstruma i skoro povrati.

– Gde je Džesi? – pitala je prisilivši samu sebe da bude hrabrija nego što je ustvari bila.

– Nema Džesija. Sada sam ja Džesi.

– Hoću da se Džesi vrati – insistirala je. – Džesi! Džesi! Kaži mi nešto!

Fredi se nasmejao i zatresao svoju ružnu glavu. Podigao je briače prema Lizinom licu, vrhovima skoro dodirujući njene oči. Liza se prisili da pogleda preko tih oštrih kandži, a onda sakupivši svu hrabrost zagleda se u oči tog odvratnog monstruma.

– Volim te, Džesi – rekla je unevši u te reči svu iskrenost i uverenje kakve nikada ranije u životu nije osetila.

Monstrum se zagleda u nju. U očima mu se videlo zaprepašćenje. Počeo je da drhti. Pogledao je rukavicu s briačima na svojoj desnoj ruci kao da ne zna otkuda mu to.

I onda je počeo da krvari.

Krv je liptala iz rana na grudima i ramenu koje mu je Liza nanela u kući. Fredi je buljio s nevericom u krvave rane. Taj pogled pun neverice zamenio je pogled slabosti i bola i okrvavljeni monstrum se naslonio na metalni gelender.

Liza projuri pored njega. Htela je da se dokopa slobode kad začu Džesijev glas.

– Liza – rekao je – dođi da mi

pomogneš.

Okrenula se i čula grozan Fredijev smeh.

– Hajde, idi da mu pomogneš – rekao je mašući metalnim briačima, oslanjajući se na gelender.

Liza koraknu prema njemu. Odjednom je više bila besna nego što je bila zastrašena. Gotovo je bilo s igranjem mačke i miša.

– Ne plašim te se – rekla je i pogledala okrvavljenog monstuma pravo u oči – nisi mogao da ubiješ Angelu i ne možeš da ubiješ mene. Džesi je tu i ja želim da se on vrati.

– Džesi je mrtav – zaurla Fredi, ali nije zvučao više tako sigurno – dobro sam ga posekao!

Liza odmahnu glavom i koraknu još bliže.

– Spašću Džesija, uzeću ga od tebe a ti ideš pravo u pakao.

– On je mrtav – vrištao je Fredi ali Liza je odmahivala glavom.

– Džesi, vrati mi se – govorila je i gledala pravo u Fredijeve oči. – Volim te.

Fredi pade na koleno kad mu se Liza približi.

– Ubiću te! – riknu Fredi ali u njegovom glasu se više nije osećala sigurnost. Briači su visili sa strane. Nije više vitlao sa njima.

– Ne može da te zadrži, Džesi – reče Liza ne obazirući se na Fredi-

jeve pretnje.

– On gubi snagu. Možeš da se spaseš i da izađeš kad god zaželiš.

– Umreće sa mnom – mumljao je Fredi. Liza je odmahнула glavom i kleknula pored njega.

– Umreće s nama dvoma – rekao je Fredi dok je devojka skinula njegov šešir i počela da ga miluje po glavi.

Fredi podiže desnu ruku s rukavicom i pritisnu briače na Lizine grudi. Osećala je bolno upiranje briača, ali se nije okrenula da ih izbegne. Umesto toga prišla je bliže Frediju i dotakla je njegove usne svojim. Monstrum uzmače i pritisnu briače uz njene grudi, ali bio je suviše slab da bi mogao da joj nanese smrtni udarac. Zadržtao je kad je ona prišla sasvim blizu, zagrlila ga, pritisnula svoje usne uz njegove u pravom, životnom poljupcu.

Dim poče da se diže iz njegovog tela i on je odgurnu s krikom agonije. Temperatura poče da se diže. Odjednom liznu plamen niz gelender na koji se Fredi oslanjao. Boja poče da se podljepušuje i otpada a cevi počeše da pucaju. Para poče da probija sa svih strana. Ložionica se punila dimom, plamenom, parom.

Liza je s užasom posmatrala kako se Fredijevo meso topi i kako

opada s kostura nalik na vosak sveće. Odjednom on je počeo da gori plamenom koji je sve obuhvatao i koji je pretio da će uskoro progutati ložionicu.

Odjednom vatra poče da gubi snagu. Dim se raščisti. Veliki plamen se smanjio. Plavičasta svetlost preplavi ložionicu.

Liza pogleda spaljene ostatke Fredija Krugera i odahnu.

Izgoreli leš poče da se miče.

Biće se okrete prema njoj, ali klecava figura koja se dizala polako na kolena na tom zgarištu nije više pripadala groznom Frediju Krugeru.

Džesi Velš se diže na noge. Zagleda se u nju kao da je probuđen iz groznog i dugačkog košmara.

Džesi poljubi svoju majku i krenu prema novom školskom autobusu koji ga je čekao na uglu. Desna ruka mu je bila u zavoju i još uvek je imao neke manje povrede po telu, ali osećao se sjajno kako se nikada nije osećao u životu.

Džesi požuri prema autobusu i ugleda Lizu kako mu maše sa zadnjeg sedišta. Brzo je probio put do nje pošto se prethodno rukovao sa nekoliko tinejdžera koji su mu čestitali.

– Zdravo – reče on i brzo

poljubi Lizu pre nego što je seo pored nje. Zagrlio je devojkicu oko ramena pazeći da joj ne pomakne zavoj na rani koja još nije zacelila. Liza se zakikotala.

– Šta je smešno? – upita Džesi.

– Izgledamo kao veterani koji su pobegli sa lečenja – reče Liza.

Džesi se nasmeja i odmahnu glavom.

– Još ne mogu da verujem da smo se rešili...

Liza ga prekide u pola rečenice i stavi mu prst na usne. On klimne glavom u znak slaganja.

Neke stvari je bolje da ostanu neizgovorene.

– Volim te – reče Džesi i zagrlila snažnije Lizu.

– I ja tebe volim – reče ona i zagleda mu se u oči. Džesijeve usne dotakoše devojkicu uvo. U tom trenutku užasna ruka s kožnom rukavicom i brijačima pojavila se iz Lizinih grudi i suknu prema Džesijevim očima.

Džesi je urlao od straha kad je autobus povećao brzinu i skrenuo na napušteni put. Sva svetla su bila upaljena, a svetla na kontrolnoj lampi su se gasila i palila dok se košmar u Ulici brestova nastavljao.

»Mir, mir to je samo san...« govornici su roditelji u Ulici brestova svojoj deci koju je monstrum proganjao i plašio. Ali, roditelji su bili ti koji su sanjali. Grozni košmari njihove dece nemaju kraja. Oni su puni najužasnijeg straha. Njihove snove pohodi deformisani manijak s brijačima na prstima Fredi Kruger! Ni čovek, ni zver... nešto najgore na svetu, gore od samog zla, živo zlo koje se stalno rađa u snovima tinejdžera! Njegova iskrivljena želja postaje naređenje.

**Fredi Kruger nastavlja i dalje da vas plaši.
Ne propustite novu knjigu idućeg meseca: »Ratnik
iz snova« i »Noćni košmar«.**

Dok vi drhtite od straha čitajući prvu knjigu, očekujući drugu, mi već pripremamo treću u kojoj ćete čitati najnovije avanture Fredija Krugera u »Majstoru užasa« i istinitu »Životnu priču monstruma u Ulici brestova«.

**»PIP 13« VAS ČEKA SVAKOG TRINAESTOG NA
SVIM NOVINSKIM KIOSCIMA.**

